

Д-р Ристо Ивановски

МАКЕДОНЦИТЕ САМО СО ДОМОРОДНИ ТРАДИЦИИ

Битола, Р.Македонија
2012 година

Д-р Ристо Ивановски, МАКЕДОНЦИТЕ САМО СО ДОМОРОДНИ ТРАДИЦИИ

Адреса на авторот:
Ул. Михајло Андоновски бр. 6/21
Битола, телефон: 047/258-133

ИВАНОВСКИ, Ристо
Македонците само со домородни традиции/ Ристо
Ивановски. - Битола : Ивановски Р., 2012. - 62 стр; 29 см.

А) Македонија

ВОВЕД

Македонците со векови се бореле за својата национална држава. Бидејќи Македонците немале своја самостојна држава, Македонците не си ја пишеле својата историја. Ова се гледа и преку тоа што иако Македонците во СФР Југославија имале своја Република Македонија, тие во СФР Југославија последни си ја напишале својата историја: „Историја на македонскиот народ“, Прва книга, „од преисториско време до крајот на 18 век, Скопје, 1969 година. Во неа се започнува со предговорот:

„Идејата за пишување Историја на македонскиот народ има своја подалечна, предисторија. Уште во времето на националната преродба Ѓорѓи Пулески се зафатил со пишување на ‘Славјано- македонска општа историја’. Национално- романтичарските и идеализаторските обележја надвладуваат во таа рудиментарна проекција во македонското минато. Нешто подруго не би можело и да се очекува од автор што е понесен од желбата за пионерско служење на својата правична национална побуда. Но несомнена е значајноста на настојувањето да се изрази- макар и со еден своевиден пробив во светот на историското- јасна свест за феноменот на македонската национална самобитост. Во таа смисла обидот на Пулевски се обележува во прв ред како сугестивен показател за своевременно отпочнатиот процес на народната поларизација и кај нас“. И следи заклучок, авторите се исмејувале со зачетоците.

За авторите било најбитно, ако ние не сме биле Словени, Дојденци од никаде, не сме смееле да бидеме Домородци, а тоа било обезбедено само за тн.не-словенски народи Грци, Власи и Албанци кои во историјата и никогаш не постоеле.

За авторите Словените говореле само со словенски јазик. Бидејќи овој јазик бил варварски=пелазгиски, кој бил тн.Хомеров и тн.Платонов јазик, имало заблуди.

А заблудите биле огромни што се гледа и со јазикот на Критјаните, кој бил тн.Хомеров, што може да се чита кај грчкиот лингвист Тсиоулкас (Чулкас). Тој, во 1907 година, напишал дека Славо-Македонците во Лерин говореле ран Хомеров јазик. Па и затоа тој се „самоубил“- поради вистината многу биле истребени-до денес.

Бидејќи ваква била состојбата, Критјаните го разбирале тн.словенски јазик. И следи Критјаните во 1913 година го разбирале бугарскиот, но не грчкиот јазик. А ова може да се види и во Букрештанскиот договор, во член V: „...Формално е договорено Бугарија отсега да се воздржи од каква и да е претензија врз островот Крит“. Токму овој Критски јазик бил тн.Хомеров.Следи тн.грчки, а без тн. само грчки.

Ова објаснува дека во Р.Македонија никој не смеел да се зафати со македонската историја, а таа си била и си останала само наша-неа никој друг не ја занимава.

И следи само од 1990 година почнала Македонска книга да издава книги за македонската историја, на странски автори, оти ние наши немавме и несмеевме да имаме. Ова се согледува и со доказот, што во Р.Македонија се појавиле пет автори кои се бавеле со историјата на Македонија од постледенодоба до денес, меѓу кои бев и јас, но тие до денес си останале неподобни отргнати од државните установи.

За прв пат во изданијата на Македонска книга се појавил и македонски предговор, кој му прилегал на потребите на македонскиот народ, неговото достоинство...

Следи во книгава да пренесам делови од овие книги кои биле зачетоци за вистината на Македонија, која отсекогаш била само наша македонска, отсекогаш оспорена од европските државнотворни народи кои како народи и не постоеле, ниту можеле да постојат. Ова се гледа од доказот, постоеле само Бригија и Македонија.

АНТИЧКА МАКЕДОНИЈА

Кај Стојан Прибичевиќ,¹ од стр. 17, започнува книгата со воведот, а во него како наслов е „Лавиринт од граници и националности...“.

Стр. 19: „Република Македонија, во состав на Југославија, не ја опфаќа целата територија на Македонија, ниту пак сите Македонци живеат во југословенска Македонија, иако повеќето од нив се вон неа. Околу 180.000 Македонци го претставуваат речиси целокупното население на бугарскиот дел од Македонија, која често ја нарекуваат Пиринска Македонија, според името на Пирин Планина. Во грчкиот дел од Македонија (наречена Егејска Македонија), со своето големо пристаниште Солун, живеат околу 100.000 Словени, засебно малцинство во тој регион. Македонците во Бугарија и во Грција немаат своја самоуправа, за разлика од оние во Југославија. (Исто важи и за Македонците во Албанија, без никакви права, Р.И.)

TERRA INCOGNITA

Денешните Македонци не се, како што многумина на Запад мислат, потомци на одамна исчезнатите Македонци на Александар Велики. Тие се Словени, чиј јазик е близок до српско-хрватскиот и бугарскиот. Заедно со другите Словени, тие дошле од руско-полско-украинските низии кон крајот на големите преселби, во шестиот и седмиот век од н.е., и се населиле низ планините на територијата на Балканот, кој тогаш бил во состав на Византиското царство“.

Се истакна: „Денешните Македонци не се, како што многумина на Запад мислат, потомци на одамна исчезнатите Македонци на Александар Велики“ (Македонски, Р.И.). Бидејќи биолошки не било можно Македонците да исчезнат, тие денес се само тн.Словени- во последните векови, дело на берлинско-виенската школа и др.

Пак, „руско-полско-украинските низии“ биле населени со балкански домашни животни, со кои биле преселбите. И следи за словенски преселби нема докази.

„Сите словенски племиња, кои пред речиси 1400 години се населиле во византиските провинции познати под името Македонија, во втората половина на деветнаесеттиот век започнале да го користат името на таа провинција како свое сопствено национално име. А кон средината на дваесеттиот век, по Втората светска војна, Македонците Словени формирале своја држава, во состав на федеративна Југославија, и ја нарекле Македонија. Денес би било најточно Словените од Македонија да се викаат Македонци. Така тие се викаат себеси, а тоа е име и на нивната нација и нивната држава“.

Бидејќи словенски народи никогаш немало, Македонци биле/се Македонци.

„Назаокружена презентација за Македонија се умножените предавања за историјата на Македонија од античките времиња до XX век од професорот А. С. Шофман (A. S. Šofman) од универзитетот во Казан, СССР, а се отпечатени на руски јазик во два тома во 1960 година. Овој труд, иако се ограничува на политичка и социјална историја, е толку корисен што може да се премине преку ритуалистичкиот марксистички јазик на кој е пишуван. Единствена негова голема грешка е тоа што завршува со Балканската војна од 1912-1913, со што завршила турската управа на Балканот. Ги игнорира двете светски војни и не го ни споменува создавањето, во 1945, на Народна (од 1963 година Социјалистичка) Република Македонија. Советската Комунистичка партија ги прилагодува своите погледи во и надвор од кому-

¹ Стојан Прибичевиќ, Македонија нејзините луѓе и историја, Македонска книга- Скопје, 1990.

нистичкиот свет, па и комунистичките научници не се изјаснуваат однапред по тоа прашање.

Студентот или заинтересираниот читател мора да се пробива низ несредена маса од наповрзани податоци и некоординирани засебни студии за Македонија, расфрлани низ различни земји и напишани на голем број јазици. Голем број настани од неодамнешното минато се намерно сокриени од јавноста, а за многу од нив нема никогаш да се знае бидејќи сведоците на тие настани се мртви. Националистичките и културните предрасуди доведуваат до тоа во голем број словенски и несловенски написи за Македонија да провејуваат лажни факти, сомнителни теории и погрешни претпоставки. („минато се намерно сокриени од јавноста“ - ништо случајно, Р.И.)

Така се случува, додека битките на Александар Велики да се опишуваат до најситни детали, не знаеме многу за селата чие население било основа за неговите фаланги, за нивните животни услови, обичаи, религии, па дури и за нивниот јазик; ниту пак знаеме нешто повеќе за Македонците-Словени во текот на долгиот период под Турците; а голем дел од материјалот за македонските терористички организации и сплетки на големите сили најверојатно никогаш не ќе биде достапен. Накратко, за Македонија не знаеме многу, а она малку што го знаеме е понекогаш погрешно и често оспорувано. (Александар=але ксандар=Касандар=касан дар, Р.И.)

МАКЕДОНИЈА е толку малку позната земја, што некои научници дури и денес го поставуваат прашањето дали древните Македонци биле Грци или ѝ припаѓале на некоја друга подгрупа на медитеранските народи. Сè би било поедноставно доколку модерните Грци не го присвојеја Александар Велики како уште еден грчки национален херој, и покрај патриотските говори на Демостен против ‘варваринот’ Филип“. (Хелени според Сонце=Хелиос=Илиос=Ил...- ил врне ил грме, Р.И.)

Македонците отсекогаш и денес говорат варварски=пелазгиски,а и Платон...

„Се чини дека древните Македонци им биле малку познати дури и на Грците од класичниот период, иако некои луѓе, како филозофот Аристотел, писателот Еврипид и сликарот Заксис, во различни периоди живееле во македонскиот двор. Прилично е необичаено тоа што во своите написи Аристотел никогаш не го спомнал својот ученик Александар, иако го опишувал дворскиот живот во древната македонска престолнина Пела и ги коментирал промените кои Филип и Александар ги донеле во Грција и светот потоа.(Пела била стол...: Апостол=а Постол=по стол, Р.И.)

Нашите познавања за Македонија и Балканот не напреднале многу од античките времиња до денес. Напротив, сè до крајот на минатиот век европските картографи инсистирале, наспроти сите докази, на постоење на планински бариери во правец исток- запад која го оневозможува движењето на правец север-југ, од Белград до Солун. Ова било последица на погрешното тврдење на Страбо во неговата ‘Географија’ (од првиот век п.н.е.) и на Птоломеј од Александрија во ‘Водич низ географија’ (од вториот век од н.е.), дека несовладлив планински венец во правец запад- исток ги раздвојувал Грција, Македонија и Егејска Тракија од земјите на северен Балкан, создавајќи тешко совладлива бариера меѓу пријатниот и угледен југ и дивниот и негостољубив Север со своите снегови и шуми, земји- како што велеле Хелените- населени со варвари. Класичното, погрешно сфаќање го нашле своето место и во ренесансната картографија. Се претпоставува дека масивниот планински венец на Балканот, во правец исток- запад, бил величествено наречен Catena Mundi или Catena del Mondo (Светски венец). Повеќето картографи од првата половина на

деветнаесеттиот век, тој непрооден венец го именувале Zentral Kette (Централен венец)“. (Тесалоника=те Салоника=сало [соло] ника- никни...: те=таа Салоника, Р.И.)

Бидејќи се говори за Хелени и варвари, варвари не означувало народи туку само начин на живеење: варварите биле сточари, Хелените биле поморци- пирати...

„Германскиот истражувач Август Грајзебах (August Grisebach) попусто инсистирал, во своето монументално дело ‘Патување низ Румелија до Бруса’ (‘Journey Through Rumelia to Brussa’) од 1839, дека човек би можел да го мине со кочија целиот пат од Белград низ Македонија до Солун. Тоа било непосредно по патувањето на францускиот истражувач Ами Буе (Ami Boué) во првата половина на минатиот век, кога европските географи и картографи постепено почнале да признаваат дека не постои, и никогаш не постоел непрооден Централен Ланец на Балканот. Картите на германскиот картограф Х. Киперт (H. Kiepert), од средината на деветнаесеттиот век, ја поместил легендата за постоењето на бариера во правец запад- исток на Балканот. Во 1855 год., Јохан Г. фон Хан (Kohann G. von Hahn) презел патување од Белград низ Македонија до Солун, во кој престојувал како австриски конзул, со кочија и чамец, со цел да докаже дека железничката линија Белград- Солун, за која Австрија била заинтересирана, би била сосема изводлива. И покрај тоа, според славниот српски антрополог- географ Јован Цвиик, човек можел сè до 1870 год. да најде на мапи кои го прикажуваат ‘непроодниот’ планински венец на Страбо и Птоломеј“.

Бидејќи Континенталците никако не ја познавале состојбата на Балканот, тие мислеле на Балканот живеат само Турци=Муслимани и Грци=Православни со хеленски јазик коине, кој погрешно го нарекле старогрчки. Бидејќи коине никогаш не бил народен, се говорело само со еден варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик.

„Во својата книга ‘Археолошки мисли за Македонија’ (‘Mission Archéologique de Macédonie’) францускиот научник Леон Хејзи (Leon Heuzey) тврдел дека тој и неговата дружина биле првите Европјани кои ги виделе убавините на Мариовскиот регион во југословенска Македонија. Всушност, Филип Македонски и неговите војници минале низ таа дивина повеќе од еден милениум пред него. Некаде околу 1894 год. Пиндските планини биле опишани, во писмото упатено до Берлинското научно друштво, како наполно диви и непристапни. Јован Цвиик, во своето капитално дело ‘Балканскиот Полуостров’ (La Péninsule Balkanique), (Париз, 1917), ја опишал истата слика. Речиси еден век пред тоа, францускиот дипломат и истражувач Ф. Ц. Х. Л. Пиквил (F. C. H. L. Rouqueville) ги минал Пиндските планини јавјќи на коњ, во пролет, и дал величествен опис на тој предел и патепис за своите патувања по Балканот, печатени во 1826 год. (Полуостров: полу=по остров=нес, Р.И)

Возовите патуваат меѓу Белград и Солун веќе повеќе декади. Факт е дека патувањето на север кон југ, од Дунав до Егејот, низ Србија, Македонија и Грција отсекогаш било можно преку долините на Морава и Вардар, поврзани меѓу себе со три превои преку ‘Централниот Ланец’. Зачудувачки е што толку долго картографите го запоставувале фактот дека Моравско- Вардарската долина била користена уште во праисториските миграции, во времето на Римското Царство, во времето на големите преселби и Византиското Царство; дека Турција постојано ја користела таа рута; и дека австрискиот генерал Силвио Пиколомини (Silvio Piccolomini), го нејќи ги Турците по нивната втора опсада на Виена (1683), во 1689 го поминал ‘Централниот Ланец’ и го освоил Скопје, во Македонија“.

Се говори за „праисториските миграции“ до денес, само по Вардар-Морава... „Приказната за непроодниот планински венец во правец запад- исток на Балканот, е школски пример за тоа како политичките предрасуди можат да создадат и одржат дури и географското непознавање“.

Поради незнаењето дека коине бил Птоломејов јазик, до денес има заблуди. „Дури и по повторното откривање на правецот север- југ во минатиот век, во Кипертовите револуционерни карти имало празен простор на местото на Македонија (‘јужно од Србија’). Во 1858, европските картографи, кои веќе знаеле за постоењето на човечки населби во Парагвај, биле несвесни за убавиот, достоин за почит и просперитетен град Крушево, кој се наоѓа во југословенска Македонија. На мапите од таа година, дивниот регион на Мариово бил означен со точки, како што денес сеуште се означуваат одредени недоволно познати области на Амазонската шума“ (Од Амазонки до Амазон..., Р.И.)

Само поради непознавање на Балканот се говори за хеленски народ со хеленски јазик- коине. Пак, хеленски јазик бил коине како повеќебожен. Кога коине го прифатиле Евреите во Александрија и Евреите станале Хелени- без етнички народ.

„За жал, грчкиот археолог Фотиос Пецас (Fotios Petsas), добро познат во САД, почувствувал потреба да ја повика Енциклопедија Британика (The Encyclopaedia Britannica) во 1954 јавно да го објасни забележувањето на Пела, престолнина на Филип Македонски и Александар Велики, со само шест реда, ‘речиси сè погрешно’. (The=те, коинско, само тн.словенско: те=тој, таа ... Британика, тоа, Р.И.)

Во отсуство на натписи и ‘камења’ (археолошки ископини), постојат митови и традиции и фолклор кон кои се прибегнува. Тоа се усни, уметнички или обичајни оставнини на неписмени или праисториски народи. Ако заедно со филозофот Сократ, класичарот Белок (Belloc), историчарот Тонби (Toynbee) и многу други ги отфрлиле сите непотврдени обичаи и митови како измислени, резултатот е загуба на голем дел од историјата. Пишуваниите документи, на кои нашето општество им придава толку големо значење, не се доказ по себе. Доказот е доверлив човек кој стои зад тој документ, човек кој навистина го доживеал или бил сведок на она за што документот тврди дека е факт. Мислењето на Херодот често било под знак на прашање, не ретко неправедно, додека некои записи на Александар Велики, на кои им се верувало, биле фалсификувани. Имало многу вистина во врска со Троја во Илијада и пред да го докаже тоа Шлиман (Schliemann). Ниту пак библискиот потоп би бил нешто повеќе од сказна, ако сер Леонард Вули (Sir Leonard Woolley) не покажал дека тоа е историска вистина“ (Херодот=x ер...=Иродот=и родот=род от, Р.И.)

Во Македонија останало сè до 1913 година, кога Македонија била поделена, Македонците постанале неписмени, со нова историја која никогаш не ја познавале...

„СЕКОГАШ е важно да се видат местата каде што се случиле настаните и каде што луѓето живееле, кога за нив пишуваат или читаат. Во своето дело Еленизам (Hellenism), А. Ј. Тонби вели дека ‘...од голема помош е да се види нешто, макар малку, од театарот во кој се одигрувала драмата. Еден краток површен поглед на пределот со сопствени очи може да каже повеќе од години минати во проучување на мапи и текстови’. Сепак, самиот Тонби пишувал за Македонија, без да ги посети нејзините поважни региони. ‘Јас сеуште, -вели тој, во предговорот кон својата книга- ‘не сум ги видел ... Епир или Пеонија (денешна југословенска Македонија); Амфиполис или Филипи или планината Пангеум... Да се ризикува да се пишува за то-

лку значајни региони без да се видат е хазардерски; но алтернативата би била да се остави пишувањето сè додека врбата не роди грозје (Greek Kalenda). Така, ‘ додава Тонби, ‘најдоброто што можев да го сторам беше да ги отворам картите на масата’. Подоцна Тонби ги посетил сите места за кои пишувал“.

Значи, не се работело за Грци туку Греек, Греик, според греи=греј=дојди, а такви биле Македонците со македонска династија, кои владееле во Јужна Италија, а оттаму Франките барале Македонците да се повлечат назад, што и не се случило.

„Проблемот е во тоа што научниците кои ги изучуваат настаните на Балканот тешко можат слободно да патуваат низ Македонија, избирајќи ги местата или должината на посетата. Големiot српски антрополог- географ, Јован Цвиик се жалел дека под турска управа голем дел од Балканот бил недостапен за научниците од политички причини. Во 1927 год. еден германски географ од Универзитетот во Јена имал слични забелешки кон Југославија и Грција. Во 1962 и самиот бев спречен да отпатувам во Бугарија за да спроведам одредени истражувања“.

Македонија меѓусебно била поделена меѓу Грција, Србија и Бугарија.

„Ова не би требало да го скрши духот на сериозниот патник или да го намали неговото расположение, како што тоа не го сторило ни во случајот на сите оние научници чии мислења се спомнати досега. Предрасудите, изгледа, се почести кај оние што не патуваат. Не би требало ни бирократската монотонија да го спречи претприемчивиот скитник да ги осветли, макар и само со кибритче, темните места и времиња кои сеуште се поврзани со името на Македонија и Балканот. Пред сè, за да се разбере една земја, таа мора да се сака. (Македонците и до денес ги мразат, Р.И.)

Задоволство е да се напомене дека една од најдобрите книги за Македонија и Македонците на која наидов, беше напишана од припадник на некогаш непријателски народ, од германскиот природонаучник д-р Франц Дофлин (Dr. Franz Doflein), од Универзитетот во Бреслав (Breslau), денешен Вроцлав во Полска (Wroclaw). Тој служел во германската војска за време на Првата светска војна на територијата на југословенска Македонија. Скитал наоколу и разгледувал, направил голем број белешки и ги отпечатил во вид на роман по војната; ‘Македонија’, Јена, 1921 (‘Mazedonien’). Не воздржувајќи се од непристрасен суд, тој ги завршил своите забелешки, напишани среде најкрвавиот масакар кој светот дотогаш го знаел, со следните зборови за таа убава и ранета земја, ‘Книга како оваа...би требало една непозната земја, празен простор на картата на Европа, да ја приближи кон нашите луѓе и да покаже колку многу наши знаења и нашата уметност сè уште можат да научат од таа земја’ “.

Како што тогаш Македонија бил „празен простор на картата на Европа“, таа била и „пуста“ без Македонци кога Дивјаците, Словените, „дошле“ од Свемирот и Утробата на Земјата. Пак, Варварите Македонци и Дивјаците Словени говореле ист варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, кој не бил дивјачки, туку цивилизиран. А и затоа авторот напишал: „колку многу наши знаења и нашата уметност сè уште можат да научат од таа земја“. Следи заклучокот, никогаш немало народ Словени.

Стр. 28: „КАКО ИЗГЛЕДА ЗЕМЈАТА...“.

Стр. 29: „Зборот ‘балкан’, на турски, значи планина. Посебно Турците го даде тоа име на источниот дел од т.н. ‘Централен венец’, кој се распростира во правецот запад-исток низ централна Бугарија и кој во древни времиња бил наречен Хемус. Во 1808 год., германскиот географ А. Цајне го проширил името на целиот полуостров, кој од тогаш е познат како Балкански Полуостров. Македонија е опкру-

жена со најголемите балкански планини: Пирин (9564 стапки) на североисток, во Бугарија; Шара (9010 стапки) на северозапад, во Југославија; Кораб (9066 ...“.

А Цојне го променал името, затоа што историски Македонија била до реката Дунав. Ова не било само за време на Филип и Александар Македонски, туку и во римско и тн.византиско време, што следело и потоа, зашто има и српско предание.

Стр. 30: „Северно од Кајмакчалан се протега мариовскиот регион, мачен пејсаж од ридишта буквално испресечени со канали. Некои назабени, остри карпи се задаваат оддалеку како шума од циновски тополи. Во близина се издига гротескна коњска карпа, каде херојот од народните поеми Крали Марко, велат, се натправувал со својот шарен коњ во прескокнување од врв на врв“.

Стр. 31: „Источно од Солун, од другата страна на трократниот полуостров Халкидик, на граница со Егејското Море, стои планината Пангеум. Со зарамнет врв, отсечно се издига од подножјето, како и повеќе други македонски планини. Нејзиниот грб е свртен кон една голема, речиси сосема рамна низина, сцена на која во 42 год. п.н.е. се одвивала битката помеѓу Октавијан и Антонио, од една страна и Брут и Касиј, од друга. Во низината се наоѓаат и урнатините на древниот македонски град Филипи, изграден од таткото на Александар, Филип Македонски, кој ги експлоатирал златоносните рудници во околните ридови. Меѓу урнатините се наоѓаат и остатоците од ќелијата во која се претпоставува дека бил затворен Апостол Павле, веднаш по неговото доаѓање во Европа, близу до денешното пристаниште Кавала. Се претпоставува дека во преградките на планината Пангеум било сокриено живеалиштето и олтарот на големиот тракиски, а подоцна, исто така, и грчки и римски бог на животот, Дионис- Бахус“.(Вино: Бах=вах, со вино е вах- весел, жубори, Р.И.)

Стр. 34: „Тракиските и македонските вина биле ценети уште од времето на култот на Дионис и лозовите насади се проширени низ сите три Македони. Некои од одбраните лозја на последниот крал Александар се наоѓале во Македонија, а денес огромни нови колективни лозја ги покриваат нејзините низини и ридишта...“.

Стр. 40: „ДРЕВНИТЕ МАКЕДОНИ

Околу 3500 год. п.н.е. малку познат народ навлегол на Балканскиот Полуостров, дотогаш населен со пештерски луѓе. Некои велат дека дошле од Јужна Русија; други велат дека дошле од Палестина. Во секој случај, иако, и германистиката и славистиката ги присвојуваат, тие не биле ниту Индо-Европејци ниту Аријевци. Тие користеле камени орудија, произведувале повеќебојна грнчарија и живееле во подземни живеалишта. Во хеленските легенди и митови најчесто се споменуваат како ‘Пеласгијци’, име, кое според едни значи ‘жители на рамниците’, а според други ‘луѓе од морето’. Траги од оваа светла раса можат да се најдат на многу места вклучувајќи ја грчко-македонската рамница јужно од Охридско Езеро на југословенската граница“.(Палестина- според Палести=пелести=белести- Белци, Р.И.)

Бидејќи „и славистиката ги присвојуваат“ бил варварски=пелазгиски јазик.

Се говори за „светла раса“, а таа била бела=беласта, б=п, Пеласги=Пелазги.

„Приближно во 2800 год. п.н.е. Еладски доселеници од Мала Азија се населиле на Пелопонез, доаѓајќи преку егејските острови. Во 2300 год. п.н.е., се претпоставува, на Балканот се појавиле Тракијците од Мала Азија, следени од 2000 год. п.н.е, од Грците, од југ (некои велат од север) и Илирите од север. Некои тврдат дека Македонците дошле од север, заедно со Доријците по 1200 год. п.н.е. Грците со себе го донеле земјоделството. Илирите го донеле занаетот на обработката на брон-

зата на Балканот. Македонците први ја развиле железната цивилизација и први ја употребиле коњцата. Грците, иако измешани, останале на територијата на која се населиле до денешен ден. Потомците на Илирите живеат во денешна Албанија; Цинцарите и Власите се потомци на Тракијците. Македонците не оставиле потомци зад себе“. (Пелопонес=пело по нес- Nest=гнездо=г нездо=несто + в = невесто, Р.И.)

Преселбите биле само кон Исток,никако кон Запад.Поимот Тракијци го внел Редакцискиот одбор на Пизистрат (6 век п.н.е.), а Илири Херодот (5 век п.н.е.).

Се истакна: „Македонците не оставиле потомци зад себе“. Наведеното е само како светско чудо, затоашто тоа биолошки не било можно, најбројниот и најмоќниот народ со варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик на белата раса да исчезни, а да опстои Пизистратовиот народ Траки и Херодотовиот народ Илири. Следи денес Албанците да се со трорасен јазик на Белци, Црнци (Семити) и Монголи. Па истото важи и за Власите, само нивниот јазик бил повеќе латинизиран (семитизиран), а и со помал број на монголски зборови. За Албанците пиши Г.Мајер, а за Власите Г. Лиен (1861).Пак, според Г.Вајганд, Албанците и Власите биле „браќа“.

„Првите Македони (висок човек) (Макета=маке та; Македон=маке дон, Р.И.)

Зборот Македон, Македони се претпоставува дека потекнуваат од зборот Македнос, кој значи ‘висок’ или ‘виток’ во хомеровиот грчки јазик. Единствените жители на планините во денешна западна Грчка Македонија, наспроти југословенската граница, се чини дека се луѓе со надпросечна височина, а нивното главно освојувачко племе, очигледно се нарекувало себе си ‘Високи Луѓе’.

Тешко е да се зборува за потеклото на древните Македонци- не помалку отколку да се зборува за националноста на Македонците Словени- бидејќи ќе има повредени чувства што и да се рече. Грците, особено Демостен, ги нарекувале Македонците ‘варвари’- луѓе, чиј начин на живот е поинаков или спротивен на грчкиот-дефиниција прифатена од Персиското Царство. Херодот и Тукидид не ги нарекувале Македонците варвари, но не ги викале ни Хелени. Модерните Грци најчесто ги сметаат древните Македонци за Хелени. Навистина, македонската династија претендирала на грчко потекло, но дали можел и народот да тврди такво нешто ? Древните Македонци биле опишувани како Хелени (Доријци), полу-Хелени блиски до Илирите и блиски до Тракијците. А што се однесува до јазикот, има само неколку преведени и неколку зачувани зборови кои најчесто опишуваат места, луѓе, растенија и животни во кои се назираат грчки и не-грчки елементи. Така прашањето дали Македонците се поблиску до Грците или до Илирите или до Тракијците останува нерешено и денес, како што било и во античко време“.

Се истакна: „особено Демостен, ги нарекувале Македонците ‘варвари’- луѓе, чиј начин на живот е поинаков или спротивен на грчкиот“. Следи наспроти Хелените, кои биле поморци, само пирати, според пири гори, и плачкаши, Македонците како варвари (со мало почетно в) само сточари, Барбари,како до денес и Берберите.

Според Херодот, Персијците биле Варвари, што важело и за Хелените во Јонија. Бидејќи ваква била состојбата во 5 век п.н.е., поимот варвари не бил за народ.

Пак, бидејќи според Херодот, варварски јазик бил пелазгиски, сè било јасно.

„Древните Македонци, биле на ниско културно ниво и без уметнички и научнички талент, биле цврста рустична раса во времето на цивилизираните грчки градови-држави, а нивниот јазик им бил малку познат и на древните Грци. Селаните, кои најмногу се занимавале со сточарство и земјоделство, живееле во неограничени

села, на чело со воинствено благородништво кои им влевале страв дури и на Тракијците“.(Македонци селани во села се бавеле „со сточарство и земјоделство“,Р.И.)

Се истакна: „Древните Македонци, биле на ниско културно ниво“- сточари.

„Македонците имале своја сопствена религија, блиска до грчката, но и со тинствена божица на водата и воздухот Беду и тракискиот бог на животот и виното Дионис. Долж брегот, западно од Солун, приближувајќи се кон Пела, човек наидува на низа високи насипи, како пирамиди, од кои некои означуваат праисториски населби, а повеќето се гробови, наречени ‘тумули’, на високодостоинствени Македонци“. (Пела била и за пело, опело во гробови, и свечено облечени во бело, Р.И.)

Стои за Беду, б=в, веду, што била воду, само вода, и како Ведите во Индија. Бидејќи водата за Горнаречани оди, а Долноречани иди, следи в + оди = води, а водата е водена=Воден а. На стр. 29 е „Едеса (Воден)“: Едес=Одес=одеш, одои=одон.

„Се претпоставува дека, во периодот од 850- 750 год. п.н.е. едно од македонските племиња се издигнало над другите и започнало со освојувања. Се верува дека од ова племе потекнуваат кралската династија и благородништвото. За Пердикас II, во првата половина на VII век, се верува дека бил основач на Македонија. Помеѓу него и таткото на Александар Велики, Филип II, во IV век, владееле 8 кралеви. Многумина од нив на престолот останале многу кратко време, па и самото нивно место во историјата е сомнително, а владеењето на некои од нив, вклучувајќи го и Филип II, било насилно прекинато. Дворот бил место на кое, како што објаснил кралот Архелаос во Платоновата Горгија, можело да се случи претендентот на кралскиот престол, како неговиот брат, да заврши во некоја јама. И самиот Архелаос, нелегитимен син на некоја Словенка, бил исто така бил убиен“.

Склавини=тн.Словени немало до 5 век н.е., а имало само склавини=робови.

„Кралевите потрошиле многу време обидувајќи се да ги потчинат планинските Линцести, Орести и др., кои живееле на територијата на Горна Македонија, при што се потpirале на повисоките аристократски слоеви од низините. Не е точно кажано кои слоеви од Македонците биле слободни земјопоседници, но разумно е да се претпостави дека на имотите на благородниците работеле слуги и робови. Кралот имал онолку моќ колку што имал авторитет. (Орести: орест од орев, Р.И.)

Кралот Архелаос во 403 год. п.н.е. ја преместил престолнината од убавиот град Воден и изградил палата во низинскиот град Пела, речиси крај самото море, близу устието на реката Аксиос (Вардар). На дворот на овој крал, што убивал и бил убиен, и за Сократ само климал со главата, живеел Еврипид и го напишал делото ‘Бакхе’, а создал и повеќе драми кои се изведувале во татарот во Пела.

Подземниот град на Александар Велики.

Во Скопје, главниот град на југословенска Македонија, многу туристи желно прашуваат: ‘Дали Александар Велики поминал тука?’ Ни тој, ни неговиот татко Филип II не биле во Скопје, иако во близина се пронајдени стари македонски пари. Приближно 30 милји западно од Солун може да се забележат ископините на Пела, древната престолнина на Александар Велики (356- 323 год. п.н.е.) и на другите македонски кралеви кои владееле по Архелаос (крајот на V век п.н.е.), па до римското овојување (168 год. п.н.е.).

Скромните ископини на Пела лежат осамени крај автопатот во огромната рамница- едноставна работилница- магацин на еден кат, која изгледа како да е напуштена. Од другата страна на патот, заградени со жица лежат купишта искршена

грнчарија и земјани садови. Во далечината се гледаат едно или две села. Практично ништо не е сочувано од надградбата на досега откриените куќи. Единствено подовите можат да ни дадат увидво ентериерот и начинот на живот на нивните сопственици. Неколку големи куќи изгледа биле особено луксузни. Тие имаат неколку крила чии подови се прекриени со мозаик, внатрешен двор и мноштво простории. Подот на една од тие простории, најверојатно предсобје, е прекриен со сино-бел мозаик со дијамантска шара, на површина од 1500 квадратни стапки. На некои од плочките со кои се обележени подовите во таа голема куќа, со грчки букви, е напишано ‘од Пела’, додека другите се декорирани со цветни дезени. Тоа е очигледно некоја јавна зграда, но стручњаците велат дека тоа не е кралевски двор, кој се претпоставува дека кон крајот на V век п.н.е. го изградил кралот Архелаос“.

Во Елада не се пишело на атички туку само на јонски, само со јонски слова.

„Четири подни мозаици изработени од чакал, откриени во Пела во 1957, го прикажуваат младиот Дионис гол, со својот стап во раката, качен на пантер што наликува на герпанд; грифон (митолошко животно во облик на лав со орловска глава и крилја) во лет со еден во канците; маж и жена кентаури- мошне ретка комбинација и двајца мажи во борба со лав.(Пантер=пантер-и; Кентаур=кен[коњ]таур, Р.И.)

Информациите за самиот град се исто така сиромашни. Класичниот грчки историчар Тукидидес не вели ништо повеќе од она што е веќе кажано. Историчарот Ксенофон ја опишува Пела како ‘најголем’ македонски град. Атињанинот Демостен, противник на Македонците, градот го нарекувал ‘мало мрачно место’ “.

Се заклучува, Хелените биле со градски живот, а варварите со селски живот.

„Речиси е неверојатно дека досега единствен веродостоен напис, колку и да е краток, за престолнината на Александар Велики, потекнува од римскиот историчар Тит Ливиј, кој живеел во времето на Исус Христос. Тој го опишал градот онака како што му изгледал на римскиот конзул и командант Емилиус Паулус, по конечното освојување на Македонија во 168 год. п.н.е. (Емилиус=е мили., милиј, Р.И.)

Таква е состојбата сè до I светска војна.

Првата светска војна дојде до северната грчка граница, и во 1915 Пела повторно беше заборавена.

Подоцна, според Фотиос М. Пекас, кому му се припишуваат заслугите за најголемиот дел од денешното познавање за Пела- придонесот на новите сознанија кон и онака оскудната литература за тој древен град бил сиромашен и погрешен. Во неколкуте страници во изданието на импозантната и авторитетна ‘Вистинска енциклопедија’, од 1938 во Германија, било погрешно претпоставено дека урнатините на Пела се под водите на блиското езеро. И уште неколку неточни редови за Пела во Guide Bleu и во ‘Енциклопедија Британика’. И во неколку зборови напишани во новиот ‘Шведски лексикон’ повторена е грешката која ја прави и ‘Енциклопедија Британија’, велејќи дека македонската престолнина Пела ја обновил Филип II. Каталогот на Конгресната библиотека во Вашингтон, содржи неколку точки под името ‘Пела’. Тие се однесуваат на места и луѓе во Северна и Јужна Америка, а не во Грција. Ова се сите денешни западни печатени информации за престолнината на Александар Велики“.(Александар бил само Македонски-Велики само римски, Р.И.)

Каде што изчезната флота на Александар Македонски стигнала, таа таму однела египетски хиероглифи, фонетско писмо, египетско балзамирање... и име Пела.

Како што ништо не се знаело за Пела, исто било и за Птоломејовиот коине.

„По чиста случајност, во 1957, ашовот бил забоден на вистинско место. Во таа година Василиос Стергулас, обичен селанец од регионот на Пела, копајќи во својата градина удрил во подножјето на еден јонски столб. Директорот на локално-то училиште го информирал Солунското археолошко друштво, и наскоро професорот М. Пецас започнал со нови ископувања. Кога се покажало дека е добар пат да успее, владата во Атина му одобрила годишна субвенција. Работилиштето-магацин, било изградено во близината на куќата на Василиос Стергулас, а тој станал чувар на подземниот град на Александар Македонски“. (Ва + сили = Васили-ј, Р.И.)

Во Пела немало натпис на коине. Истото било и за Елада. Следи коине бил во римскиот период, а Птоломејски Египет со коине... потпаднале под Римјаните.

„Македонски силни соседи.

Илирите, на север и северозапад од Македонците, и Тракијците, на исток и североисток, биле силни сточари и земјоделци, војни, живееле во полињата и планините, во неколку примитивни градови, на чело со племенски кралеви кои биле лоша имитација на ориенталните монарси. Илирите живееле на територијата на цела денешна Југославија, а зафаќале и делови од денешна Унгарија и Италија. Тракијците ја населувале цела Бугарија, западна Грција и Романија. И двата народи биле организирани во две основни општествени класи: земјосопственици и кметови“.

Бидејќи никогаш немало народ Тракијци и Илири, никогаш немало држава Тракија и Илирија. Наспроти нив, Македонија била држава. Следи имало Македонци. Истото било и со Бригите. И затоа во 16 век н.е. имало Македонци и Бриги... Авторите говорат за тракиски Бриги и илирски Бриги (Брзјаци)- без Траки и Илири.

„Илири (Илири според Ил, како со Хелиос=Илиос=Ил..., Р.И.)

Многу илирски кралеви и благородници имале златни рудници. Во нивните откопани гробови сè уште има златни маски, на лицата на мртвите. Но тоа не значи дека Илирите биле богати. Некои од нивните племиња биле толку сиромашни што Грците имале една изрека, која ја употребувал и писателот Аристофан, ‘гладен како Илир’ “. (Аристофан=арис то фан=пан=Пан: Арис=Арес=Јарес=Јарец, Р.И.)

Да се биде човек од Пизистратова Тракија и Херодотова Илирија не е битно.

„Илирите произведувале добро вино, маслиново масло, сирење и сушена риба, но нивна специјалност била обработката на златото. Изгледа дека земјата навистина била богата со злато. ‘Алувијалното’ злато во речните платоа, било многу вообичаено. Во Пеонија, денешна југословенска Македонија, златото, според Страбо, се наоѓало прилично често, додека во блиската Далмација, според Плиниј, во времето на Нерон дури 50 фунти злато дневно можело да се добие од површинските наоѓалишта.

Во шеесеттите години од овој век, во близината на Охридското Езеро и на други места во југословенска Македонија, сè уште биле откопувани златни маски што потекнуваат од VI век п.н.е. Всушност, нивните корени се сретнуваат на Пелопонез од Микенскиот период, кога на мртвите кралеви им биле ставени златни маски, реплики на нивните лица и златни оклопи на градите кои требало да ги заштитат од лошите влијанија по смртта. Сè што никој не објаснил дали постои некоја врска помеѓу микенските и илирските златни маски на мртвите владари. Тие биле произведувани во текот на бронзената доба, кое кај различни народи било во различни времиња; но златото било прв метал кој е откриен и обработуван, пред бронзата, среброт и железото“. (Силвер=слвер=сревр=сребр=сребро, Р.И.)

Бидејќи таквите златни маски биле чести во Охридско, такви биле однесени на Пелопонез. Да не се изуми, Шлиман отсекаде во Троја сè донел-таа да биде Троја.

„Припадниците на славното илирско племе Дардани, биле опишано како мошне нечисти луѓе. Тие живееле во колиби покриени со ѓубре и се капеле само три пати во текот на животот: кога се раѓале, венчавале или умирале. Но, тие ја сакале музиката и извонредно свиреле на флејта и жичани инструменти“. (Дар-дан-и, Р.И.)

Просторите на Дарданите-Илири биле на Трибалите-Траки. Следи едно исто.

Да не се изуми дека историски Србите биле Трибали- Траки, дури и Илири.

„За разлика од Тракијците, Илирите кон своите жени се однесувале со респект. Нивните жени биле моќни и еманципирани. Тие се движеле наоколу сами, и често сами ги посетувале машките состаноци и банкети. Некои жени имале по неколку мажи, па дури и управувале како племенски водачи или кралици. Илирите, претежно големи мажи, се одавале на пиење и оргии како и Тракијците и Македонците“. (Трака=т рака за Траки, а Тракија била само како ракав на морињата, Р.И.)

Се потврдува дека Траките и Илирите биле едно исто. Токму и затоа Македонците биле и Траки и Илири, како што и Бригите биле едно исто- Траки и Илири.

„Римјаните потрошиле 200 години обидувајќи се да ги покорат Балканците-Македонците, Илирите и Тракијците. Освојувањето било завршено во времето на Исус Христос“.

Во Рим службен бил латински, кој бил само „копија“ на коине од 240 г.п.н.е.

„Тракијци

Тракијците биле големи луѓе со руса или црвенкаста коса.

Кожата на тракијските благородници се разликувала од онаа на обичните луѓе; тие се тетовирале знаци, што сè уште може да се види на некои антички вази. Тетовираните Тракијци понекогаш личеле на подвижна сликарска галерија. Тие користеле сина боја добиена од растението сињ. Карактеристично е дека Влаишките и Цинцарките во денешна Бугарија и Југославија, за кои се претпоставува дека потекнуваат од древните романизирани Тракијци, сеуште понекогаш имат истетовиран крст на челото со сина боја“.

Романците (Власите) биле само латинизирани тн.Словени во последните векови, дело на Рим, и тоа во тн.домовина на тн.Словени Романија, каде во 6 век се појавила првата склавина=област, што подоцна продолжило и на Балканот. Пак, крстот се ставал од луѓето за тие да не се прифатат од исламот. Па бидејќи Романците понатаму останале православни, латинскиот никогаш немал важност. Се потврдува, Романија била православна-службен до последните векови тн.старословенски јазик. Следи до денес имињата во Романија и презимињата на Романците се тн.словенски.

„Благородниците носеле капи, обично од кожа од лисица, живо обоени овчи кожуви и високи кожни чизми. Обичните луѓе оделе гологлави, често полу-голи и понекогаш живееле во подземни живеалишта. Во земјата ги имало истите животни како и во Македонија, па ловот бил главна преокупација на благородниците.

Тракијците, како и Македонците, не биле надарени за уметности и се сметале дека немаат никакви културни достигнувања освен блескавите златни и сребрени орнаменти. Сепак, како и во Илирија, изгледа дека музиката била доста развиена и во Тракија. Во своите игри тие многу често скокале. Во делото Анабасис, Ксенофон ги опишува Тракијците додека играат во полна воена униформа, на музика од флаута, скокајќи и удирајќи се со мечевите. (Вакви биле Македонците, Р.И.)

Тракијците имале цврсти закони и крајбрежна стража за уништување и пљачкање на грчките бродови. Ги уништувале патиштата што освојувачите ги граделе во нивната земја и од претпазливост не граделе свои. Често оделе во други земји како наемници, а во Атина служеле како коњички или пешадиски стрелци. Александар Велики ги користел како коњаници, стрелци, лесна коњица, коњички извидници.

Тракија била богата со злато и сребро, вклучувајќи ги тука и богатите златни рудници од регионот на планината Пангеум, бесмилосно искористувани од Римјаните. Нивните овоштарници, како и оние во Македонија, давале богати берби на јаболка, круши, праски, црешни, црници, смокви, бостан, тикви- исто како и денес. Слично како и македонските, тракиските шуми давале големи количества дрвна граѓа, која ја користеле Грците за изградба на бродовите. Земјата изобилувала со зелени пасишта за стоката и богати полиња и низини на кои се одгледувало жито. Тракијците ја познавале постапката за добивање на пиво од јачмен или коноп. Имало и големи лозја“. (Германското пиво била тракиска=македонска традиција, Р.И.)

Следи авторовите Грци (Еладци) биле само поморци, пирати, плачкаши итн.

Стои пиво и од коноп. Бидејќи Скитите уживале во коноп- тие биле и Траки.

Коноп, темен чај... бил на темните раси, а ленот, зрнести..., лозата на Белци.

„За разлика од македонските, тракиските племиња никогаш не се здружиле да формираат тракиска држава. Тереа, принц од племето Одрисиан, бил првиот кој по Ксеркосовиот пораз во Грција (480- 479 год. п.н.е.), се обидел да формира царство на големата тракиска територија, но планинските племиња инсистирале на својата независност. Неговиот син, кралот Ситалкис, продолжил со зголемување на Одринско-тракиското кралство, потчинувајќи некои планински племиња. Тоа станало поголемо од континентална Грција и помоќно од Македонија. Ситалкис имал армија од 150000 луѓе, од кои една третина биле коњаници. Тоа значи дека целото кралство вкупно броело приближно 600000 население. Во 429 год., Ситалкис планирал создавање на Тракиско-Македонска-Атинска конфедерација, но од тоа не излегло ништо. Атињаните биле нерешителни, а Македонците сомничави.

Ако Македонците на балканските народи им ја дале првата национална држава, и првото европско интерконтинентално царство, тогаш Тракијците на грчката и римската религија им дале два бога: Дионис-Бахус и Орфеј. (Орфеј=ор феј[пеј], Р.И.)

Во своето дело Раѓање на трагедијата младиот Ниче пишува за двата древни погледа на животот и неговите вредности: Аполон бил бог на разумот; Дионис, бог на чувствата. Грците ја посакувале Аполоновата умереност но им била потребна и лекоумност на Дионис. Тој бил замислен како бог на земјоделството, и за него се претпоставува дека бил првиот што ги впрегнал воловите пред ралото, поради што во очите на своите поклоници се јавувал во облик на бик. Исто така, понекогаш бил претставуван како коза, и тогаш бил неодоив од помалите шумски богови како Панови, Сатири, Силенуси, Силвануси и Фауни. Дионис уште бил цртан и како млад маж со исклучителна убавина. Најпосле, тој бил и бог на виното, и се претпоставува дека го пронашол виното и се поврзува со почетоците со одгледувањето на виновата лоза. Грозјето растело диво на малоазиските брегови на Црно Море, од каде се проширило преку Блискиот Исток, Северна Африка и преку Крит во Европа. Несекаде, новиот пијалок бил прославуван со оргии. Во Тракија, кон крајот на VII век и почетокот на VI век п.н.е, култот на виното го заменил култот на пивото; и се ширел и култот на Дионис“. (Оргии=ор гии, за оро во Орфеј за оро и феј=пеј, Р.И.)

Следи Аполон=а пол он, пол=поле, со волови и бик, на сточаро- земјоделци. Потоа и јарец=арец=Арес, Пан од кого се прави паница=пањца- денес господар на полски-чешки-словачки, Сатир=Сотир, Силен..., Силван...силава-на и Фаун=Паун.

Лозата се ширела само од Источното Средоземје на Исток, никако на Запад. Таа била поврзана само со белата раса, која се ширела кон исток на друго подрачје.

„Овој чуден бог бил веселник, но исто така, и страдалник. Дионис умирал секоја година со доаѓањето на зимата. Неговата смрт била страшна: тој бил разнесуван на парчиња. (Дионис=дианис=пианис=пианиш-опиани; опиум=опи ум, Р.И.)

Секоја пролет, Дионис му се враќал на тракискиот народ во вид на бик, чија појава давала можност за фрнетички пијанки. Неговите следбеници, во најголем број жени, се собирале ноќе на падините и преоблечени како бикови, со рогови и сè друго, паѓале во транс користејќи интоксикација, свиреле на флејти и викале дека го препознавале бога и се нарекувале со неговото име. Најпосле се фрлале кон бикот-жртва, го раскинувале и потоа јаделе од живото месо“. (Пијан=дијан=дијанка, РИ)

Следи заклучокот дека на Балканот и Мала Азија не им се жртвувало луѓе на боговите. Канибализмот на Црнциите, а во Месопотамнија до со Египет живееле две раси Белци и Црнци, бил внесен и во Илијада во 6 век п.н.е. Бидејќи неа ја обожавал Александар Македонски, само по него почнал да се прифаќа канибализмот.

„Само делумно и проследен со мнигу спротиставувања, култот на Дионис навлегол во Грција. Особено жените и обичните луѓе, биле оние кои го прошириле култот на Дионис во Грција и во други земји. Хомер знаел единствено за ‘досадниот’ дел од култот на Дионис. Но, тиранинот Пеисистратес од Атина (од првата половина на VI век п.н.е.) го проширил култот на Дионис меѓу селаните и ги започнале прославите во чест на Дионис. Најпосле тој бил прифатен од божејствениот пантеон и станал најпопуларен бог на Тркалезната маса на Олимп, на местото на Хестија, божицата на срцето. Во 186 год. п.н.е. култот на Дионис го освоил Рим“.

Илијада била дело на Редакцискиот одбор на Пизистрат (Пеисистратес=пеи си с трат., пеи =пеј), со кога се пренела митологијата кон југ- Олимписки богови.

„Со широкото прифаќање, култот на Дионис полека бил хеленизиран и хуманизиран. Градовите и селата го прославувале еднаш годишно како дарител на стимулативното вино, заштитник на природата, божественото отелотворување на сите животни задоволства, идеал на повисоките задоволства што ги нуди животот.

Уметностите наоѓале неограничена инспирација во култот на Дионис. Ниту еден друг фестивал не можел да се спореди со годишниот фестивал во чест на Дионис во Атина. Луѓето не се собирале ниту на отворен простор, ниту пак во некој храм. Се собирале во театар. Церемонијата се состоела од изведба на еден трагичен сон во чинот на обожување, драма што никогаш, до Шекспир, не била достигната-животот и смртта и воскреснувањето на Дионис. (Театар=те атер=а тер- тера, Р.И.)

Во Дионисовиот театар особено било прославувано среќното воскреснување. Култот на Дионис најверојатно ги поставил корените на верувањето во бесмртноста на душата, во што верувале грчките филозофи и го проповедувале одредени грчки секти (Сократ, Платон итн.). Приближно во осумдесетите години од н.е., големиот грчки писател и свештеник од Делфи, Плутарх, примил вести од дома дека неговата малечка ќерка умрела.

Основна црта на култот на Дионис била егзалтираноста во која богот ги туркал учесниците во текот на оргиите. Помеѓу другото, Дионис бил бог и на сите оние

чудни феномени кои грчкиот јазик ги означил со зборот манија, а кои подоцна ги нарекол екстаза. И двата збора означуваат состојба на душата која е исполнета со бога. Лудилото кое доаѓа со божественото истапување од вообичаените рамки, вели Платон во Федра, мора да биде строго одвоена од вистинската болест. Овие екстази, овие ‘истапувања’ на душата, се ‘привремено лудило’, додека лудилото е трајна ‘екстаза’. Минливите душевни растројства во култот на Дионис биле сметани за хироманија, своето лудило во кое душата се соединува со божеството. Дионисовиот ентузијазам, рекол Платон во Јон, го поттикнувал човекот да ја одвои од својата мизерна состојба, да го прими бога во себе, да биде опседанат од него, буквално да го чувствува како циркулира во неговото тело. (Манија, мани=удри, манат=удрен, РИ)

После Дионис дошол Орфеј. Тој е мистериозна фигура, опишан како бог, пејач, мисионер, тракиски тотем, или персонифициран идеал на верниците. Се претпоставува дека е син на музата Калиопи и тракискиот крал. Неговата мајка му дала надприродна дарба за музика, а негов инструмент била лирата. Кога тој свирел и пел се живо и неживо го следело. Тој ги поместувал карпите и го свртувал текот на реките, а дивите сверови мирно го следеле. Ако започнела некоја расправија, тој ќе засвирел така што и најлутитиот човек заборава на својот бес. Ако воините и веслачите се умореле, тогаш тој, со својата песна и лира, им ја враќал силата.

Доктрината на орфизмот учела дека сите луѓе се браќа. Оваа солидарност го вклучува целото човештво и се проширува на сите живи суштества. Така, единството на сè живо и единственото со боженството се едни од кардиналните начела на оваа мистична вера. Друго начело е индивидуалната одговорност за сопствените недела, кои повлекуваат казна на овој свет или на оној; или во серијата животи на овој свет. Единствено со страдање прочистената душа можела да се спаси на овој свет. Трансмиграцијата и реинкарнацијата се други основни начела на орфизмот. Затворениот круг од раѓање и умирање, на јазикот на орфизмот, бил наречен ‘Тркало на жалоста’ на душата, на нејзиниот пат кон конечното ослободување од овозможената егзистенција. Со аскетизмот и моралната чистота во текот на животот, и со спасување во реинкарнациите или во подземниот живот, душата можела да се надева на конечно ослободување и повторно соединување со божеството. Алтернативата е бескрајно проклетство. Подоцна, орфизмот се помешал со некои нови религии кои се јавила во раното Римско царство. Христијанството, исто така, во почетокот се решило главно меѓу сиромашните и понижените.

Повеќе отколку по својата музика и своето учење, Орфеј е запаметен по својот несреќен брак со Евридика. (Евридика=е ври дик а; Халкидик=х алки дик, Р.И.)

Филип и Александар (Александар=Але...: Битола але- Охрид аре=Арес, Р.И.)

Х. Ц. Велс не бил единствениот кој сугерирал дека вистинскиот херој во приказната за Александар Велики бил неговиот татко, Филип II од Македонија (359 -336 год. п.н.е.). Тој го трасирал целиот пат за Александар да мине по него. Создал непобедлива армија, ја потчинил Грција, обезбедил доволно злато од рудниците од регионот на планината Пангеум, го увежбал Александар давајќи му разни војнички задолженија, го ангажирал Аристотел како учител за Александар, па дури испратил и војна извидница во Мала Азија, пред да биде избоден до смрт од еден од своите стражари. И покрај тоа, уште од Демостеновите говори против него, Филип II го бие глас на циник, пијаница, развратник; додека за Александар имало речиси само добри мислења. Сепак, Демостен попусто го напаѓал Филип II и неговите Македон-

ци. ‘Овој човек Филип не само што не Грк, туку не е ни варварин од земјата каде порано можело да се купи честит роб’ “. (Александар=але ксандар=Касан-дар, Р.И.)

Не Грците туку само Хелените од Елада, кои биле само поморци, спротивно на Хелените во Јонија кои биле варвари како и Персијците. Следи Хелените говореле варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, а ваков бил јонскиот со јонски слова. Тн.словенско било и името Аристотел=Арис (Арес) тот=Тот ел (барател, моли-тел...), ел=ил за ил=Ил.Па постои и Илија во Библијата. Пак, Зевс=Перун=св.Илија.

„Во 367 год. п.н.е., како момче, Филип бил одведен во Теба како заложник за добро однесување на Македонците. Таму се запознал со славниот грчки војско-водец Епаминондас и се здобил со нови идеи во врска со воената организација и тактиката, а особено околу тоа како да ја усвојат и унапредат тебанските фаланги. Веднаш по враќањето, уште пред да стане крал, тој извршил реорганизација на македонската армија.

Филип II им го наметнал единството на Грците. Во 338 год., во Коронеа, Филип ги поразил Атињаните и нивните сојузници, во битката во која 18-годишниот Александар командувал со тешката коњица и ја разбил познатата ‘Света војска’ од Теба. Истата година, Филип формирал Сојуз или Конфедерација на грчките градови-држави (освен Спарта) на чело со совет и дозволил да биде и избран за водач (хегемон) на македонско-грчките армии. Во 337 Филип го повикал Советот на Сојузот во Коринт да гласа за војна против Персиското царство. Во 336, неговиот најдобар генерал, подоцна еден од Александровите команданти, Парменион, со извидници од 10000 луѓе ги преминал Дарданелите. По насилната смрт на Филип, 20-годишниот Александар ја презел власта во свои раце“. (Алекс.....касан=каснат, Р.И.)

Пак, „Света војска“ била хеленска=сончева наспроти персиската месечева.

„И покрај своите пороци, Филип секогаш господарел со своите чувства, и можел во моментот од екстремна страст да се сврти во ладно расудување. Бил подготвен да ги користи сите средства- подмитување, лажно пријателство, брутално уништување и великодушно простување- ако тоа се вклопувало во неговите пошироки планови. На пример, тој ги разрушил славната Теба и културниот Олимп, но покажал великодушност кон поразената Атина. (в-н-т: Ватина-Натина-Татина, Р.И.)

Приказната за Филип и Александар е нецелосна без Олимпија, ќерка на дивниот Епир на запад од Македонија, една од шестте или седумте жени на Филип и мајка на Александар. За Олимпија, било каков вид на модернизација бил туѓ. Таа била горда и демонска жена, со чудни психички способности. Таа била љубоморна жена, а исто и Филип, кога ја гледал како спие со своите змии. Како и многу жени, селани и робови од својата земја. Олимпија им била оддадена на оргиските тракиски обреди, дивото обожување на Дионис и култот на змијата. Во ритуалниот танц таа носела големи припитомени змии околу себе, а ги имала и во нејзините одаи. Сепак, целиот овој живот ја зачувала љубовта на својот син. Додека бил отсутен, таа му пишувала за религијата и политиката, а тој редовно ја известувал за неговите походи и ѝ испраќал голем дел од воениот плен. Ова допишување никогаш не било реставрирано, иако имало фалсификувани обиди. По смртта на Александар, Олимпија била убиена по поттик на еден од генералите на Александар“.

Се истакна: „спие со своите змии“...Змијата била куќно животно на Бригите.

„Александар (356- 323 год. п.н.е.) ги прегазил Египет и Персија, а помеѓу 334 и 324 год. п.н.е. навлегол во централна Азија и Индија. Една година подоцна тој

умрел, на возраст од 33 години. Многумина мислат дека Александар бил најгламурозната светска личност. Тој имал младост, убавина, храброст, памет, бил спортист, борец, научник-истражувач, воен водач со високи квалитети и визионер, градител на империјата. Но тој, исто така, бил одаден и на прекумерно пиење и пирување. Не само што уништувал цели градови, како и татко му, туку и страдал од убиствени нагони (карактеристика наследена од мајка му), лично извршувал убиства, вклучувајќи го и убиството на неговиот најдобар пријател Клеитус, што Шекспир никогаш не можел да му го прости. Во односот кон сексуалниот живот, иако полигамен како и татко му, Александар бил помалку навредлив од татко му, а неговата тигреста мајка Олимпија, најверојатно била единствена жена која ја сакал. Легендите за Александар се ширеле по светот и по Средниот век. Грците, Албанците, Словените од Македонија, припадниците на племето Хунза на Хималаите- сите го присвојуваат Александар и неговите Македонци како свои претци“.

Бригија со Филип Македонски била приклучена кон Македонија. Следи Албанците (Арбаните- Скиптарите) биле Бриги. Бриги со бригиски симбол јарец и нивни традиции биле Хунзите и Калашите, според калеш. Тие не го познаваат поимот Словени. Токму затоа тие не се Словени. Па за тоа Македонците биле заведени.

„Врховниот командант на македонските и силите на Хеленскиот Сојуз, Александар го отповикал Парменион од Мала Азија, заедно со војската која ги обезбедувала Дарданелите. Во пролетта 344 год. п.н.е., Александар Велики ги минал Дарданелите на чело на армија од 30000 пешаци и 5000 коњаници- некои велат 30000 пешаци и 20000 коњаници, колку што броела постојаната војска на Филип“.

Се говори за „Хеленски Сојуз“, тој бил според Хелиос, а против Персијците, кои ја обожавале Месечината, како спротивност на Хелените од на Хелиос=Сонце.

„Александар стигнал до Египет во ноември 332 год. п.н.е. Го освоил без битка. Освојувачот отишол во Менфис да му принесе жртва на богот Апис, бил прифатен како фараон и се вратил на брегот каде ја избрал локацијата за изградба на новиот град Александрија. Во 331 Александар тргнал кон внатрешноста на Персиското царство и се судрил кај Гаугамела, источно од Тигрис, со последната персиска армија, во која попусто биле користени борни коли. Александар потоа продолжил кон бреговите на Касписко Море, во Авганистан и на север до денешниот Самарканд во планините на централен Туркестан. Следејќи ги старите каравански патишта, во 326 год. п.н.е., Александар конечно стигнал до преминот Кибер, влегол во Индија и кај реката Хидаспис (Џелум, источна притока на Инд) ја извојувал својата последна и накрвава победа во кариерата, против армијата на кралот Порус, во чиј состав имало 200 брони слонове. По победата, Александар сакал да продолжи кон Ганг, но неговата истоштена војска одбила да појде. Тогаш и на тоа место Александар, го одржал својот слевен но полн со омраза говор на своите побунети војници“.

Бидејќи Александар на богот не му приложил жртва човек, никогаш Македонците до Александар Македонски не биле канибалисти. Следи со него и по него. Ова било повод, и на Балканот на боговите да им се приложуваат и човечки жртви.

Филип и Александар биле кај Скитите. Тие на боговите им приложувале животни. Бидејќи се говори за Скитски Словени, кои од Скитија, според авторите, извршиле инвазија на Балканот, не приложувале жртви луѓе, како спротивност на домородците на Балканот а само по смртта на Александар Македонски, Скитски Словени никогаш не се преселиле на Балканот. Следи заклучок, Словените биле/се лага.

„Александар изградил флота која ја повела целата војска по Инд до Инди-скиот Океан, на напорен пат кон Запад. Со главницата од војската тргнал на ужасен марш преку солените пустини на Балуцистан, додека флотата, под команда на адмиралот Неаркус, ги следеле долж персискиот брег. Пристигнал во Вавилон во 324 год. п.н.е., каде минал цела година по лумпување, убивајќи ги своите пријатели и обидувајќи се да го реорганизира хаотичното царство. На 13 јуни 323, на возраст од 33 години, умрел од маларија, која ја добил крај вавилонските калишта“. (κ=x, Р.И.)

Бидејќи неговото мртво тело долго време не било закопано, а не се појавил никаков смрад од распаднатите крајни производи на храната од микроорганизмите, тој бил отруен со арсен, кој бил познат одамина. Исто било со Напалеон Бонапарта.

„Една година пред својата смрт, на 32-годишна возраст, Александар Велики подарил со целото Персиско царство сè до реката Јаксарт (Сирјарја) и Инд; покрај тоа, бил господар на Египет, Македонија, Грција и источен Балкан сè до Дунав (денешна бугарско-романска граница). Според некои проценки, во тек на 11 години изминал 22000 милји, водејќи ги своите луѓе стотици милји подалеку од било кој друг што отишол и подалеку од границите на идното Римско царство, водејќи ги ‘надвор од сите мапи’ во далечните предели зад кои, како што велеле неговите географи, завршувал светскиот океан. (Јаксарт=јак сарт: Јак-животно, Јак[к]ов, Р.И.)

Не постоел акробатски подвиг или направа за кои Александар не ќе сетел во случај на потреба, никаква ледена или тропска клима не постоела на која тој и неговите луѓе не ќе се спротиставеле. Во Тесалија тој издлабил скалила во планината за да ја заобиколи тврдината- ‘Александрови скалила’. На границата на Индија, неговите луѓе јуришале на некои утвдување поставено на самиот планински врв, користејќи јажиња врзани за клинови што биле забодени во пукнатините на карпите. Утврденото пристаниште Тира, изградено на еден остров половина милја оддалечен од феникичкиот брег, било под седуммесечна опсада, во текот на која доковите кои Александар ги изградил во пристаништето биле повеќепати уништувани, но исто толку пати повторно изградувани- тоа е веројатно неговото најголемо војничко достигнување. Тој бил најефикасниот војсководец што го познава светот.

Покрај фалангите, во Александровата војска имало тешка и лесна коњица, стрелци и копјаници, мошне флексибилно организирани. Александар, исто така, имал и инженерци за изградба на понтоски мостови и опсадни машини. Главен инженер бил Диад, за кого се претпоставува дека ги изумил преносните опсадни кули и ‘овновите’ на тркала. Имало пионери, извидници кои собирале информации за патот и местото за логорување, но кои исто така воделе и дневник за изминатиот пат. Овие записи долго претставувале основа за географските познавања на Азија.

Голем број пости, актери и филозофи го следеле Александар на неговиот извонредно замислен поход на Персија; меѓу нив бил и Аристотеловиот внук, историчарот Калистен. ‘Секретарот Еумен од Кардиа го подготвувал ‘Журналот’’, секојдневен официјален извештај од ескпедицијата. Имало географи, ботаничари, природонаучници, кои меѓу другото собирале примероци за Аристотел. Хомер никогаш не слушнал за Индија, а Аристотел имал мошне сиромашни познавања за оваа земја. Александар и неговите луѓе биле првите европејци кои дошле во Индија, први кои виделе и се бореле против слонови. Тие така, дознале и за кинеската свила и за трската што давала мед без пчели- шеќерна трска. Пловејќи назад од Индија, адмиралот Неаркус, исто така, водел истражувачи со себе кои ја запишале во негови-

от дневник средбата со јато китови, 'чудовишта' дотогаш непознати на европејците. По Александар, единствено Напалеон- во Египет, со војската повел и научници“.

Еве пелазгиски=тн.словенски поими: Еумен=е умен; па и опиум=опи ум, кој бил познат во стариот Египет; Кардиа=к ардиа=а рдиа=радиа, радио кое само си ради=работи, д=б; Хомер=х Омер=Омир=о мир; Журнал, ж=г, гурнал=турнал...

“Александар го создал првото интерконтинентално царство основано во Европа; тоа се проширило од Европа во Азија и Африка, од Јадранско Море до денешен Пакистан, од Каукас до Етиопија. Но, Александар не ги минал Дарданелите со план да го освои цел Египет и цела Персија. Идејата се раѓала со победите.(у=в,Р.И)

Младиот Александар со египетската и персиската цивилизација сфатил дека Аристотел грешел кога го учел дека нехеленските варвари треба да се сметаат како Словени. Кога во една пригода Македонците изјавиле, 'Виe Персијците ги направивте Ваши роднини', тој им одговорил, 'Јас сите Вас Ве сметам за роднини !'. Александар, неоспорно, имал смисла за братство меѓу луѓето. Каде го научил тоа, и до денес останало необјаснето. Но, својот сон го сонувал во свет во кој што знаел било тоа дека не смее да биде македонски крал кој управува со Персијците, туку подеднакво крал на Македонците и Персијците. Сепак, политички, расно и културно да се кординира неговата империја, било многу поголемо отколку истото тоа во Британската или Хабсбуршката Империја“.

Врската за Склавини=тн.Словени, кои ги имало на сите три стари континенти, било од со Мавро Орбини. Следи да се говори: „Младиот Александар со египетската и персиската цивилизација сфатил дека Аристотел грешел кога го учел дека нехеленските варвари треба да се сметаат како Словени“. Па и затоа Не-хелени биле варвари, чиј варварски јазик бил пелазгиски=тн.словенски, јазик на белата раса.

„Остварувајќи ја својата идеја со расна интерграција, Александар се оженил со Роксана, ќерката на кралот Оскар од Бактрија. А бидејќи бил полигамен, според македонските обичаи, тој се оженил и со постарата ќерка на Дариус, последниот персиски Голем Крал, и, како додаток, со внуката од синот на Дариус; Кратерос се оженил со внуката на Дариус; Силикус со ќерката на еден голем персиски крал; и таканатаму. Во ист ден, мнозинството македонски генерали се ожениле со персиски жени од високо потекло. Осумдесет 'компањони' на кралот и 10000 војници го следеле примерот. Била организирана прослава под еден огромен шатор, а сите младоженци добиле свадбен подарок од Александар.

Во текот на својот краток живот Александар, исто така, тежел кон инеграција градејќи грчко-персиски градови. Сенасе, изградил приближно седумдесет градови со значајна воена и трговска местоположба, од кои приближно 17 биле наречени 'Александрија'. Само еден од нив останал до денес, во Египет, заедно со Антиох во Турција“.(Антиох, според Анти, кои биле тн.Словени, како и Венетите, Р.И.)

Стои грчко-персиски, всушност хеленско-персиски. Хелените биле поморци.

„Ремек делото меѓу сите овие новоизградени градови, секако била Александрија. Тоа било извонредно испланиран град; првобитно замислен како големо трговско пристаниште; градот се развил во центар на хеленската култура. Улиците на Александрија формирале правоаголници, две биле широки 90 стапки, една била долга 4 милји и ноќе биле осветлени. На двата краја на долгиот стромос биле поставени порти. Градот бил опкружен со ѕидини и бил поделен на пет дела. Александрија била 'најголем трговски центар во населениот свет', изјавил Страбо во вре-

мето на Христос. Додал и дека таткото на Клеопатра годишно од трговија заработувал 12500 таленти или 7,5 милиони долари. Новоизградениот светилник бил едно од седумте светски чуда, и според неговото име, Фарос, биле наречени сите други светилници. Изграден во 280 год. п.н.е., Фарос бил висок 530 стапки, а неговата светлина се гледала и на далечина од 30 милји. Бил поставен на еден остров поврзан со градот со мост долг 1355 јарди, кој стоел на своето место сè до земјотресот во XIV век од н.е.“. (Стромос=с тромос=дромос, дром=друм, кој дрма, Р.И.)

Хеленската култура била на хеленизмот, кој бил само по смртта на Александар Македонски со до последната Македонка, египетска кралица, Клеопатра. Па и затоа коине бил само по смртта на Александар Македонски, кој како Птоломејов и Александријски јазик станал хеленски јазик. Кога Евреите=Еднобожците во Александрија го прифатиле хеленскиот јазик коине, тие се изјаснале за Хелени. Следи како повеќебожци Еладците биле Хелени, што се случило и со не-христијани Руси. Затоа имало Повеќебожци=Хелени и Еднобожци=Евреи- никако етнички народи.

„Надминувајќи ја Атина, во Александрија заедно со трговијата се развивале и науките. Библиотеката и Музејот зафаќале можеби една четвртина од градот. Во Библиотеката биле чувани приближно 700000 книги и ролни папирус. Од сите посетители на Александрија било барано да ги остават своите ‘книги’ на царина за да бидат препишани. Музејот бил и истражувачки центар во кој доаѓале научници од целиот грчки свет за да работат заеднички. Тука биле конструирана и парна машина, но на тој степен од индустрискиот развој не можела да биде сосема искористена. Ератостен бил само 200 милји оддалечен од Александрија кога ја пресметал обиколката на Земјата. Некои смели научници, во 300 год. п.н.е., вршеле и дисекција на човечки трупови. Во математиката, делото на Евклид Елементи (300 год. п.н.е.) било и останало највлијателен учебник кој е напишан. Архимед (287- 212 год. п.н.е.) станал легенда. А, Аристарх од Самос (310- 230 год. п.н.е.), долго пред Коперник, мислел дека земјата се врти околу сонцето. Но, Хипарх (150 год. п.н.е.) направил систем во кој сонцето се вртело околу земјата. Кога системот бил довршен од Птоломеј во 140 год. од н.е., тој станал ортодоксен став на научниците и свештенството, сè до научната револуција во XVI и XVII век. Единствената негативност во развојот на науката во Александрија бил фактот што не постоела комуникација со новооткриените народи.

Александар бил еден од најопеаните херои во историјата. Голем дел од приказните, ако можеби не се вистинити, биле измислени со голема доза на генијалност. Во текот на сите свои походи, Александар спие со Илијадата и кама под перницата. Тој претставувал модел на херој за Наполеон, кој забележал дека неговата најважна особина било неговото обраќање кон имагинацијата на народот. Тој се бричел и ја диктирал модата во Грција и Италија со векови. Сепак, вистината е дека Александар, со бели крилја на наметката наследил од својата мајка некој нагон за убивање. (Во Македонија за Александар Македонски имало многу традиции, Р.И.)

Како државник, Александар Велики, неправедно, добил повеќе критики отколку како личност. Александар го обединил целиот тогаш познат свет, освен западниот Медитеран. Не е без основа размислувањето што ќе случува ако прво се свртел кон сè уште слабиот Рим и Картагина, бидејќи дури и во 281 год. п.н.е. кралот Пирис од Епир речиси успеал да го освои Рим. Разумен (логичен) заклучок е дека Александаровата империја евентуално ќе се распадна. Александар бил обвинет за

хубрис, грев на вообразена гордост, која боговите не ќе ја оставеле неказнета. Но, од негово време човечките мисли ги опоседнува идејата за светска доминација“.

Се говори за Пирис, според кого следи Епир=е Пир-само во време на Нерон.
„Македонскиот крај и Александријскиот завет

Во текот на приближно педесет години по смртта на Александар, кој не оставил зад себе наследници, неговите генерали се бореле за освојување на власта користејќи ги сите средства на Борција. Најпосле останале само тројца. Лисимах ги контролирал европските провинции, Селеук управувал со најголемиот дел од азискиот регион, а Птолеми ги држел Египет и Либија. Во 270 год. п.н.е. трипартитноста била комплетирана. Најголемиот дел од Грција се одвоил во сопернички федерации. Во меѓусебните расправи ги вовлекувале и Рим и Македонија. Кон крајот на III век п.н.е. Рим бил ангажиран во тешка борба против Картагина, а Филип V во Македонија преговарал со Ханибал за здружена акција против Рим. Откако Ханибал бил протеран од Италија, а Картагина конечно победена, Рим го свртел своето внимание кон Македонија. Во 197 год. п.н.е., римскиот генерал Фламиниус го поразил Филип V кај Киносцефал, но го оставил да биде крал, со поткастрирани крилја, во својата земја, за да ги потсетува Грците дека постојат и други народи на овој свет“.

Се говори и за Лисимах=лиси мах, х=в=г=к, Селеук=селе ук, ука- наука..., Птолеми=п то леми. Во прилог е Картагина=карта(врвча...) Гина=Гена=Жена-раѓа... Следи од карта сè до картар=картер, простор кој како утроба собира течност. Фламе=пламе е до пламен, а името Фламиниус означувал само пламинив, пламенив...

„Рим продолжил да размислува за Македонија, која била желна за osveta. Во новата војна, Македонците дале многу посилен отпор, но во битката на Пидна, близу Олимп, конзулот Л. Емилиус Паулус го поразил последниот македонски крал, Персеј. Приближно 20000 Македонци загинале, а 11000 биле заробени. Македонија била поделена на четири дела.

Војната сè уште не била завршена. Во текот на третата и последната Пунска војна (149- 146 год. п.н.е.), Македонците се кренале на оружје, следено од Ахејските и Беотиските сојузи. Востанието било загушено. Истата година Картагина била запалена до темел (146 год. п.н.е.), бил уништен Коринт, двата грчки сојузи биле расформирани и Грција ја загубила својата слобода. Македонија станала римска провинција со која управувал гувернер, за веќе никогаш повеќе да не се побуни.

Во текот на вековите, народот на Македонија бил хеленизиран и измешан со многубројните балкански етнички групи, вклучувајќи ги и Словените кои сè уште се населувале. Како нација тој народ сосема исчезнал од историјата. Не оставиле никаква трага од нивниот јазик, нивни обичаи или начин на живеење, како Илирите или Тракијците. Некој би можел да рече дека Македонија накратко експлодирала во историјата, не оставајќи зад себе ништо друго освен неколку импозантни гробови во северна Грција и делумно откопаните урнатини од нејзините две престолнини, Едеса и Пела“.(Пела=Бела и Едеса=Одеса=одес а: одес=одеш,о=и, идеш,Р.И.)

Се говори за хеленизирање=коинизирање, што не било можно, затошто во Елада во употреба бил само јонскиот јазик=говор со јонското писмо, никако коине.

Кога Македонците „испариле“ на сцена „стапиле“ Словените- светско чудо.

Следи за македонските традиции и обичаи пишел и Стефан Верковиќ и др.

„Дали Александар Велики навистина бил велик ? Умрел прерано, за да може да биде пресудено толку едноставно; не знаеме како би се развивал. Неговиот обид

за расна интеграција- подоцна често истакнуван од христијанското кредо на братство меѓу луѓето, но никогаш повторно применет од некој монарх- не успеал. И покрај тоа, самата идеја го прави многу модерен. Има историчари, како А. А. Тревор кој вели: ‘Во својата кратка кариера тој веројатно сторил повеќе да ги одреди правците на развојот на Западната цивилизација, до XIX век, отколку било кој друг човек освен Исус од Назарет, и токму тој го овозможил Исусовиот завет. ‘Александровиот завет’ ... пренесен и во западниот свет во нашето историско наследство. Неговото залагање за ширењето на хеленизмот е потребниот клуч за разбирање на наследството ... историјата. Заедно со Римското Царство и Христијанството тоа е едно од трите големи зачетнички дела... Најголемото такво дело во кариерата на Александар бил меѓурасниот брак, кој го прокламирал и практикувал како најважен испит за братството меѓу луѓето.(Исус бил како Александар Македонски, Р.И.)

Нападите на Хунте ги покренале брановите од миграции на варварите, кои, во V век од н.е., во голема мера придонеле за уривањето на Западното Римско Царство. Сепак, долго пред Римското Царство да биде поделено на два дела (395 год. од н.е.), Константин Велики (312- 337 год. н.е.), кој го прифатил христијанството, решил да го префрли седиштето на империјата во Константинопол, вториот Рим, изграден во Византија, стара грчка колонија на Босфор. Градот опстанал 1120 години, надживувајќи го Римското Царство речиси за 1000 години.

Византија претставувала нешто повеќе од обично царство или заедница на нации, таа била цивилизација, онаа нешто на кое мислиме кога зборуваме за ‘Запад’. За Источното или Византиското Царство обично се вели дека било продолжеток на Западното Римско Царство, но всушност тоа повеќе било продолжение на Александровото Царство, како да било изградено околу столбот што го поставил Александар. Иако во текот на првите два века во Византија се зборувало латински, грчкиот јазик ја презел улогата на официјален и народен јазик“.

Ако би имало два народа, би се зборувало два јазика- еден на едниот народ, а другиот на другиот народ. Меѓутоа, тоа овде не се говори, туку се вели во грчкото Источно Римско Царство не бил грчкиот јазик коине, туку латински. Со ова се потврдува дека коине не бил со потекло од балканско- малоазиските простори каде било Царството. Токму затоа коине не можел да биде јазик за кој период овде се говори- на тие простори сè додека коине не го заменил латински јазик. Пак, овој бил службен и народен, што не било можно. Ова се објаснува со доказот што на овие простори службени биле прво латински, а тек потоа коине. Коине станал службен затоа што првите книги на Библијата од сиријскиот арамејски јазик биле преведени во Александрија на Птоломејовиот Александријски јазик коине, а другите книги на Библијата биле пишани на коине. Истото се случило со Новиот завет. А токму само што коине бил прв христијански јазик, тој станал официјален јазик во Цариград. Па Библијата била преведена од коине на латински. Следи врската била само арамејски, коине и латински кои биле дворасни на Пелазги и Семити, а народен си бил и си останал само варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски.

СКИТСКИ СЛОВЕНИ

Стојан Прибичевиќ, за Македонците говори дека тие биле Словени.
Следи тој на стр. 63 да има наслов „СЛОВЕНСКА МАКЕДОНИЈА“.

Како поднаслов кај него е „Древните Словени“ - за мене древни Македонци.

„Првобитната татковина на Словените биле низините меѓу Литванија и Карпатите, околу реките Висла, Припет, Дњепар и Днестар; тие низини денес ѝ припаѓаат на западна Украина, југозападна Белорусија и југоисточна Полска. Делови од оваа територија биле под мочуришта кои се ширеле околу реката Припет. Се претпоставува дека коренот на зборот ‘Словен’ значи ‘под вода’ “. (Божјо Слово, Р.И.)

Бидејќи наведените простори биле на Скитите, следи за него имало Скитски Словени. Пак, Скитите, според Херодот, ги имале истите Олимписки богови, само со различни имиња. Дури и за Александар Македонски, Скитите го имале истото потекло како она на Александар Македонски, од Херакле - само едно Пелазги. За Јустин „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“ - со тн.словенски јазик.

За да има преселби од тн.домовина на тн.Словени, мора оттаму на Балканот тн.Словени нешто да донеле. Бидејќи до денес ништо не било пронајдено, до денес на Балканот нема ниеден доказ/наод за преселби: предмет, сад, пара и било што друго. Ова говори дека преселбите биле со обратен тек, од Балканот северно од Дунав.

„Не постојат сигурни податоци за Словените во периодот до неколку векови од нашата ера. Но, се верува дека тие биле мирољубиви земјоделци. Како и да е, советскиот историчар А. С. Шофман запишал дека древните Словени, кои ја сакале слободата и имале некој вид на демократија, имале голем број робови заробени во војна и се занимавале со трговија со робје. Едно нешто е сигурно: првобитните Словени, како што прв пат се појавуваат во историјата, тие не биле коњаници, сточари, номади туку постојано населени селани. Најмногу сееле просо и пченица, одгледувале стока, се занимавале со риболов и лов, и биле одлични пчелари и плетачи на корпи (тоа се сè уште едни од југословенските главни извозни артикли). Во Црноморските пристаништа доаѓале најчесто заради трговија, а најмногу носеле крзна, леб и робови“.(„тие не биле коњаници, сточари“ - без нив нема преселби, Р.И.)

Бидејќи немало преселби, „Не постојат сигурни податоци за Словените во периодот до неколку векови од нашата ера“. Ова било само поради поимот склавина која означувала област, а на Балканот за област во употреба бил латинскиот поим провинција. Пак, за Словените да се „мирољубиви земјоделци“, ним им биле потребни земјоделски култури (житарици, мешункасти...), а тие биле со потекло само од Балканот, што важело и за домашните животни (говедо, коњ, свиња, овца и др.).

Следи имало тн.Словени (Анти, Венети и Склавини) и Словени според слово. Бидејќи Русите пишеле со рецки, тие не биле Словени. Кога тие го презеле коинското=тн.грчко слово од Солунските Браќа, тек тогаш тие станале Словени. Кога тие биле Словени за првпат го пишел цариградскиот патријарх Фотиј (860 година).

„Во старите записи за рускиот принц Владимир I од Киев (980- 1019 н.е.), кој станал христијански во 989- та, може да се најдат некои белешки за примитивните Словени кои живееле пред него. Владимир имал голем број жени. Не постоеле свештеници, ниту редовна јавна богослужба, и не се откриени никакви траги на храмови. Како и Тевтонците, Словените пригодно ги одржувале своите религиозни обреди на отворен простор. Владимир го прославувал почетокот на своето владеење поставувајќи пред својата палата дрвени фигури на старословенските земјоделски богови: троглав Сварог (српски Тројан), татко на боговите; Дазид, бог на дождот и дарежливоста; Велес, бог на стоката; Стрибог, бог на ветерот; Герман, бог на плодноста; Весна, божица на пролетта; Морена, божица на несреќата и смртта; а

најголем од сите, Перун, бог на громот, претставен со голема сребрена глава и мустаќи направени од злато. Владимир го прославувал своето стапување на престолот принесувајќи им илјада човечки жртви на своите богови. Некои од своите пагански божества Словените ги пренеле и во христијанската вера. Така, богот на громот Перун станал св. Илија, чија кочија се тркалала под облаците предизвикувајќи грмотевици“. (Секајци, С=Σ, Сила=с ил а: Ил=Илиос=Хелиос=Сонце, Р.И.)

Се истакна: „Кога тие[Русите] биле Словени за првпат го пишел цариградскиот патријарх Фотиј (860 година)“. Па потоа принцот Владимир (980- 1019 н.е.), а тој бил после 860 година. Следи Киев да се создаде по 6 век, Новгород 9 век, Москва 12 век. Со ова се потврдува дека преселбите биле само од и преку Балканот до денес- не обратно. Не случајно, Нестор (11- 12 век) пиши, Русите биле од Илирија.

Се говори за тн.словенски богови, а такви имале Персијците, Египтјаните...

Името на тн.словенски бог Герман било балканско, а подоцна дури и руско.

Бидејќи се говори и за човечки жртви, а тоа било наследство само по смртта на Александар Македонски, се потврдува, Русите биле со балканско потекло. И затоа во тн.руски=тн.византиски грб е сместен македонскиот светец св. Ѓорѓија. Тој бил претставен како коњаник, што станало во Бригија. Како него бил Крали Марко.

„Што се однесува до карактерот и општествената организација на древните Словени, меѓу научниците се водат жестоки дискусии. Сложувајќи се со советските историчари, големиот германски социјален филозоф од времето на Француската револуција, Ј. Г. Хердер, верувал дека раните Словени живееле во вистинска демократска заедница. Но тешкотиите околу сообраќајот преку мочуриштата, велеле некои други, не дозволиле зацврстување на централната власт. Некои Германци ги опишувале раните Словени како кукаквици и родени за робови, наведувајќи го како доказ самото нивно име (Slavs- Словени; slaves- робови). Словените не прифаќале борба на отворено поле, бидејќи не користеле оклопи, туку повеќе им одговарала борба со копје и штит во длабоките шуми. Биле раскажувани приказни за раните Словени кои заронувале во мочуриштата, дишејќи со помош на шуплива трска, со часови чекајќи го во заседа непријателот. Не е неумесно да се спомене дека воените извештаи од 1943 год. пишуваа за советските амфибиски пионери кои во текот на ноќта граделе подповршински мост преку реката овозможувајќи им на советските тенкови да ‘препливаат’ до другиот брег и да ги нападат зашеметените Германци“.

До длабокиот Дунав не вирее трска. Бидејќи тој бил брз, него никој не можел да го помине. Се врвело со понтонски мостови, чија сопственост била тн.византиска. Сите кои поминале, сите биле запишани. Дивјаци=Словени не се запишани.

Авторот во книгата никаде не наведе доказ/наод за тн.словенски преселби.

Бидејќи се говори и за „самото нивно име (Slavs- Словени; slaves- робови)“, се потврдува дека поимот бил општ, како што било и Склавин=Обласник. Па токму следи од општи поими не произлегувале било какви народи. Значи, без тн.Словени.

Стр. 68: „Сé до 527-та, годината на Јустинијановото доаѓање на престолот, византиските извори ги споменуваат Словените како ‘Склавини’ “ [Обласници].

Ама не се работело за Словени, според слово, а имало и Божјо Слово, што била македонска писменост, која почнала да се шири со Македонците Кирил и Методиј. Тоа биле само Склавини=Области и тоа само на народниот варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, како спротивност на провинции на латински и теми на коине. Од друга страна, бидејќи Провинцијците и Теманите не биле народи, не сме-

еле посебни народи да бидат и Склавините. Со тоа што не се прифаќа кажаното, се потврдува, тн. Словени станале политички народ, кој на Германците им преостанало него да го и доистреби. А ова започнал да го спроведува Бонифациј (8 век), кој Склавините со тракиски традиции ги покатоличувал, а такви имало до реката Рајна. Па овие во последните векови биле германизирани со трорасниот германски јазик.

МАКЕДОНЦИТЕ САМО СО ДОМОРОДНИ ТРАДИЦИИ

Бидејќи никогаш немало словенски преселби, Македонците биле домородци.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 261, пиши: „ДУРИ и краткиот преглед на македонските цркви и манастири би бил непотполен без краткиот поглед на планината Атос или Светата планина...“.

„На Атос има дваесет манастири, седумнаесет се грчки, еден српски- Хиландар, еден бугарски- Зографски и еден е руски- Св. Пантелејмон, познат по посета-та на Распучин. Големата Лавра е најстар манастир, основан е во 963 г. од страна на Св. Атанасиус, а во него сè уште живеат осумнаесет грчки православни калуѓери. Дваесетте манастири, главно несигурно висат на стрмни ридови; тие претставуваат зачудувачки подвиг на конструкција, изградени на рабовите на очигледната стрмнини и можат да се споредат единствено со тибетанските манастири...“.

Во прилог е врската со Ведите со на исихастичките калуѓери на Света Гора.

Следи до Тибет стигнале Македонците со својот шарпланинец, каде до денес таму има македонски населби. Како што таму градежите биле како во Македонија, и кај Македонците во Пакистан куќите биле бригиски, кои до денес се брзјачки во ...Москопол, Охрид, Битола, Крушева... Тие не биле Словени- тоа не го учеле.

Стр. 267: „Народни носии, игри, песни и опејувања

ПОВЕЌЕ од кој и да е друг дел од Балканот, Македонија обилува со прекрасни народни носии. Никаде во Македонија нема да видите жена облечена во црна облека и со црна марама на главата, толку вообичаено во Србија, Далмација, Италија, Шпанија. Напротив, македонските женски носии се уживање за очите. На македонските патишта, улици и пазаришни места сè уште се среќава непресушено богатство, на разнобојна женска селска облека, разиграна со добар вкус и, понекогаш, елегантен крој“.

Како најстар народ тоа никаде го нема кај старите и кај по-младите народи.

„Во пазарен ден во Охрид не можете да видите две жени да носат исти носии со исти бои. Женските носии во овој крај главно се составени од најразлични нијанси на зелената и светла сината боја. Во околината на блиското езеро Преспа, носиите се црно- бели и црвено- црни. На сите други места носиите се црвени со различни нијанси и отворено жолти. Воопшто, тие се речиси тропски мултиколоритни. Жените често носат тешки скутници напред, или назад, или на двете страни, понекогаш разресени, а многу почесто од цврста престилка. Тие се црвени или црвено- бели, понекогаш со вертикални зелени шари или просто повеќебојни како ориентални престилки. Близу Гевгелија, на грчката граница, жените носат цветови на своите коси, што исто така претставува и грчки обичај. Женските елечи се црвени, зелени, сини, вишнева боја, често украсени со филигрански златни копчиња и со жолт, бел, портокалов, златен вез. Шамиите се кафеави, светло жолти, светло сини или бели со кожен ремен под брадата. Понекогаш брадата е завиткана во шамијата

како да е превиткана вилицата. Во околината на Битола, во близината на грчката граница ќе видите белии шамии како го врамуваат лицето во вид на триаголник.

Византиските златна и црна боја ги носат некои жени во околината на Скопје. Во реонот на Скопска Црна Гора жените ги врзуваат своите глави во крпи од бело платно, покривајќи ги косите и дел од лицето. Во северозападниот регион на Македонија, Полог, жените носат долга бела кошула со црни орнаменти, а над неа елек без ракави и повеќебоен skutник украсен со златни и сребрени монети. Во реонот на езерото Маврово во западна Македонија, жените носат елечи со боја на дива вишна, сини или зелени со орнаменти од златни и сребрени конци. Елеците на жените од кањонот на Радика, во истиот реон се попрскани со златни филигрански копчиња. Во Дебар, во југозападна Македонија, постојат шамии со везани дезени кои што дошле од Египет преку грчките свештеници. Во реоните Штип и Кочани, во источна Македонија, жените носат повеќебојни панталони. Цинцарите во таа област сè уште носат црно, а жените се разликуваат по широките набрани здолношта со тесни струкови исто како и тешки капи“.

Во Македонија имало и од Египет, но ништо само од Скитија на тн.Словени.

Стр. 268: „Покривалото на глава за невеста понекогаш се состои од перја на петел, што наликува на некоја мексиканска индијанка или африкански маѓионичарски украс. Во реонот на Родовиш, во југоисточна Македонија, ќе најдете на фанстатично прекрасни носии на бели, розови извезени панталони што сиркаат од под skutината, со црвени шамии, што ги истакнуваат жените кои јаваат коњи, покриени со дебели ориентални покривки. Ваквите жени кои јаваат можат да носат црвени skutини и црни шамии, понекогаш со невестински бела покривка.

Во Струмица морате да седнете во некоја кафеана и да ги гледате луѓето кои минуваат. Ќе видите многу валкани Цигани, исто така, и жена со skutина врзана одпозади со величествени повеќебојни шари. Потоа ќе забележите црвени со бело попрскани женски панталони, а нешто подоцна прекрасен црно-бел-розов фустан со извесен црвен ремен. Ќе забележите и елек и skutина, целата црна со хоризонтални црвени линии. Или пак Албанец со веѓи и мустаќи црни како јаглен и кафеано капче, црна тканина завиткана со едно парче кое се ниша назад во стил на странски легионер, кафеани панталони стеснати кај глуждот и со црна линија на двете ногавици, плус црвен појас. Потоа, три девојчиња со селска убавина, со повеќебојни шамии со фустани и панталони на кои доминира зелената боја. И сето тоа меѓу безбројните муви.

На патот од Скопје до грчката граница можете да сретнете жена качена на коњска кола со црвена наметка обрабена со бело и цуцулка со две црвени вертикални линии, или друга жена во црна наметка со розови рабови или пак друга жена во бела наметка со црвен везен украс и црвена цуцулка.

Спротивно од женската носија, машката облека во Македонија се разликува со умереност и едноставност. Македонските мажи обично носат повеќебојни чорапи, бели панталони, до колена долги бели кошули, бели појаси, црни или кафеави, со рамен врв, овчи капи. Отприлика една третина од македонските мажи носат skutници и тоа со гордост. Муслиманите и Власите не носат skutници. Сите оние кои што ги носат прашувајќи ги: ‘Дали сте жени’ ? Машките skutници се поедноставни и помалку се накитени од женските. Нивните шари се состојат главно од ве-

ртикални или хоризонтални црни и бели линии. Исто така, може да се види маж, кој, иако облечен во помодерни алишта, носи скутник. (На нозе гети, Гети=Траки, Р.И.)

МАРИЦА Антонова ме запозна со мистериите на македонскиот вез. Можеме само да претпоставуваме што значат симболите во орнаментацијата. Имаме сигурни информации само за некои од нив: на пример, дека стилизиран бокал на невестинскиот ракав значи дека во нејзина чест се пие сливова ракија. По правило, само тие кои ги изработиле симболите го знаат нивното значење, но нив повеќе ги нема. Македонските везови посебно оние од реонот на Битола се многу слични на оние везови од некои несловенски племиња, како што, се Мордовините и Херемитите на реката Волга. Зошто е тоа така, никој не може да го каже“.

А Македонците како домородци на Балканот се преселиле на север, дури до Волга...Македонски наследници се Скотите со пелагонски фустанчиња, македонска гајда... македонски ритам седумосмини. Следи да се споредат Баските и сите други.

„Скопските народни везови се многу различни од оние од околината на Куманово кај кои преовладуваат црната и црвената боја. Скопските се црни и бели со многу срма (памучен конец околу кој е замотан сребрен или златен конец). Скопските везови често имаат за мотив грифон, неверојатно животно со глава и крилја на орел, а тело и заден дел на лав; античките Грци верувале дека кога ќе ја населат Скитија тоа животно ќе го чува нивното злато. Низ цела Македонија речиси сè може да биде мотив вез: свеќи, лисја, цвеќиња, посебно каранфил; Посејдоновиот трозабец и Меркуровата трска со две змии ќе ги окружат нив; стилизирани играчи на оро; главата на византиски император или работите што ги носел; стилизирана жена од градот; мечкина шепа или едноставно само буквата ‘С’. Другите мотиви се небесните соѕвездија, наочари, вазни, стилизирани пеперутки, инсекти; симболи на Х, за Христос; риба, како амајлија против лошо око. Ќе сретнете и мотиви, во некои понови везови, како што се срели, дури и авиони. Најголемиот дел од везови содржат, се разбира неразбирливи хиероглифи. Како мотиви служат и сите видови на геометриски фигури, почнувајќи од концентрични кругови. Меѓу многуте симболи на крст што значи човек, постојат, посебно во битолската област, мотив на кукаст крст, превртена сфастика, со тркалезни ченгели завртени во лево, како симбол на добра среќа (зборот доаѓа од санскритскиот свасти, што значи добро здравје, среќа)“. (Каранфил=каран фил, фил-фило=пило- Македонци Каранова лоза, Р.И.)

Се потврдува дека Скитија била балканско- малоазиска, види и кај Херодот.

Македонците биле домородци пред да владее Римската Империја. Битола била бригиска, а бригиски традиции имале Ведите со санскритски=тн.словенски јазик.

Битола, битолија=водолија, бил град чие име произлегува од вода, за Веда, а водата памти. Таа е составен дел на животинскиот свет, што важи и за човекот. Следи човекот сè додека е жив ја има врската со својот крај Битола и земја Бригија, а според Псаметих (7 век п.н.е.), Бригите биле постари од Египтјаните- тие повеќе учеле, памтеле. Следи Македонец во старата ера да бил творец на парна машина: Херон=х Ерон=е рон (Ирон=и рон), како Арон=а рон на кого Калашите верувале. Тие биле/се Бригите во Пакистан. Па и затоа творец на комјутер бил Џон Винсент Атанасов. Тие како Македонци тврделе дека биле наследници на Александар Македонски. Па Еумен (=е умен) му бил секретар на Филип и Александар Македонски. Следи Лицеум=лице ум. Дури Болон (=болон), „Македонисти“, челнику (=челник со бригиско дативно у), пез (пеш), дарон (дарон)... Истојасно- само со тн.словенски.

Се говори за бригиско дативно у, а парата која му била посветена на Филип и Александар била дативно: кому- нему. Следи Филипу и Александру. На Филип мајка му Евридика била од Линка кај Букри- Битола, па потоа Хераклеа Линка=лин ка- лин за линеа, течи вода до водолија. Таму била сфастиката, ама и во Плаошник...

„Везовите обично се прават според одредена мустра- секое село вообичаено има од два до пет модела. Прво се прави нацрт на шарата со игла. За да се извезе една кошула може да биде потребно една година. Во селата, цела зима се посветува на везење. (Везењето го немало кај примитивните народи, Дивјаци=Словени, Р.И.)

КАКО што рекол Хевлок Елис, играњето и градењето се две основни уметности. Сите други уметности произлегуваат од нив. Ритамот е во коренот на универзумот и целата човечка работа е еден вид игра. Невозможно е да се замислат древните обичаи на луѓето од Македонија поинаку отколку како збирка на народни игри и песни. И така, играта, песната и обичајот се здружени во една прекрасна целина. (Место оро има полка, од полк=фолк=Volk=волг=волгар, в=б, народ, Р.И.)

Најчесто народните игри се приредуваат во неделите и празниците. Традиционално, играњето и пеењето, исто така, ја придружуваат колективната работа во поле, после го следат завршувањето на жетвата. Најсвечените прилики, секако, кога луѓето се впуштаат во народни игри со најголемо уживање и вештина, облечени во најдобрите народни носии, се главните празници (Божик и Великден, денот на Св. Ѓорѓи, вечерта спроти Св. Јован), селски панаѓури и црковни свечености. Ваквите прилики наликуваат на импровизирана, блескава народна уметност и модна ревија, во која можете да се забавувате во игри и носии што го надополнуваат разнобојниот изглед на нашиот, во голема мерка, сив модерен живот.

Македонските се најраните забележани игри во Југославија и се вбројуваат меѓу најстарите забележани игри во светот. Распространетата античка тракиска игра била кружна игра, сочувана е денес како македонско оро, кај другите југословенски народи коло, хорос во Грција, хоро во Бугарија, хора во Романија. Оро според тракискиот експерт Томашек е тракиски збор и значу ‘скокање наоколу во круг’. Тоа била дива, заносна Дионисиева игра; денес тоа е машка игра со замрсени, брзи чекори. Карактеристика на македонското оро е одмереноста, секој чекор е пресметан. Постепено играта добива во темпо и станува поритмична. Невестинското ори е специфично македонско оро, потекнува од ритуална игра на тракиските свештенички, што е отсликано во бас-релјеф на една надгробна камена плоча што неодамна ја открила една американска археолошка мисија на грчкиот остров Самоатрас. (Самотрас=само трас;Самаотраки=само траки;Коло,к=х,л=р,хоро=х оро, Р.И.)

Игрите со сабји во многу европски земји, уште од средновековието, се поврзувале со Божик. Нова година и зимската сончева пресвртница. Овие игри датираат уште од преисториски времиња. Но русалија е специфична македонска конверзационска игра. Ксенофон ја опишал оваа оригинална тракиска игра во својата анабаска пред околу 2380 год. Многу подоцна македонските Словени ја прифатиле неа како паганско-христијански ритуал, симболизирајќи конверзација. Се изведува на следниот начин:“ (Сабија=са бија; сабиа=са биа=виа, вие=виен, Виена, Р.И.)

Бидејќи нема ниеден доказ/наод за живисуштества Словени, такви немало. Следи дрскост:Македонците исчезнале, а Словените нивното го прифатиле ?? А ова било само со цел,па ако немало Словени, не можело да има ниту балкански народи.

„Група од 20 до 60 момчиња, во двојки, прават лабав круг со двајца водачи. Сите се облечени во бело, со кратки бели здолништа и крзнени капи, црвен украсен шал околу градите. Играчите носат дрвени сабји, а водачите носат секири. Тапанциите и кавалциите свират. Доволно оддалечени меѓу себе, играчите изведуваат одмерени движења со сабјите и забавени чекорат и фигури, мислејќи да предизвикаат излекување на заболените и добра жетва. Почнувајќи со првиот дел на Божик и дванаесет дена потоа, русалија била играна на драматична улична претстава во различни села. Со звуците на музиката, со исукани сабји насочени нагоре, играчката екипа го напушта своето село. Освен двајцата водачи, играчите биле обврзани на апсолутна тишина дванаесет дена. На ниеден од нив не им било дозволено, за време на овие дванаесет дена, да се прекрсти или пак да се моли, за сите нив тоа се сметало за паганство. Играчите биле многу чествувани во секое село и биле поканувани да седнат до креветот на болниот над чија глава ја прекрстувале својата сабја за ‘добро здравје’. (Бројот дванаесет бил антички, а не дивјачки=словенски, Р.И.)

Кога две групи на патувачки русалиски играчи ќе се сретнат на пат еден од тимовите треба да изјави потчинетост со вперување на сабјите надолу и да мине под вкрстените сабји на другиот тим. Ваквото предавање се сметало за најсрамно, странките на русалиите имале обичај да поведат вистински војни од кои произлегува доста загуби. Мртвите биле погребувани без церемонии на гробиштата за русалии.

Дванаесттиот ден, русалиските групи, по посетата на многу села, се враќале во своето село. Играчите влегувале во црквата со своите крзнени капи на главите и исуканите дрвени сабји насочени нагоре, минувале преку женското црковно крило до олтарот и застанувале мирно. Свештеникот ќе се помолел одвоено за секој од нив и играчите преоѓале на другата страна од олтарот насочувајќи ги своите сабји надолу како знак дека тие сега почитуваат нова вера и нивните чела и сабји биле прскани со света вода. Тие ја напуштале црквата, но со симнати капи и свеќи во своите раце, се прекрстувале и го бакнувале крстот. Веднаш по нивното пристигнување во своите домови, тие се облекувале во нова облека и започнувале долга прослава со колење на јагне.

Русалија играчите повеќе не патуваат и целата церемонија се приредува во самото родно село.

ЗАПАДНИТЕ македонски игри се слични на албанските: игри со забавени движења, играат само мажи, со долги одмерени чекори. Единствениот придружник е тапанот и еден пискав дувачки инструмент. Една од тие игри е тешкото (зборот значи ‘тешко’, ‘мачно’). Денес таа игра се вика игра на овчарите, игра на вешти скокови од карпа на карпа, внимавајќи на можна сверка или бандид. Тоа е архаична македонска игра од предсловенски времиња, драматизирајќи го тешкиот живот на Македонците, споменувајќи си ги граничните војни и препади, бескрајните борби за одбрана на стадата, земјата и племето.

Во почетокот, вели д-р Мане Чучков, македонски музиколог и економски географичар, луѓето немале ништо друго освен со движењата на телата да прикажат каков бил нивниот живот. Пример за ова е арамиската игра (игра на бандити), која изведува напад од заседа. Калацијската игра (игра на калајции) опишува како двапати во годината калајциите одат да постават нов слој калај на селските месинг-

ани садови, со триење на нозете и сув песок, а истите движења се прикажуваат и во играта.

Друга игра слична на некои албански игри е чамчето, што ја играат мажи или жени. Играта е сериозна, достоинствена, речиси свечена, бавна и импозантна, некој би забележал како сарабанда (бавна шпанска игра)“.

Албанците биле/се само одродени Бриги/Брзјаци, ништо повеќе ниту инаку.

„Исто така постојат древни македонски игри што се изведуваат само со удари врз тапан. А постојат тивки игри без инструменти и пеење, нема дури ни чукање на раце. Тие се морничави, понекогаш содржат необично плачење. Во ‘тивките’ игри ритмот и чукањето го придружува или одмерено повторување на древни играорни чекори или свецкање на монетите и дрангулиите што се начичкани на женските носии или со повремено викање. Тоа се такви чудни ‘неми’ игри што не излегуваат од глава, каде што нозете удираат во точно одредено созвучје без звуци на песна или музика; мажите одвреме навреме високо се вивнуваат во воздухот што повеќе од што и да е друго ги воодушевува гледачите на посебен начин.

Инструментите што ги придружуваат македонските игри обично се состојат од тапан и различни дувачки инструменти. Меѓу вторите се вбројува кавалот, обична шупелка; колку што е подолг кавалот толку звукот е посвонлив. Кавалот нема ‘јазиче’, ниту пак свирало. Во него се дува од работ на отворот. Зурлата, дрвен инструмент, сличен на обоата, има два отвора и две глави, за дување, и е инструмент со две свирала. Во Лондон, свирачот на зурла од народниот ансамбл Танец, Славе Ташевски, направи вистинско воодушевување. Можете да го замолите да ви отсвири оваа или онаа песна или ‘просто ништо’, со други зборови, да импровизира. Тој не знае да чита ноти. Зурлата и тапанот не се турски како што често се мисли, ќе го сретнете на фреските, кои што датираат пред Турците. Тие инструменти стигнале на Балканот пред Словените. Македонскиот голем кавал има седум отвори, но, не за произведување на тонови, туку за нивно украсување: тој просто мрмори. Поради тоа е и наречен- мрморец- и неговата широчина изнесува само еден и пол милиметар“.

(Танец=танц, кој бил танец=танек, тенок- денес е и европски поим, Р.И.)

Турција била Фригија=Бригија- во моја книга „Турција Фригија=Бригија“.

„На 27 јануари, 1956 г., македонскиот народен играорен ансамбл Танец триумфално се појави во Карнеги хол, Њујорк. Кога д-р Мане Чучков и Живко Фирфов се согласиле да го формираат играорниот ансамбл Танец, Фирфов се нафатил со барањето, под услов тој само да ги дотерува и прилагодува оригиналните народни игри, и да ги подготвува за сценска изведба. Тој сакал народната играорна група која би ги изведувала игрите во чиста и оригинална форма, а не адаптирани за балет. Во 1950 г., Танец ја доби својата прва меѓумародна награда на Ланголен, Велс“.

Поимот Велс бил за тн.словенски бог Велес (Волос), а Келтите, според европските автори, биле Бриги со бригиска писменост. Од Македонија биле Венетите со своите руни, а со такво писмо бил населен Континентот. Следи само Македонци.

„МАКЕДОНСКИТЕ мелодии, како што е општо признато, се најпријатни и најубави на Балканот, на кои најмногу влијаеле ориенталното и црковното пеење. Но, нивниот ритам е многу неправилен. Мелодиите често имаат полуритмички комбинации, каде 4/8 ја следат 5/8, 7/8 ја следат 4/8, 9/8- 11/8- и така натаму. Никој не може да каже од каде потекнува македонскиот ритам. Типичната седморка, 7/16, на пример, претставува одмерени три тактови. Македонскиот такт е 3-2-2, додека бу-

гарскиот е 2-2-3, кое, како што ми рече еден музиколог, ги одвојува Македонците од Бугарите. Исто така постои македонскиот 13/16 такт. За да се разбере сево ова, ми рекоа дека некој треба да живее таму и да ја 'помириса селската кошула и нечистотијата'. Македонската познава и четвртински тонови па дури и помали интервални поделби“.

Како што се разводнува македонскиот ритам кон север, оти на изворот водата е најчиста..., такви биле и преселбите- само по долината Вардар- Морава- Дунав- Рајна..., каде што било потопло. Токму и затоа има само генетско- географска оддалеченост од јужниот Балкан, а Македонците, според ДНК, им се блиски на Критјаните. Северно од Дунав со Црно Море флората и фауната не била за белата раса.

„Според некои музиколози, во македонската музика постои толкав голем архаизам, исто како што го има и во носиите, игрите и обичаите, од причини што овој реон долго време живеел под ропство што го оневозоможило странското влијание. Па сепак, македонската музика има некои сличности со индонезиската музика. Ориентализмот, многу добро изразен во турските песни, успеал да навлезе само во црковното пеење во Македонија. Тој не пронашол никаков пат кон ослоните, иако ги окупираше градските љубовни песни. На народот пеењето му носело само зголемена подршка. Во втората половина од минатиот век, како што растел контактот со Запад и испраќањето на синовите на побогатите фамилии во странство, третинките и шестинките како и хармонизацијата постепено биле пренесувани во народното пеење“.

Турците биле Бриги, а турската музика била тн.византиска-исто наследство.

„На македонската жена ѝ била потребна голема подршка за зачувување на чистината на македонските народни песни, посебно на оние што се однесувале на народните легенди и традиции на македонскиот народ. Меѓу многуте песни за жени мораме да ги споменеме песните на Св. Лазар (лазарки), песни во комбинација со игри на девојки само на денот на Св. Лазар, осум дена пред Великден, вечерта пред Цветници. Тие се всушност песни и игри на повторно раѓање, христијанска адаптација на паганските пролетни песни и игри. Девојките одржувале кратки проби секоја вечер пред денот на Св. Лазар. Првата вечер и првата проба се одржувале кај најстарата девојка и понатамошните проби следувале кај другите девојки по ред според нивната возраст. Сродни на лазарките се кралици, за време на Св. Ѓорѓи или на Духови. Високата капа, слична на капите на свештениците, често украсени со светиовна слика, дава голем придонес сето тоа да се претвори во прекрасна претстава. Пеачките- играчките некогаш носеле сабја кои што подоцна ги замениле со шамивчиња и лелеави бајраци од црвена свила или грубо исткаено платно украсено со јаболко, клопотарници и матични растенија. Целта на кралицата, како и на лазарки е да донесе здравје и радост“.

Бидејќи македонското православие било наследство на македонското паганство, повеќебожните храмови се дотерувале и во цркви, што важело и за традициите.

Кралиците биле бригиски, како во Пакистан, и тн.византиски=македонски.

Стр. 281: „Древни обичаи и верувања

На Дојранско Езеро, луѓето сè уште ловат риби не само со истренирани птици, уште од памтивек, со помош на птиците преселници. Секоја есен и пролет, јата од најразлични водени птици од Русија, Полска и Германија на своето патување на север или југ, се запираат да се нахранат и одморат на Дојранското Езеро, кое не е

подлабоко од 33 стапки и најверојатно е единствено езеро во Европа со толку големо изобилство на риби. Птиците ги плашат рибите кои бегаат во трските што се наоѓаат во поплиткиот дел од езерото, што исто така на есен им служи како засолниште од подлабоките, постудени струи во езерото. Речиси целокупното рибарењето се одвива во или околината на селото Нов Дојран, каде што по должината на брегот од неколку милји расте трска која понекогаш израснува во висина од десет и повеќе стапки. Стапиците за риби, наречени мандри, се направени од трска и нивните отвори се завртени кон езерото. Мандрата е поделена на делови или затворени простори. Во езерото, пред мандрите, изградени се колиби на столбови, направени од штици, трски и кал на височина од три до пет стапки над површината на езерото, од каде што рибарите го надгледуваат рибарењето со помош на птиците. Херодот, кој во петтиот век п.н. ера го посетил Дојранското Езеро, тогаш наречено Прасиас, и го опишал рибарењето со помош на птиците, го дал следново објаснување. До нив се доаѓа преку мост од брегот. Во секоја колиба имало капак на подот кон водата; на малите деца со јаже им било врзувани нозете за да не пропаднат. Имало толку многу риби што кога ќе спуштеле, преку подниот отвор на колибата кошницата за риби во водата, можеле набргу да се извади полна со риби“.

Како што „најразлични водени птици од Русија, Полска и Германија на своето патување на север или југ, се запираат да се нахранат и одморат на Дојранското Езеро“, истото било и за преселбите на луѓето- Европа била населена по речните долини Вардар-Морава- Дунав- Рајна во „Русија, Полска и Германија“. И затоа следи генетска оддалеченост од јужниот Балкан, кон северен Балкан, па на запад и север. Ова објаснува дека Бригите=Брзјаците и пошироко Македонците се домородци.

„Кога рибите ќе се насоберат во првиот дел на мандрата, рибарот од колибата ги плаши птиците на тој начин што мавта со рацете, вика, фрла камења, свецка со различни предмети. Тие ја потегаат мрежата на жица прицврстени со стари конзерви која се затега над водата. Луѓе во кајчиња, исто така, патролираат крај трските и ги спречуваат птиците со викање, удирање и замавнување на веслата. На птиците им е дозволено да летаат само над ‘белите води’- отвореното езеро.

Но сега е ред на другите птици да им помогнат на рибарите во фаќањето на црвеноперките, штурките и шараните. Овие се таканаречени ‘работни птици’- диви птици, посебно кормораните и одредени патки, кои што, рибарите ги фатиле со мрежи и им ги отсекле крилјата за да не можат да летаат. Кога првиот дел од мандрата ќе се исполни, птиците почнуваат да нуркаат во водата. Исплашени рибите минуваат низ отворот во втората преграда. Процесот се повторува сè додека рибите не се најдат во последниот, најмал дел на мандрата во близината на брегот од каде што можат да се извлечат со помош на мрежа. До април, крилјата на ‘работните птици’ повторно ќе пораснат и тие се ослободуваат. Секоја сезона се користат од четири до шест илјади ‘работни птици’.

Кајчињата на дојранските рибари, исто така, не го измениле својот облик со векови; имаат рамен заден дел и страните се стеснуваат кон горниот раб на кајчето, така што дното е пошироко од врвот; така се добива стабилност. Сезоната на рибарење трае од октомври до март, за време на преселбите на птиците. Од годишното истребување на рибите се оценува дека половината од нив ги јадаат птиците, а другата половина се прибира со најлонски мрежи. Рибарењето со птици- преселници, исто така, постои во Јапонија, но птицо-рибарењето во Кина е поинакво. Таму се

користат корморани на чии грла се ставаат прстени така што да не можат да ја проголтаат рибата, а самите тие се така издресирани што заедно со рибата доаѓаат кај своите господари-рибарите.

Во последно време се применуваат нови методи во рибарењето на Дојранско Езеро. Кајчињата со мотори мирно се лизгаат по езерската површина, а две метални шипки се поврзани со динамото. Електродите се спуштаат во водата и се пушта струја. Електрифицираните риби лебдат на површината и иако електро шокот трае само неколку минути, тоа е доволно за рибарите да ги соберат рибите во кајчињата, Ова го има во голема мерка зголемено годишниот улов на риба.

Од многуте изумрени и сегашни обичаи и верувања да споменеме само неколку.

Сé до неодамна, во Катлановското Блато, во близина на Скопје, луѓето живееле во куќи на столбови и ловеле риби со помош на копја. Катлановското Блато е сега исушено и подигната е бања. Меѓу војните во Скопје сé уште можело да се видат дервишките игри. Денес, можете да бидете сведок на тие игри во Призрен, во соседната покраина Косово, и да видите како луѓето во транс на самохипноза се прободуваат самите со ножеви без да чувствуваат болки или да пролеат крв. Овие луѓе сé уште веруваат дека громот е производ на св. Елијах при неговото возење на колата над облачните-калдрмисани неба. Тоа, произлегува од царот на громот Зевс кој се тркалал по сводот на небото што потсетува на уште постариот свезден култ кој што вели дека сонцето се вози во кола по небото. Едно време свадбените обичаи на Циганите се раширија низ цело Скопје и создаваа големи сообраќајни проблеми: луѓето пееле и играле по улиците и ги окупирале становите за да можат сите да учествуваат во славењето. Во околината на Радовиш, претходно спомнато поради своите носии, жените ги носат бебињата како папуанските индијанци во Јужна Америка, на своите грбови. Веќе ја спомнавме праксата на коуваде (обичај и мажот да легне кога неговата жена лежи пред породување). Во дивниот реон Мариово, во Јужна Македонија, сé уште владее матријархатот, носиите и обичаите се сé уште старомодни и цивилизацијата почнала да навлегува со неодамна изградениот асфалтен пат. Во реонот помеѓу Дебар и Струга, на албанската граница, првото чорапче (мал чорап) кое што мајката го сплела и го навезла за своето бебе, ѝ се принесува на црквата како нејзин подарок, или првиот вез се подарува на Богородица. Исто како и Србите и Македонците прославуваат крсна слава, слава на куќата на чии сидови висат икони. Славата, која многу совесно е ценета, се мисли дека помага во секаков вид несреќи. Научното објаснување на денот славата е дека тоа бил ден кога семејството или племето се покрстувало во христијанството пред многу векови. Но, потеклото на култот е навистина паганство во куќата на боговите“.

Македонците биле деца на Св. Елијах=Илијах=Илијак, Илиос=Хелиос. Да не се изуми дека Илија бил во Библијата. Ама и Св. Илија=Перун, кој бил Зевс. Тој бил Бик. Бидејќи в=у, с=генетив е у=датив, следи во Индија да биде Зебу на Ведите.

Циганите се единствени Индоевропјани, затоашто тие се мешавина на белите Веди и темните Индијци. Следи циганската музика, што важи за онаа во Јужна Азија, не е весела како на Монголите и Црците-континентите биле споени-туку како македонската, затоашто од Балканот и Мала Азија биле преселбите кон Исток.

„Македонските верски обреди на плодност, некои од нив сурови, ги забележале странци и ги напечатиле во своите земји пред Втората светска војна. Еден од

нив претставува колење на кокошка и јагниња со цел да предизвикаат плодност кај стерилна жена, изведувано во Овчо Поле во близината на Штип и опишано е од страна на Ребека Вест во нејзината книга Црното јагне и синиот сокол. Другиот обред бил годишното провлекување на поскок змиите на 'змииниот рид' во близината на Скопје, со што ги поставувале на облеката на жената, која му била испружена на земја, змиите отровници лазеле по неа, па оние кои што ќе преживееле, ќе им била подарена плодност. Денеска овие обреди се законски забранети“.

Вакви немало во Скитија. Токму и затоа никогаш немало словенски народи.

„На шест стапки високата Карпа на крварите, во Овче Поле, поради жртвувањето на животните имало толку многу крв што целата била како да е обоена во црвено, а во случај некој да сакал да мине, требало да го одбира патот меѓу крвавите глави на закланите петли. Човек кој што го положил своето мало дете на ќебе, ќе заврти три круга околу карпата со црно јагне во своите раце, ќе се наведне и ќе ја бакне карпата, а јагнето ќе му го подаде на друг човек кој што стои на самата карпа. Потоа таткото ќе го донесе детето и со него ќе се качи на карпата. Сега човекот што го држи јагнето ќе го пресече неговиот грклан со нож, а таткото со крвта на јагнето ќе направи еден круг на челото на детето. Тој го прави ова поради тоа што, како што се објаснува. неговата жена го добила детето со принесување жртва на јагне, на оваа карпа“.

Канибализмот бил внесен во Илијада- во 6 век п.н.е. И таа во Александрија била преведена на коине во 3 век п.н.е. Бидејќи Александар Македонски неа ја обожавал, а таа била преведан на коине, никогаш коине не постоел во времето кога живеел Александар. Бидејќи таа со Александар Македонски имала важност, со него било внесено приложување на жртви на боговите што било однесено и во Америка. Меѓутоа, од негово време до со христијанизацијата неа народот не ја познавал- неа ја знаеле само образованите, а народот бил прост=вулгар=булгар. Следи народот си продолжил да си приложува жртви само животни, чии традиции биле и во Скитија.

Бидејќи Карпата и била посветена на Богот, за него се приложувало жртва. Тоа не било човек, туку домашно животно. Прибичевиќ, на стр. 64, пиши: „... Владимир го прославувал своето стапување на престолот принесувајќи им илјада човечки жртви на своите богови. Некои од своите пагански божества Словените ги пренеле и во христијанската вера. Така, богот на громот Перун станал св. Илија, чија кочија се тркалала под облаците предизвикувајќи грмотевици“. Пак, Владимир бил од 980- 1019 година, од 6 век до 10/11 век биле само 5 векови- Македонците немале ништо со скитските Словени. Да не се изуми дека во тоа време било развиено и хазарството, чии Евреи внеле искривена историја за повеќебожеството=хеленството. Ова се потврдува и со доказот што во Скитија се приложувало жртви животни, како што било и во Македонија. До денес Македонците не пијат крв, како канибалистичка одлика, а таа е еврејска посласица. Дјурант пиши: „Вон Европа човечкото месо се јадело како посласица, а 'вие Европјаните вистински премногу се гадите““. Канибалисти биле Црниците (Семитите), што важи и за други Темни. Одлика е и кај монголските Индијанци со скалпирањето, до денес се обрежуваат Црниците- Црнки.

Поимот Карпа за Карпати или Заткарпати бил од Балканот, дури во Егејско Море има остров Карпатос. За Нестор (11-12) Русите биле Илири-само заткарпатни.

„Околу десет милји вон градот Скопје постои село кое се вика Орман. Надвор од селото се издигаат различни голи карпи- Змиски рид, за кој се верува дека

бил престолнина на Змискиот цар на светот. Всушност илјадници поскоци живеат во пукнатините на стрмнините, што претставува смртоносно легло на европските змии, отровници. Четиринаесетти и 22 март биле денови на светите змии од Орман. Мажи, жени и деца од целата околина, облечени во своите најубави носии се собирале во подножјето на змискиот рид и положувале на земјата кошули, здолништа, клопотарци и капи. Хор на девојки ја пееле песната според меланхоличните звукови на македонските кавали:“ (Орман=ор ман=Ман: г + ор = гор + а = гора, Р.И.)

Искокај, о Змијо, и види

Колку сум убаво облечена !“.

Од десна страна на Црна Река (Еригон=Скамандер) се најдува Змеова Дупка. Пак, Троја се најдувала меѓу Скамендер=с камен дер и Семенс=Семнс=Шемница.

Троја била во Бригија (Европа),каде змијата била и останала куќно животно.

„Воодушевени повици ја поздравуваат првата змија поскок; потоа склизнува друга од пукнатините, па десетици, стотици од нив, нежно свецкајќи и нишајќи ги своите подигнати глави. Правилото се состоело во тоа што не смеело ни една змија да биде повредена на таков ден и верувањето велело дека никој не смеел да ги удри. Девет дена потоа, стерилна жена ги миела своите ‘изгазени’ алиштаво топла вода, во која нејзиниот маж си го миел своето лице, а наредната година тие очекувале машко дете“.

Значи, змијата била за плодност и единство, како и во Египет- без Словени.

„СЕЛАНИТЕ, воопшто, имаат изработено обреди за сите пригоди. Да се обидеме да упростиме некои од македонските ритуали.

Сé до пред триесеттина години, Божик се сметал за најголем годишен празник во Македонија. Божиќните обичаи покривале време речиси од два месеца; нивните корени воделе од древните претхристијански зимски прослави, просветени на раѓањето на сонцето, краткодневницата и подоцна биле претворени во римска прослава на Сатурн. Христијаните ги посвоиле паганските прослави и ги трансформирале во фестивали посветени на раѓањето на Христос- Божик“.

Со Константин Велики христијанството била официјална вера, а овде се говори за: „подоцна биле претворени во римска прослава на Сатурн“. Бидејќи за авторите Словените од север дошле од 6... век, а овде е римски бог, немало Словени.

„Според раширеното и популарно верување во Скопската котлина, Божик и Велигден се два брата.Додека помладиот брат, Велигден, е уреден и добро облечен, дедото Божик јава на магаре што куца, не обрнува внимание на својата појава и е добродушен но затоа бара голем ред во куќата и во полето. Децата, посебно, чекаат тој да пристигне. Се купуваат сите видови на стока за Божиќ посебно, костени кои се фрлаат во трлата на овците за плодност. Има голем број други обичаи со цел да ја зголемат плодноста на луѓето, добитокот и земјата и, воопшто, да создадат изобилство. Се колат прасиња и се подготвуваат сите видови јадења, посебно многуте свети слатки и различни видови леб. Еден ден пред Бадник, децата од селото одат во шумите да исечат стапови што потоа ги украсуваат и со кои се чукаат на вратите на селаните пеејќи ги песните Коледе, песни за плодносна година. Се запалува голем оган во чие огниште се поставува света божиќна колиба за да им се оддаде почит на мртвите и да се најави плодност и среќа. Стопанот на куќата ја поставува светата божиќна колиба, ја потура со вино и ја посипува со жито. Ова го симболизира настапувањето на дедото Божиќ кој би требало да донесе среќа и добро здра-

вје. Се палат свеќи, се простира слама каде што ќе се послужи вечерта и се поси-пува жито. Потоа луѓето седнуваат на подот на едноставна вечера која што на Бадник претставува гозба на сиромаштијата. Луѓето спијат на истото место каде што и вечерале. Првиот ден на Божик претставува гозба на изобилство. Повторно се пали голем оган и по богатото јадење, луѓето се собираат пеејќи и играјќи. На вториот ден од Божик, младите луѓе продолжуваат да пеат и играат, додека постарите меѓусебно се потсетуваат. Третиот ден сè уште се пее и игра, а потоа распложението се менува“.

Магаре на Балканот и Мала Азија не се среќава и за време на Херодот. Следи Илијада била фалсификат, како и Атлантида, дела само на градот-држава Атина.

Се говори за Бадник, а Бадниковото дрво му било посветено на Зевс, а на панот и трупецот со сушењето се создава и крст, како што била сфастиката или кукасти крст, кој бил добар стар окултен симбол. Тој бил на Ведите и „општ симбол на Богот на сонцето Ра- есте кукастиот крст“. Се потврдува дека немало Словени. Се знае бригискиот бог Арес до денес на брзјачки е јарец (але=аре=Арес). Истото е и со богот Пан. Следи од пан до пањ, од кого се произведува пањца или паница, итн.

Следи на Зевс да му се даде жртва, а таа се коле до Коледе, која не била човечка жртва. До денес Бригите не јадат коњско месо и млеко, а Пастувот бил Посејдон. Бидејќи Зевс бил Бик,² не се давало жртва Бик, туку вол и друго. Пак, во Египет и Индија кај Ведите кравата била Света. ВЕЛЕС со света крава Зимун-без Словени.

„Дванаесетте дена по Божик, до Бојадисувањето, се посветени на почитувањето на смртта. За време на овој период, духовите на мртвите би требало да шетаат по земјата и да учествуваат во сите наши работи и веселби. Но, исто така се појавуваат и злите духови и против нив се преземаат одредени мерки како што е неизлегувањето надвор по стемнувањето. Исто така, постои и обредна волшебна игра со песни и музика што се изведува за време на овие дванаесет дена, со цел да се истераат злите духови. Тоа се вика Џамала и е многу древна. Зборот џама, според индиската митологија претставува богот на смртта во подземниот свет. За да им се ускрати силата на злите духови да предизвикаат зло, во оваа игра двајца старци, ‘волшебници’, претставуваат два света, подземниот и земниот и се борат сè додека добриот дух не го победи лошиот дух или летото да ја победи зимата. Оваа волшебна игра е позната ширум Македонија“.

Се говори за Ведите во Индија, а тие никогаш не биле било какви Словени.

„Џамала играчите најчесто настапуваат спроти Новата Година и на тој начин ја поздравуваат. Играта се одвива на следниот начин. Група од четириесет или педесет луѓе, средногодишни или млади, се собираат навечер во куќа. Од толпата се избираат четворица со најдобра смисла за хумор и тоа треба двајца да бидат ‘старци’ а двајца помлади. Останатите играчи ги претставуваат ‘децата’ или војските. Старците се накитуваат со свонци за да прават врева и да ги истеруваат злите духови. Старците, за да изгледаат позастрашувачки и посмешни, ги мачкаат своите лица со саѓи и се прават грбави со тоа што ставаат слама под своите палта. Тие носат мустаќи, брада и перика од коноп. Носат и едно парче од дрво во своите пазуви, како пиштол, а во рацете вретено кое ќе им служи за чукање на вратите од куќите. Свирачите на џамала главно се составени од тапанар и свирач на некој дувачки ин-

² Нак Вегнер, на стр. 30, пиши: „...Тие ги прикажувале најдраго во форма на животно, на што подоцна потсетува на преробразба, на пр. Зевс во Бик, Посејдон во Пастув“. Значи, само Бик и Пастув.

струмент. На крајот на дијалогот на Цамала со главата на куќата, двајцата ‘старци’ склучуваат мир и му нудат надомаќинот Мало оро.

МЕГУ другите свечености, најважни и најатрактивни се велигденските обреди на повторното раѓање и обновување на природата. Со цел да добиеме претстава за македонските велигденски обичаи да го погледаме реонот на Пореч. Тоа е многу непристапна област на југословенска Македонија каде што обичаите потекнуваат уште од предхристијанските времиња. Многувелигденски обичаи водат потекло од античките свечености на Дионис. Во негова чест и прославувајќи го пролетното будење на природата се изведуваат многу трагични, сатирични, комични и други игри. Во Македонија, велигденските празници се чисто пролетни свечености што имаат цел да осигураат плодност на луѓето, животните и земјата. Игрите и играчите, понекогаш маскирани, потсетуваат на старите свечености на Дионис“.

Се потврдува дека Македонците се само Домородци, а не Дојденци=Дивјаци.

„Според популарната традиција во Пореч, Божик и Велигден се два брата. Божик е постариот брат кој што не обрнува внимание на својот изглед и облека туку обрнува внимание на тоа колку е најаден. Така, ‘мора да има цело прасе на масата дури и ако нема потполно ништо под масата’. Велигден е симболично момче, убаво дотерано и украсено. Според тоа, еден од велигденските обичаи е сите да си набават нов костум или облека. (Исус=египетски Хорус=тн.словенски Хор-а, Р.И.)

Обичајот на бојадисување и украсување на јајца за Велигден е започнат уште од паганските времиња. Во Македонија овој обичај обично го изведуваат жените. Древните пагани сметале дека црвената боја била боја на животот и со таа боја ги боеле јајцата, а христијаните го прифатиле тој обичај. Постои легенда што вели дека капките крв кои што капат од заковани нозе на Христос се претвораат во бели камења околу самиот крст. Најразлични бели украси се ставаат на црвено обоените јајца како што се цвеќиња, листови, птици, геометриски фигури, крст“.

Да се потсети дека измеѓу Исус и египетскиот Хора Џералд Мејси (Gerald Massey) најдува 137 сличност, додека измеѓу Христо и Кришна ги има на стотини.

„Во вторникот, пред Велигден, јајцата се собираат за да се обојат. Постои верување уште од најрани времиња речиси меѓу сите народи дека јајцата се сметани за извор на животот; исто така и во Македонија. Во средата, јајцата се приготвуваат за бојадисување. Тие главно се црвени, но може да се сини, жолти или поинакви. На свети четврток, јајцата се бојадисуваат со најразлични шари како што се ѕвезди, пилешки глави, итн. Првото јајце што ќе се свари и бојадиса во раните часови на свети четврток се става пред иконата за да стои таму цела година и да му донесе добро здравје и среќа на семејството. На свети петок (Вели-петок) не се работи ништо, не се приготвува јадење и не се пијат течности. Овие неколку постови ги одредила Црквата. На света сабота (Вељасабота) се пече специјално украсен и пресен велигденски леб и се прават најразлични велигденски слатки. На Велигденска недела, после црковната служба, главите на фамилиите од целото село се гаѓаат со велигденски јајца во дворот на црквата како поздрав на Великденот. Никој никого не посетува на Велигденска недела, но после ручекот сите луѓе се собираат во црквениот двор и средсело и таму се пее и игра. И вториот велигденски ден, луѓето повторно се собираат на сред село и повторно пеат и играат. Пред Втората светска војна, исто така, се изведувала сатиричната претстава Камилата. На третиот ден, ‘Мал Велигден’, празникот се испраќа со песни и игри. Прославите се затвораат со игри

посветрени на вилите кои би требало да ги штитат луѓето, нивната стока и нивните полиња од какво и да е зло за време на целата година“.

Камилата и магарето им припаѓала на темните раси луѓе со јака коса, ретка или без брада и не обрастено тело, споротивно на белата раса. На темните раси биле просторите северно од Црно Море со Дунав, а камилата со магарето се движела од југот кон север низ Албанија на Кавказ. Следи први Скитите се запознале со магаре, што се чита кај Херодот. За да се потврди дека северно од реката Дунав не биле простори на Белци, значи Скитите биле со потекло од југот, била и до денес е пчелата. Северно од Дунав живее темна пчела, а на југот светла пчела како Белците.

„Денот Св. Ѓорѓија е многу важен пролетен празник. Девојките играат околу кладенците во свечени носии, ги гледаат своите лица во водата, играат прекрасни народни песни, фрлаат гранки и цвеќиња една на друга, ги украсуваат куќите со нив, приредуваат различни видови на пријателски ‘волшебства’, вклучувајќи милоглед-‘доброто око’ му се спротиставува на злото око. Молзењето на овците започнува на денот на Св. Ѓорѓи. Се одржува играорен фестивал, а девојките се нишаат на врбите и ги мијат своите лица со роса. Исто така се бојадисуваат јајца и се носат невообичаени носии како што се ориенталните кебиња. Денот на Св. Ѓорѓи сè уште е дел од животот на многу села во многу области“.

Псевдо- Цезариј, во почетокот на 5-от век, пиши: Склавините и Фисонците живееле негде во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци. Склавините “се диви, слободни и беспоглавари, бидејќи своите водачи и старешни постојано ги убиваат било на гозба било на пат, и се хранат со лисици, диви мачки и меѓу себно се довикуваат како волци кои завиваат“- Овие биле првите Склавини.

Следи овие немале домашни животни и се хранеле од сè она што ќе најделе. Ова говори дека овците... биле балкански. Токму и затоа ништо на Балканот не било донесено од просторите на Подунавците. Склавините биле само како дивјаци. Ова било поради тоа што на тие простори немало услови за нормален живот. Ова може да се види кај Херодот и мемоарите на Хадријан, кој го заменил цар Трајан=трајан.

„Голем број суеверни обреди и верувања исчезнуваат. Меѓу нив се верувањето во духови и различните видови на магии што се борат против нив, и истерувањето на духови- еден вид на шаманизам. Луѓето би играле околу болното дете или жена; или околу овца или куќа со цел да се спротистават на злите духови или злата судбина. Чукањето на тапаните често наликува на там-там од џунглите. Исто така се ставал крст на детето, жената, куката, овцата. Се положувале дарови на кладенците, во црквите, на патеките, мостовите со цел да се одоброволи Господ или природата или судбината. Во волшебната борба против ‘зло око’, често се носеле бисери, посебно од страната на муслиманите. Исто така, овчарите често на покривот од шталата за молзење, ќе обеселе череп на коњ или ќе го наденеле на колец како одбрана од ‘зло око’ “.

Ништо немало донесено од Скитија, чии Скити биле Белци со потекло од југ.

Скитија постанала коњарска, па се жртвувало коњ, никако луѓе- само лага.

„ВЕРА Кличкова, главниот етнолог на Македонија, која што мисли дека книгата на Сер Џејмс Џорџ Фрејзер Златната гранка, претставува нејзина најважна досегашна преокупација на областа која што ја изучува, ми се пожали дека народните обичаи одумираат. Цели села се избришани од картата поради миграцијата во градовите и сите стари обичаи мора да бидат забележани и снимени пред да биде за

тоа доцна. Бидејќи касетите и филмовите се направени од пред неколку години, постојат села каде што никој повеќе не живее. Во едно село единствени жители претставуваат двајца старци кои што чекале да ги продадат своите овци и потоа да се иселат. (Во прилог е и мојава книга, да се оживее пишаното на С.Прибичевиќ, Р.И.)

Индустијата ги повлече луѓето да се симнат од планините. ‘Огромни промени се појавија во нашата земја’, рече Вера Кличкова. ‘Ниту деветнаесеттиот век ниту пак светските војни не направија толку голема штета. Денес не само што се одвиваат големи индустриски миграции, туку и цели села, целокупни економии, потполни култури и начини на живеење се избришани. Дали сево оди на добро?’ “

Стр. 178: „Секретар на Македонскиот покраински комитет беше Шарло Шаторов, бугарски Македонец...“; стр. 180: „ЛАЗАР Колишевски...“ бил српски воспитаник- во Битола домче. Тој бил сместен во Домот за деца, а денес Старски Дом, до Имарет во Битола. Од Старски Дом нашата куќа ја делеле само две вратнички- тие биле нужни да се избегне од турскиот и српскиот зулумџија. Лазар бил само гулабар, познаник на мојот татко Киро со потекло по татко од Чакревци с. Долно Оризари, а поимот чакра на Ведите бил во врската со името на мојот татко Чакре. Лазар како македономрзец го уништи селото, ги сотре козите, порадишто се појавил физиолошки глад, како и рахитис... Тој изрод изврши колективизација само на македонските имоти, но никако на не-Македонци, што го цитирам во мои претходни книги.

„Вера Кличкова смета дека невидливиот притисок на јавноста е најсилна сила во општеството; обичајот е посилен од законот. Можете да не го почитувате законот, но не и обичајот. Го кршите законот многу почесто отколку обичајот. Само обичајот го менува човекот, не законот- законот мора да стане обичај, за да го менува човекот. Не помага само создавањето на нов закон, туку треба да се промени и обичајот; потребно е да се создадат нови навики.

Сé уште е вообичаено, вели Вера Кличкова, да се видат цветни градини околу македонските куќи или во најмала рака цвеќиња во саксии на прозорските прагови. Странските патувачи сé уште пишуваат дека секоја куќа наликува на парк и дури пред продаваниците постојат цветни градини“.

ЦРКОВНИ НАРОДИ

Во Источното Римско Царство постоеле две цркви, кои биле под царот: царската Цариградска патријаршија со свои припадници Греики (Грци), постепено наметнат поим од Латините, што важело и Византија, и народната=булгарната Охридска архиепископија. Двете биле директно под царот. Истото опстоило и за време на Василиј II Македонски. Охридската архиепископија опстоила сé до 1767 година.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 262, пиши: „Атос е автономна провинција и постои законодавно тело познато како Свет Спасител. Извршното тело, Епистасис, се состои од претставници на петте водечки манастири; грчките; Големата Лавра, Ватопеди, Ивирон, Дионусио и српскиот Хиландер. Членовите на двете тела се избираат секоја година и сите решенија треба да бидат донесени едногласно. Највисока свештенска власт има егуменскиот патријарх во Истамбул...Кариес, главниот град на Атос. Ова е единствена христијанска манастирска република во светот, која што во 1963 г. ја прославува својата илијада годишнина“.

Тоа било наследство на македонската Охридска архиепископија, чии цркви од 1767 година подпаднале под Цариградската патријаршија, што сè до денес важи.

Следи потоа немало Бугари, а само Грци. Тие биле само црковни народи.

Марко Дого,³ на стр. 24, пиши: „Во секој случај, не можело да се оди уште поназад. Во најопштиот и образложениот извештај за патувањето во Европска Турција од периодот пред Кримската војна со кој распалагаме-серија статии кои Сипријен Робер ги објавил во ‘Revue des Deux Mondes’ меѓу 1842 и 1843 г.- залудно би барале било какво споменување на јасното и специфичното македонско прашање. Францускиот писател раскажува за ‘грчко-словенскиот свет’, за високо-сојузната цивилизација чија воистинска душа се разоткривала на патникот со секојдневните обичаи на селата, оддалечени од сообраќајните врски, скриени во диви долини; Грко-Словенот не знаел за татковина или држава, туку само семејството, племето, родниот крај; и ако било каков облик на колективна идентификација може да се сретне кај словенската компонента на тоа население, таа имала религиозна метанационална содржина: ‘dans leur esprit, le nom de Bulgare désigne toutes les nations chrétiennes, par oppositions aux nations musulmanes’ “⁴. Па само верско и црковни народи.

Стр. 27: „...и да Глестон под ‘Македонија на Македонците’, вистината била дека ‘there is no Macedonian nationality’ “⁵. Македонците биле само црковен народ.

А. В. Амфитеатров,⁶ на стр. 40, вели: „...што тие се-народ без сознание на националност. Во окрузите Битолски, Солунски, Ускупски вие ќе најдете илјадници луѓе што во својот век биле и Грци и Бугари и Срби. Вие ќе најдете семејства во кои еден брат говори ‘јас сум Бугарин’, а другиот ‘јас сум Србин’. Вие ќе најдете Словени што се сметаат за Грци, но кои не разбираат елински (грчки) дури ни ‘евхаристо’, ‘кирие’, ‘паракало’ итн...“⁶. Следи во 1901 година имало црковни народи.

Стр. 53: „...Јас го прашав високопоставениот Турчин, Хамди-паша: дали според неговото мислење, има многу Срби во Македонија ?

Пашата (NB- неговата мајка е Србинка) направи наивен изглед и одговори:

-Ниеден Србин. Србите живеат во Србија и во Австрија. Ние знаеме само луѓе од грчката вероисповед, кои навистина говорат српски јазик, но тоа си е нивна работа; за нас тоа- не е причина да ги сметаме за Срби“. (Србите биле Грци, Р.И.)

Стр. 104: „Турците совршено не ги интересирал националниот состав на рајата. Обединети со рамноправност во исламот, тие самите речиси не ја делеле својата националност од општата муслиманска маса и по аналогија, претполагале таква целосна маса за својата раја, потчинувајќи го нејзиното определување на нејзиниот исклучителен релгиозен белег. Или- ислам, или- православно христијанство. Православното христијанство Турците го почитувале под римската, т.е. византиската, грчка вера. Оттаму Византиецот, Гркот, Руми- во претставата на муслиманот- станува доволно определба за секој христијански поданик на Отоманската империја, без оглед на неговото вистинско потекло. Не муслиман- значи Руми, Грк. Сите христијански области во пределите на Балканскиот Полуостров, за Турчинот се- грчки губернии, руми- вилаети. Доволно трпеливи во релииозен однос, Турците по веков-

³ Марко Дого, Динамитот и полумесециот, Македонска книга- Скопје, 1990.

⁴ „Во нивниот разум, називот Бугарин ги означува сите христијански нации, како спротивност на муслиманските“. (Бугарин бил за наследниците на народна=вулгарна Охридска архиепископија, Р.И.)

⁵ „Македонска националност не постои“. (Во Македонија имало само Охридска архиепископија, Р.И.)

⁶ А. В. Амфитеатров, Земја на раздорот, Македонска книга- Скопје, 1990.

на традиција како главатар на сите христијани го признава константинополовиот патријарх, снабден, внатре во црквата, во полномоштва на самоуправа. Таа околност му ги даваше во рацете на грчкото духовноство сите цркви и школи на Балканскиот Полуостров“.

За да се потврди дека поимот Словени станал политички е и следниов доказ: Ј.Х.Хан (1865), „Путовање кроз поречину ДРИНА И ВАРДАРА“, пиши под XXIV. Варош Охрид.„Дека овде по знаење на византиски јазик, Бугарите биле последни“.....„Во четири од овие се учи грчки а само една од преградието словенски, оти кај христијанските жители во Охрид грчките симпатии биле далеку надмоќни од другите. Тие сакаат да бидат Грци, а никако Словени, покрај тоа што луѓето во школите морале да го учат грчкиот, а булгарскиот само зборуваат во куќата. При тоа ние во Охрид најдовме само една женска глава која грчкиот го знае; оти за женска школа варошот не е кадар“... (Грци биле...Браќа Миладинови, Прличев..., Р.И.)

Следи имало Бугари- наследство на Охридската Црква- и Грци на Цариградската Црква. Се учело тн.старословенски и грчки (коине). Значи, имало два народи.

А најбитно било што Охриѓани не биле Словени. Па тие не можеле да бидат Словени, што никогаш и не можеле да го научат. Бидејќи со поделбата на Македонија од 1913 година балканските држави го внеле поимот Словени, сите се Словени.

Наспроти Бригите Охриѓани, кои научиле да бидат и Словени, биле Бригите во Пакистан. Бидејќи ним никој не им кажал дека тие биле Словени, значи, тие тоа со поимот Словени со векови не биле лажени, тие до денес се Македонци. Следи заклучокот, Македонците во Пакистан, чии простори се туѓи, се горди на својот бригиски и македонски род, а нас до денес други не лажат, а најповеќе ние самите.

Меѓутоа, поимот Булгари-потоа Грци, бил црковен, а државен само Ромејци.

Кога се говори за народи, посебно Бугари како народ, Вилкинсон⁷ на стр. 72 има фуснота: „Во тоа време само Руми (или Грци) Милет и Исламски Милет, беа официјално признаени од страна на Турците, Милет зборовите на Сер Џон Хоут Симон претставуваше ‘малцинство што беше признаено од владата и од законот на Турција, што уживаше извесни црковни привилегии, училишта и правна автономија’. Бугарите Милет сè до 1872 не беа признаети“.

Следи заклучокот, бугарски народ сè до 1872 не можело да има- без Бугари.

Вилкинсон, на стр. 85, вели: „Во 1870 се појави еден настан од големо значење- Турците ја воспоставија автономијата на Бугарската црква со назначување на Бугарска Егзархија. Бугарскиот национален препород беше поспор и се јави многу подоцна од оној на Србите и Грците“.

Бугарите не биле етнички народ туку само црковен, признает 1872 година.

Бидејќи Битола станал важен центар, за неа и се наведува. Танг Куангши,⁸ на стр. 65, пиши: „...за време на владеењето на Турците, тие [Битола] ја викале Монастири односно манастир. Тогаш тој претставува значаен административен и стопански центар. Во историјата ова име за првпат се споменува во Самоиловото време од 1014. година. Потоа, Битола прераснува во развиен трговски центар- средиште во Пелагонија. Од 1382. година е заземен од Турците и петстотни години потоа со сите сили се труди да ја сочува својата позиција на значаен град“.

Сите биле Ромејци, а во Св. Димитрија (1924) бил ромејскиот јазик- румејка.

⁷ Х. Р. Вилкинсон, Картите и политиката, ...на Македонија, Македонска книга- Скопје, 1992.

⁸ Танг Куангши, Записи од Македонија, Македонска книга- Скопје, 1990.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 207, пиши за Битола: „...и една од најголемите источни православни цркви во Југославија (Св. Димитрија)“. Па таа била соборна.

Танг Куангши, на стр. 66, вели: „Црквата Свети Димитрија е една од најголемите православни цркви во Југославија. Таа е изградена на темелите на една стара црква од 1830. година. Внатре во црквата има низа ликови на дрвена резба обложени со злато и неколку религиозни портрети“.

За да се потврди дека имало само црковни народи, доказ е административниот центар градот Битола на Румелија на Османово Царство. Со навлегување на исламот, бидејќи Битолчани на Турците=Муслиманите не им се предавале, сите манастири и цркви биле уништени, што било и со тврдината на семејството Цар Самуил, а градот се викал Манастир, како спротивност на Охридани, кои се предале и затоа градот донекаде до денес си опстоил- неколку цркви претворени во џамии. Па врз темелите на старата црква била подигната црквата Св. Димитрија. Следи само таа да постои. Бидејќи постоела само Цариградска патријаршија со своите Грци, жителите сакале да ја возобноват Охридската архиепископија, да го повратат народниот=булгарниот црковен тн.старословенски јазик и да го внесат мајчиниот јазик. Бидејќи поимот Грци станал политички, имало грчка држава, граѓаните Македонци не сакале повеќе да бидат Грци, како спротивност на Власите од Москопол кај Корча кои се населиле во Битола- тие сакале да бидат само Грци. Затоа Македонците ја изградиле црквата Св. Богородица. Бидејќи постоела Бугарска егзархија, таа била приклучена кон неа. Бидејќи и поимот Бугари станал политички- имало бугарско кнежевство, Македонците не сакале да бидат Бугари. Следи да се има и црква Св. Недела со свои гробишта кои биле македонски.

Македонците кои живееле во Америка граделе македонски цркви. Тие нив ги приклучиле кон Бугарската црква. Ова било затоа што немало Македонска црква. Ако се земи во предвид дека во Америка во главно имало Македонци, а не Бугари, кои мнозинство биле од Долна Македонија, тие не сакале да бидат приклучени кон Грција туку кон Бугарија- бугарскиот јазик бил/е тн.словенски. До денес тие македонски цркви, градени од Македонци со нивни пари, се под Бугарската црква.

Македонците во Австралија меѓусебно се поделиле црковно- од Р.Македонија оделе во тн.словенски цркви, а од Долна Македонија во грчки цркви. Да не се изуми дека црквите во Долна Македонија како наследство само на Охридската архиепископија до денес се само под Цариград, а не под Атина. Како што се проширивала Македонската црква и во Австралија, Македонците од Долна Македонија сè повеќе и повеќе се приклучувале кон својата Македонска црква. Денес во Австралија има еден црковен македонски народ на Македонци со потекло од српска (македонска) Македонија и грчка Македонија- македонска трагедија од 1913 година.

Најдобар доказ се Власите. Тие сите биле Грци. Бидејќи Романија издејствувала Османовото Царство да ги признае Романците (Власите), султанот дозволил да се изгради Романска црква и гробишта. Таму се пеело само на романски јазик. Следи сè што во Битола било изградено, сè било само романско, со романски пари, ништо влашко на Власите=Овчарите од Москопол=моско пол- Московити, Москва.

До денес Власите се и Грци и Романци- грчкиот и романскиот амбасадор имал сретнувања во ресторанот „Корзо“, а таму како Грци и Романци на прием биле само Власи Москополски. Следи до денес мртвците да ги певаат во Св. Ди-

митрија и Романската црква, а нив да ги погребуваат во романски и буковски гробишта, а нив ги дели само еден пат. До денес во Романовска црква се пее романски.

Меѓутоа, Власите извршиле насилен чин, тие романското го менало во влашко. Тоа се гледа на натписот на Романската црква и Романските гробишта.

Марко Дого, на стр. 184, вели: „...Државникот Таке Јонеско, со кого Родолфо Фоа разговарал во Букрешт, бил посебно искрен во врска со тоа: иако е ‘вистински балканска држава, ниту географски ниту пред сè општесвено’, Романија, загрижена за заштитата на ‘Романците од Македонија, оддалечени од татковината и опкружени со моќни и нетрпеливи непријатели’, со внимание ги следат балканските настани заради суштински причини од геополитичка гледна точка и заради регионалната рамнотежа- тие истите кои во 1913 година ќе ја поврзат судбината на јужна Добруџа со територијалната поделба која е извршена во Македонија“.

Крсте Битовски,⁹ на стр. 147, пиши: “Зборувајќи за крајно непријателскиот став на пелагонските митрополити кон романската пропаганда, нужно е да се спомене и следниов карактеристичен случај, од кој може јасно да се види до кој степен на омраза стигнале односите на едно исто население како резултат на пропагандите. На 10 јуни 1903 година во Битола умрел Влаот Христо Димитри. Домашните повикале влашки [романски] поп за погреб. Грчкиот митрополит се обидел да ги принуди да земат грчки поп, но не успеал. Се собрале неколку стотици Власи и го принудиле митрополитот да бега преку прозорец. Но попладнето се собрале Власи-гркомани, ја опколиле куќата и не давале да се изнесе мртовецот. Месниот градски совет решил да им се дозволи на домашните да одлучат со каков поп ќе го погребат. Но гркоманите не се потчиниле на таа наредба и, окуражени од полицијата, не пуштале никого да се доближи до куќата, а неколку противници биле нападнати и биени. По заповед од Цариград, мртовецот бил погребан со војници, без поп. Другиот ден, фанатизираните гркомани го откопале мртовецот, го опеале со свој поп и пак го закопале. [Изгубила Романската црква, а победила Цариградската црква]

Интересно е да се наведе и ставот на Митрополијата во врска со погребот на Апостол Маргарит. Како што веќе споменаваме Маргарит бил ‘анатемисан’ од грчката црква и според тоа не би требало да биде ‘достоеен’ да биде сохраниет од грчки православен свештеник. Но не било така. По смртта на Маргарит (6-X-1903), митрополитот Амвросиос не само што предложил покојникот да се опева во грчката црква, туку готов бил и тој да присуствува. Се разбира, тој обред би се извршил само на грчки јазик. Во истото време, патријаршистите ги презеле сите мерки, така што никој од сопствениците на зема околу Буковските грчки гробишта не сакал да им продаде на Власите земја за гробишта. Сепак терен бил купен за 75 т. л малу подолу од грчките гробишта, егзархискиот митрополит ја ставил на располагање мртовечката кола, а од влашките села биле доведени свештеници и Маргарит бил погребан со влашки [романски] попови и на влашки [романски] гробишта. Со тоа завршила и една фаза од романската пропаганда во Македонија“. [Сé 100% романско]

Бидејќи москополските Власи говорат и пишат дека тие биле одродени Римјани, нивниот латински јазик постепено се губел итн. Меѓутоа, во Италија латински никогаш не бил народен, а имало народно=вулгарно латински јазици на градовите. Пак, романскиот бил само латинизиран словенски јазик, во последни векови.

⁹ Крсте Битовски, Дејноста на Пелагонската митрополија (1878- 1912), Грчки религиозно- просветни и вооружени акции, Институт за национална историја- Скопје, 1968 година.

ИСТОРИЈАТА НА МАКЕДОНСКИОТ НАРОД ФАЛСИФИКАТ

За македонските историчари, академици итн. Македонци биле Власите, а ние Македонците сме биле само Словени, „слетани“ од Свемирот- од ветер=в етер.

Следи македонската историја била само ветер на не-Македонци, мнозинство Власи, кои самите за себе си тераат само атер=етер: атер=а тер-а. Ова се гледа и во тоа што според авторите, Власите биле Траки како Романците итн., а не Македонци.

Бидејќи историјата е исполитизирана, дури политичка наука, само Македонците биле со непознато потекло, дошле од некаде, а оттаму ваму ништо не донеле.

Да се говори за македонски народ, кој бил скитско- словенски, а без ниеден материјален доказ/наод дека тн.Словените дошле од Скитија не само да не е воспитаност, тоа е дрскост, која може да се истовети со криминогени дејствија на не-Македонци и македонски изроди за туѓи интереси, штетни за самата Р.Македонија.

Денес со соочуваме со непризнавање на државата Македонија, македонскиот народ, македонскиот јазик и сè друго поврзано со нашето македонско.

Ние поединци, кои се бориме да докажеме дека ние сме само домородци, само со домородни традиции итн., ништо од Скитија, до денес сме на тапет на понижување и смејување, и тоа на сметка на не-Македонци и македонски изроди.

Непримањето на Р.Македонија во НАТО и Европската заедница не е дело на нашите соседи, туку дело само на нашите не-Македонци и македонски изроди.

Сите кои ги следат настаните во и од Р.Македонија имаат впечаток дека она што во Р.Македонија се настојува Македонците да бидат антички Македонци, а не Дојденци од некаде, не е дело на државата, туку на неколку самобедисани Македонци. Па заклучокот е едноставен- некаде ја нема МАНУ, Институтот за национална историја, други установи, Универзитети итн. Значи зад македонштината стојат само поединци а не народот чии институции се наведените и дека тој е обезглавен. До денес сите не-Македонци и македонски изроди кои се вработени во државни институти без пречки понатаму си работат и си заработуваат, дури примаат награда за својата предавничка улога од соседни и други држави, само тие да се донесат со македонската крв, од чии усти се растегнуваат конци на македонската крв итн.

Само како од такви не-Македонци и македонски изроди сме без и историја.

Еве еден фалсификат во „Историја на македонскиот народ“, 1969 година:

„Ни Словените, ни Антите не верувале во судбината, туку ако се разболеле или ако мислеле дека смртта им се приближува, кога тргнувале во војна и сл., тогаш се заветувале оти ако излезат среќно од ситуацијата ќе му принесат на богот жртва. Верувале дека со таа жртва го искупуваат својот спас.

Освен тоа, ги боготвореле реките, нимфите (самовилите) и некои други пониски божества. На сите им принесувале жртви и според тие жртви потоа гатале (вражале). Ова сведоштво на Прокопиј се потврдува неколку векови подоцна. Во цела низа извори- руски, бугарски, чешки и балтички. Сите тие донесуваат дека Словените ги боготвореле пештерите и брдата, изворите и езерата, огнот, ѕвездите, месечината и сонцето, и тоа не како мртви нешта, туку како суштества со душа, како демони. Инаку иранското влијание врз словенската митологија е денеска непобитно докажано. Познато е тоа дека кај Словените не постоеле исти облици на вера“.

Белците дошле сè до Виетнам (таму ја однеле зурлата), дури и до Јапон =јапон (Јап=Јапет=Џафет). Јапонците ја имаат крвната група А 38% и нивни симбол е

сонцето, како што било во Месопотамија (Саргон)... и Македонија. Токму затоа Белците биле со едно исто потекло, кои за леденото доба престојувале во Левантот. Следи египетското и бригиското говедо настанале во Левантот, а бригиското имало понатамошен напреден развој. Меѓутоа, коњот во Египет бил бригиски, што важело и за во Месопотамија и Персија. Бригиско говедо било насекаде- вон Египет.

Следи заклучокот, Персијците немале влијание врз Словените, затошто вакви живи суштества како народ и немало. Персијците биле едно исто- само Белци.

Нак Вегнер,¹⁰ на стр. 20, говори за синот на Зевс, Персеј. Следи Херодот да говори за митологија со Перс за Персијците. Исто така, со на Египет- едно исто.

Значи, Белците биле само еден народ со еден ист јазик: раса=народ=јазик.

Хајде Борхард,¹¹ на стр. 36 и стр. 37, се текстови за и од Дареиос I, кралот во 6 век п.н.е., со клинесто писмо, на старперсиски јазик, кој бил тн.словенски, а се до 515 г.п.н.е. немало новоперсиски, кој настанал од староперсиски и арамејски јазик. На него се гледа дека во него го нема дативот.

Тој на стр. 57, на цоклето на тронската хала за Ксеркс, „син на кралот Дареиос, Ахеменид...“ бил напишан текст од 13 реда, од на сликата 24. И овде без датив.

Бидејќи во првите книги на Библијата, пишани на арамејски, го нема дативот, исто било со староегипетски. Следи дативот го внеле во коине Птоломејци, кои биле Бриги, а само Бригите го имале дативот: кој (Н), кого (А), кому (Д) и чиј (Г).

Наведеното се потврдува со тоа што во Долна Македонија, Тесалија...Елада го нема дативот. Следи дативниот и генетивниот јазик коине не бил од Елада, туку бригиски од Александрија. Ова се потврдува со јазикот катревуса, кој имал датив и генетив. Бидејќи во Елада никогаш немало датив и генетив следи димотики без датив, а се настојува да се одбегне и генетивот. На атички не се пишело, туку јонски.

Бриги биле Турците, во Турција=Фригија=Бригија. Иако Турците денес се Белци, турскиот јазик е монголски. Следи како таков да нема родови и падежи.

Турците како Фриги=Бриги биле со бригиска и македонска основа на игри...

На 08.02.2012 се соопшти од Катар, каде одржал концерт Танец за слична наша и арапска музика: зурлите како нивните со романтика, што важи и за другите инструменти. Да се дополни дека Македонците можат да ги играат либанските игри, кои се како македонските, како игри на народи со исто потекло.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 122, го има насловот „Будењето во XIX век“, со поднаслов: „Преродба на литературен јазик“. Тој вака започнува и пишува:

„Сé поголемото беззаконие во европскиот дел на Турција конечно довело до првото успешно национално востание, петнаесет години по Француската Револуција (1804). Започнало во Србија, во почетокот под водство на Караѓорѓе, а потоа под водство на Милош Обреновиќ. Србија се изборила за автономија во внатрешните работи во 1829. Во 1821 започнало успешното востание во Грција...“.

Стр. 123: „Почетоците на првата национална ренесанса биле во Чешка...Кон средината на минатиот век, словачкиот новинар и професор, Луј Стир, ја напишал граматиката на дотогаш сé уште само говорниот словачки јазик, основал литературни клубови, издавал весници и собирал народни песни и приказни. Хрватскиот културен пионер, Лудевит Гај во 1835 започнал кампања за издавање на весник на

¹⁰ Nack Wägner, Hellas, Land und Volk der alten Griechen, Verlag Carl Ueberreuter, Wien · Heidelberg-1975.

¹¹ Heide Borchhard, Alexander König von Asien, Geschichte einer Spurensuche, VGS- Verlag, Köln, 1991.

хрватски јазик, а во текот на една декада се јавиле голем број плодни писатели во голем број дела. Србинот Вук Караџиќ во 1814 се населил во Виена, каде ги напишал првата српска граматика и речник, и успеал да ги заинтересира Ранке, Гете, браќата Грим, Пушкин и Валтер Скот за своите собрани српски народни песни, приказни и летописи“.

Бидејќи од 1767 година имало само Турци=Муслимани и Грци=Православни како припадници на Цариградската патријаршија Вук Караџиќ можел да биде само Грк или Турчин, другото не е вистина- до 1808 година Македонија била до Дунав, зашто имало и српско народно предание, а поимот Балкански го внел само Цојне.

Како што Русите се откажале од тн.старословенски јазик и од него создале руски јазик, и Вук Караџиќ го повторил истото за Вуков јазик, кој бил тн.српски. Место да постои еден народ со тн.старословенски се создале нови народи Руси и Срби, а и Еладци (тн.Грци) со реформа на македонскиот јазик коине. Па и затоа творците на јазиците на наведените народи се најголеми предавници на своите народи.

Наведените јазично меѓусебно се разделиле, а Германците кои до денес не се разбираат со своите јазици- значи тие не биле еден народ- со германскиот јазик се обединале. Па тн.Словени меѓусебно само се разединале, за тие да се истребат.

Стр. 124: „...Така Марко Тодоровиќ отпечатил буквар во 1792 во Виена, прв на македонски-словенски јазик. Во 1814 Јоаким Крчовски во Будимпешта издал една книга на својот народен јазик. Во 1816 Кирил Пејчиновиќ, во истиот град, ја издал својата книга Огледало, заснована на народниот фолклор...“.(Не -иќ туку ич, Р.И.)

Значи, Македонците во сè биле најнапредни, а не некакви Срби или српско.

Како што рускиот со шест падежи бил македонскиот тн.старословенски, истото било и со јазикот на Вук Караџиќ, тн.српски со седум падежи, а народот нив не ги употребува. Македонскиот тн.старословенски јазик бил реформиран македонски Птоломејов Александријски јазик коине, од кого биле отфрлени само семитските зборови. А и еладските (тн.грчки) јазици биле македонски со потекло од коине.

Х. Р. Вилкинсон, на стр. 48, пиши: „(1) Грчкото национално движење. Кон крајот на осумнаесеттиот век, грчкото национално движење, во форма на литературна ренесанса, беше во полн ек, предводена од човек каков што беше Регас (1753-98), автор на грчки револуционерни песни и организатор на патриотското тајно друштво, и Адаманидиос Корис (1748- 1833), кој ги издаваше грчките класици и помогна во реформата и прочистувањето на грчкиот литературен јазик...“.

Во фуснотата стои: „‘Прочистувањето’ (katherévoaus) на јазикот безусловно го намалува неговото политичко влијание и има неповолни репрекусии во однос на развојот на ‘Големата идеја’ (в. стр. 60) дека Регас бил Влава“.

Се потврдува дека новиот грчки народ не бил етнички туку само црковен во кого учествувале не само еладскии припадници и Власи, чие потекло било од Епир. А востанувањето било дело на Македонци Комнени, а најповеќе финансирало семејството Булгарис- Елада била под народната=булгарна Охридската архиепископија.

Кога се говори за Власите, каков народ со јазик тие биле, битно е потеклото. Вилкинсон, ја наведува Картата на Ник. Денсусиану и Ф. Дејм, 1877, а на стр. 106, пиши: „Постојат пет главни гранки на Власите со кои се среќаваат во текстот, Перхебинци, Брузи, Масарети или Десарети, и Бои или Бовиени“. Па само едно: Бриги.

Вилкинсон, на стр. 136, пиши: „...Разликата меѓу грчкиот и народниот јазик беше една карактеристична одлика во историјата на јазикот почнувајќи од древни-

от па сè до современиот период. Тој мора делумно да го објасни и неуспехот на грчкиот јазик да опстане на поширока област отколку што е само полуостровот. Грчкиот поет Соломос (1789-1856), беше во голема мера свесен за опасноста во употребата на националниот јазик, 'еден јазик кој никој не го зборувал ниту пак го зборува', но и покрај неговиот протест во 1832, традицијата на мртвиот јазик се претпочитуваше повеќе отколку онаа на животот како основа за рук (службен) јазик на Грција, и кораис Katharévouas или прочистен грчкиот јазик кој се одржа до 1917 и покрај опозицијата на многумина еминентни луѓе од културата каков што беше и Јон Исихарис (1854-1929)". (Бидејќи грчки јазици се 4 е само траги-комедија, Р.И.)

Се кажа: „традицијата на мртвиот јазик“-коине народот никогаш не го знаел.

Кога Грција немала национален јазик кој никој не го зборувал и не го зборува, никогаш немало било каков грчки народ. Следи секогаш имало само македонско.

Како што не-Македонците и македонските изроди за наведеното ништо не пишат, оти за нив немало и нема ништо македонско, исто е и пример од со книгата на Маите во Мексико, зашто постојат книги, а тие само молчат. Дури за нив Скендербег бил муслиман и Албанец, а не дека тој бил Македонец и православен, зашто постои оригинална книга, а онаа на Барлети била само фалсификат. Исто така, фалсификат била книгата на Курт Руф, во која стои за коине, а таа била само од 15 век.

Бригискиот говор бил/е македонски службен јазик. Од него поради политика огромен број зборови се отфрлени. Ова било поради тоа што од политичките јазичари таквите зборови биле прогласени за турски, грчки, скиптарски и влашки, дури бугарски и српски. Па затоа денешниот македонски јазик е осиромашен и за друго.

За да се потврди политичкиот однос турцизмите во Турција се македонизми.

Јас како читател на весникот „Нова Македонија“ бев изненаден, кога во Јазично катче ќе прочитав од авторот, кој истакнуваше овај збор се отфрла затоа што тој збор бил поблизок до бугарскиот јазик отколку до српскиот. Следи да се прифати оној збор кој бил близок на српскиот јазик. Значи, се водела политика, а не наука.

Бидејќи во српскиот јазик не постои гласот s македонските академици, историчари, писатели... сакале него да го отфрлат. Исто така, сакале во Републикава како втор јазик да го вклучат српскиот јазик. Со тоа тој да се официјализира кај нас.

Меѓутоа, сите тие заборавиле дека употребата на гласот s е многу почеста отколку што е денес, што може да се потврди кај децата кои почнуваат да учат да говорат. Ова е поради тоа што за да се изговори гласот s врвот на јазикот стои до забите, почеток на цицање, а за гласот з треба врвот да се помести, што децата тоа мора да го научат. Токму затоа македонските јазичари одново мора да го научат македонскиот јазик, а не тие поради македонскиот српски него да го уништуваат.

Македонците не воделе македонска политика туку српска, на Србија со телефон и биле предадени северни територии од Р.Македонија, па дури за главен град Скопје, да се развие северниот дел на државата за да се колонизираат Азијати- 100% Муслимани=Турци, мнозинство кавкаско-црноморски Албанци-Арнаути и Цигани.

Скопје, кој бил во 1945 година колку Битола, постанал главен град на државата. Во него имало плоштад, кој денес е претворен во отворен музеј со споменици.

Е поставен и споменик на Цар Самоил, но не на Василиј I и II Македонски. Тие биле од македонска династија, а имало и македонска ренесанса. На МТВ, Прва програма, во емисија во продолжување во ноември и декември 2011 година, за нив се говори дека тие не биле Македонци, а Василиј I, основач на македонската дина-

стија, бил од Тракија, а не дека Траките биле Македонци- денес Одринците муслимани се нарекуваат Македонци. Дури Василиј II бил Ерменец, а не дека Анадолија и Ерменија била бригиска, а за време на Источното римско царство мноштво македонски Склавини=тн.Словени биле колонизирани во Ерменија. Токму затоа тврдењето на еден ерменски автор дека тој бил Ерменец и тоа според имињата, а ерменските имиња биле бригиски, не држи. Следи другите народи да ја просвојуваат македонската историја, а ние се откажуваме. Во колку ние понатаму велиме дека Василевци не биле Македонци, нам никој не смее да ни верува дека ние сме Македонци. Бидејќи ние тврдиме дека тие биле Грци, тогаш и Македонците би биле Грци.

Македонците денес се еднорасен народ, а Грците (Еладците) трорасни: домородци како Македонците Белци (Пелазги), Индијци населени на Пелопонес во 14 и 15 век и Монголи (Кавкасци) колонизирани во 20 век во Долна Македонија... Токму и затоа денешните Грци имаат ДНК блискост на наведените подрачја итн.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 305/6, пиши: „...Првобитните населеници биле бегалци кои со стотици и илјадници ја напуштиле Мала Азија по поразот на Грција од страна на Кемал Ататурк во 1923 г. Според Лозанскиот договор меѓу Грција и Турција, 638 илјади Грци од Мала Азија биле населени во Егејска македонија во дваесеттите години, додека 348 илјади Турци го напуштиле тој регион...“.

Следи имало само Грци=Православни чиј јазик бил турски и Турци=Муслимани чиј јазик бил и македонски од Долна Македонија со традиции на Александар Македонски...За ова пиши Стефан Верковиќ-со за Филип,Александар, Букефал итн.

РАСА=НАРОД=ЈАЗИК

За време на леденото доба белата раса била повлечена во Левант...

За доказ дека немало Средоземно Море, била јагулата. Ако би имало морска вода, таа ќе се мрестеше во Средоземно Море со своите заливи: Јадранско Море...

Стојан Прибичевиќ, на стр. 206, пиши: „...Друг деликатес се јагулите, фатени во стапица, за време на нивната годишна миграција, каде што реката Црн Дрим истекува од езерото. Оваа река која истекува од Охридското Езеро до Јадран, ја користат јагули, кои препливајќи ги сите водопади, стигнуваат сè до Бермудите поради мрестење на длабочини поголеми од 2000 стапки, во Саргашкото Море...“.

Како потврда дека имало потопи била рибата туна. Бидејќи пред потопите немало Англиски Канал, до денес рибата туна по него не се движи-туку подолг пат.

Следи Ерихон била најстара населба- ште се оди по на исток, населбите се сè помлади и помлади. Белците стигнале до Јапонија- побели, повисоки Јапонци...

Европската наука за да го оправда постоењето на своите Европјани не само да се бавеле дека човекот потекнал од мајмун-во Европа немало присуство на човек, туку за неа биле битни наодите кои постојат како она во Подунавјето и низ цела Европа, започнувајќи ја својата историја само со она што во Европа било пронајдено. Бидејќи белата раса стигнала дури во Виетнам, каде се најдува зурлата, Кина градежи (пирамиди), дури Јапонија со своите аину + в + л + к = влакину=влакин у, влакнести луѓе со крвна група А на Белци која е вегетеријанска за житарици, мешу-нкасти... хранлива, Белците дотаму дошле, а и по Александар Македонски Америка.

Во Индија, Кина...Русија...била кратка бригика јакна - н = јака, традиции...

Стојан Прибичевиќ, на стр. 282, пиши за ловењето во мандра на Дојранско Езеро: „...Од годишното истребување на рибите се оценува дека половината од нив ги јадат птиците, а другата половина се прибира со најлонски мрежи. Рибарењето со птици-преселници, исто така, постои во Јапонија, но птицо-рибарењето во Кина е поинакво“. На тие простори стигнале Белците, па биле пронајдени мумии на Белци, нивни градежи (пирамиди...), писменост (јапонски слични на руни и нивни светии со знаци како на Камен Розета во Египет), бригиско дативно у: Аину..., Бату кан...

Стр. 283: „... Сè до неодамна, во Катлановското Блато, во близина на Скопје, луѓето живееле во куќи на столбови и ловеле риби со помош на копја. Катлановското Блато е сега исушено и подигната е бања. Меѓу војните во Скопје сè уште можело да се видат дервишките игри. Денес, можете да бидете сведок на тие игри во Призрен, во соседната покраина Косово, и да видите како луѓето во транс на самохипноза се прободуваат самите со ножеви без да чувствуваат болки или да пролеат крв...“. Оваа македонски традиции самозабодување до денес е во Јапонија.

Во прилог е, Белци биле Ведите со санскритски јазик, кој бил тн. словенски.

Кога Александар Македонски стигнал во Индија, тој таму заприметил дека пред него таму биле дојдени Белци со исто традиции како на неговите Македонци. Ова говори дека Белците патувале на тие простори, и таму имало наши традиции.

Се истакна: „да видите како луѓето во транс на самохипноза се прободуваат самите со ножеви без да чувствуваат болки или да пролеат крв...“. Таква е и медитацијата, како предуслов за самадија-да се помина во сон како што е тн. зимски сон.

Примерот на филозофијата на јогата. Таа била едно духовно дело на Истокот на Ведите, раширено во Цејлон, Индокина, хималајските земји Непал и Тибет, Кина и Јапонија. Токму на овие простори се ширеле Белците. Бидејќи воинствените стилови се развивале на Балканот со Мала Азија, традициите биле пренесени во Азија и тоа како можност да им се развијат слабите не-атлетски нозе на Монголите, што претходно важело и за Индијците. Па така, кога Александар Македонски стигнал во Индија, го гледал еден јогин како бил занесен во неговите вежби и концентрација. Слична активност има кај исихастичките калуѓери на Света Гора, кои со физички вежби, преку медитација и молитви во тишината, стигаат до контемплација на Божјата величина итн. Така и христијанската медитација во манастирите е заснована врз тишината и смиреноста, особено во Атос (Ато-н). Се споменува и тантаристички јоги, на денешен македонски јазик тантари, еден вид на повторување до потполно совладување на вежбите.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 290, пиши: „Голем број суеверни обреди и верувања исчезнуваат. Меѓу нив се верувањето во духови и различните видови на магии што се борат против нив, и истерувањето на духови- еден вид на шаманизам...“

Стојан Прибичевиќ, на стр. 275, истакнува: „Па сепак, македонската музика има некои сличности со индонезиската музика“. (Индонес=индо нес, Р.И.)

Хајде Борхард, има слика 27 со калашка (калаш=калеш) жена и слика 28 газење на грозје кај Калашите во Бири. Калашката жена е со македонска облека и капа, а капата на двата мажи е како капата на македонските кралеви. Тој за нив пиши на стр. 65- 69. Според авторите, начинот на живеење, исхрана... била како Бригите, со калашки симбол јарец, со бригиски градежи, терасно земјоделство, македонски канали итн. При посетата на водачот на Хунзите, Мир=мир, на Р.Македонија, тој са-

миот потврдил, дека она што го виделе кај нас во Р.Македонија било и нивното. Па тие потекнале од Македонија- сè што било кај нив, не било слично во соседството.

Бидејќи тие биле од преостаната војска на Александар Македонски, со жени Персијки, а нивниот јазик бил тн.словенски, ништо денешно персиско, се потврдува дека персискиот народ говорел староперсиски, кој бил тн.словенски, а достоиниците новоперсиски. Македонците говореле на говори, а службен бил само јонскиот.

Стр: 68: хронистот раскажува: „Александар со неговата војска ја достигна Ниса...“. Ова говори дека Белците во Индија стигнале пред него со Дионис и други.

Флотата на Александар Македонски стигнала само од Западна Америка. Тоа говори, таа пловела само на Исток, што било во спротивно на Викинзите- на Запад.

Нак Вегнер, стр. 37, пиши: „Хермес е син на Зевс и на Маиа, ќерка на Атлас. Тој бил роден на брдото Килена во Аркадија“, чии простори биле за мечка...

Александар Македонски обожавал топка. Исто така, Маите играле топка.

Маите топка со колк , а топката ја пикале во обрач. Топка играле Баските...

Во Перу (Перун) затвореник им приложувале на богови, со крв во чаша- само наследство од исчезната флота на Александар Македонски. Па и други традиции.

Прилог е наводот што во Америка има градежи (пирамиди...), египетски хиероглифи, фонетско писмо, египетско балсамирање, вадење на срце, омамување со дрога амала. Бидејќи на Европјаните јазиците им биле повеќерасни, тие не биле во состојба, да го одгонетнат поимот амала=а мала за женски род, оти количината на дрога била амала. Всушност, тие ја одбегнуваат вистината, затоашто родот на Готите, кои биле Татари со богот Асен, им бил Амал=а мал, значи тие како Монголи биле мали=ниска, а имало лице женско лице Амала кое завршувало на а=женски род. На Отон жена Амалиа-кralицата на Грција. Па до денес нема имиња Асен и Амал-а.

За да се потврди наведеното, Монголите немале дувачки инструменти, само жичани. Иако денес гуслата била монголска, и таа била на Белците. Како што зурлата била македонска, исто било со кавалите и другите дувачи музички инструменти во Америка, а со нив денес свираат и монголски Индијанци.

Да не се изуми бригиската змија, која била пренесена во Америка итн.

Како надополна е јазикот, а на Маите бил како на Баските, дури сличност на Македонците во Пакистан. Дури и фонетиката на Маите ја образложил Русин...

Стојан Прибичевиќ, на стр. 218, вели: „...Така, Баските и Албанците можат да имаат најдлабоки антички корења во Европа од кои и да е другите денешни народи и ентитети...“. Пак, Албанците биле само одродени Бриги со трорасен јазик.

Стр. 274: „Друга игра слична на некои албански игри е чамчето, што ја играат мажи или жени. Играта е сериозна, достоинствена, речиси свечена, бавна и импозантна, некој би забележал како сарабанда (бавна шпанска игра)“.

Бидејќи врската во Шпанија била со Бригија и пошироко Македонија, истото важи и за во Америка. И затоа песната „El condog rasa“ е како македонската „Со маки сум се родил“. Исто така, Скотите се со пелагонски фустанчиња, македонска гајда... македонски ритам седумосмини. Следи да се споредат Баските и сите други.

Стр. 268: „Покривалото на глава за невеста понекогаш се состои од перја на петел, што наликува на некоја мексиканска индијанка или африкански маѓионичарски украс. Во реонот на Родовиш, во југоисточна Македонија...“.

Стр. 283: „Во околината на Радовиш, претходно спомнато поради своите носии, жените ги носат бебињата како папуанските индијанци во Јужна Америка, на своите грбови“. (Папуана=папу ана: папу=пап у- бригиско дативно у, Р.И.)

Стр. 290: „Луѓето би играле околу болното дете или жена; или околу овца или куќа со цел да се спротистават на злите духови или злата судбина. Чукањето на тапаните често наликува на там-там од џунглите“.

Кога исчезнала флотата на Александар Македонски, таа стигнала од Западна Америка, во Мексико со традиции од Македонија, Египет, Месопотамија, Персија...

Заради веќе кажаното, монголските Индијанци биле со ДНК како на Кореја и Тајван. Затоа тие биле само со крвна група 0. Поради неа преку 90% изумреле од мала сипаница и грип. Наспроти нив, Македонците биле со крвна група А, која била на Белци. Бидејќи ова не се случило со Европјаните, тие биле со балканско- малоазиско потекло и со крвната група 0 и А. Малата сипаница била од чумата на говедото и грипот од грипот на свињата- двеve животни биле со балканско потекло.

Монголите во Америка се преселиле од Источна Азија, чија врска била со темните Индијци, а Индија била поврзана со Јужна Африка-Темни со исто потекло.

Бидејќи се говори за Америка, чии традиции биле и од Месопотамија, се наведува Семирамида + в = Свемирамида, која била проститутка. Следат и традиции.

Во прилог се наведува и Египет со пирамида Кепс/Коепс. 1) Една ќерка си го прадала телото, а средставата биле употребени за градба на пирамидата; 2) Другата ќерка за со секој бил внесен со по еден блок за градење на пирамидата итн.

Псаметих (7 век п.н.е.) пиши, дека Бргите биле постари од Египтјаните.

Нак Вегнер, стр 53, ја наведува картата според Хомер. Во неа ја нема Македонија, туку Ематија. Кај него е и Тракија...Исто така Фригија, а таа била создадена од Бригите. Следи во 6 век п.н.е. не била внесена Македонија.За неа пиши Херодот.

За Јустин „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“. Бидејќи во Елада се говорел пелазгиски, кој бил варварски, немало народи Хелени и варвари.

ГРЦИТЕ САМО СО СЛОВЕНСКИ ЈАЗИК

Нак Вегнер, на стр. 56, пиши за Хомер. „...Еловите пред сè од јазична основа треба да потекнуваат од јонскиот брег на Мала Азија“. Ова говори дека јазикот, на кој делата на Хомер биле пишани, бил на тн.Хомеров јонски јазик=говор.

На стр. 100 Вегнер пиши за племиња Јонци, Еолци и Дорци со јонски, еолски и дорски говор. „Со влегувањето во употреба на овој заеднички грчки кни- жевен јазик, таканаречен коине (Koine diálektos), постепено изумреле старите наре- чја“. Пак, бидејќи коине бил само книжевен, а не народен, сите говори си опстоиле.

За да се потврди дека јазикот на Македонците бил тн.словенски, се наведија традициите на Македонците кои останале исти и до денес, начинот на облекување, формален бакнеж, одвоено седење на мажи од жени при јадење итн. Се наведија и игри и песни, како и имиња. Nicholas Guild, Der Makedonier, Paul List Verlag- München- 1993, наведува име Глаукон и други: Глаукон=глаук он, глаук=глауч, у=в.

За време на Александар Македонски се говорело на мајчини јазици, а тие биле мајчини говори на варварскиот=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски јазик.Затоа Македонците велеле мајчини јазици,како денес- дури нашински.

Во Елада никогаш не бил службен атичкиот говор, туку само јонскиот јазик.

Во Мала Азија се говорело мајчини јазици, а службени биле арамејски, па и новоперсиски, кој како арамејски, чија „копија“ бил, бил само едно: дворасен јазик.

За време на Римската Империја службен бил латински, а како прв христијански јазик постанал Птоломејовиот Александријски јазик- коине. Со исламот како службен бил арапскиот, кој бил вулгаренарамејски, со сличности на новоперсиски и коине. Сè ова говори, освен мајчини јазици сите други биле само дворасни јазици.

Бидејќи Османите, кои биле Македонци- Комнени, во својата војска имале монголски платеници (Татари, Черкези...), Мехмед Караман во 13 век во новоперсискиот внел татаро- турски зборови. И затоа Османов јазик не бил арапскиот туку оној на Мехмед Караман, кој бил административен јазик, што го пиши Јозеф фон Хамер. Со ова се потврдува дека никогаш немало турски јазик. Пак, турски јазик бил мешавина на мајчините со сите други наведени јазици, како мешан јазик, што се чита кај Густав Вајганд. Бидејќи немало турски народ, под кои биле сите балкански жители, никогаш немало балкански народи, како што се Грци, Албанци и Власи. Следи овие народи биле само одродени тн.Словени. Најбитни биле/се Грци.

Фалмерајер споредува автори од различен период (Паусаниас 2 век н.е.) тн. старословенски од 9 век и народни јазици=говори од 19 век. Иако вакви биле споредувањата, тој за цел период утврдил словенски говор, дури и словенски акцент.

Фасмер забележал темен вокал, а тој, според авторите, бил тн.словенски. Исто така, тој забележал, дека во Грција имало словенски имиња пред да постои словенски преселби. Бидејќи ваква била состојбата, никогаш немало народ Словени.

Најбитно е што тој навел автор со ист говор на Пелопонез и Либек- Германија. Бидејќи ваква била состојбата, во Грција секогаш се говорел само пелазгиски.

Презимињата во 19 век биле со тн.словенски дејствија- што ги вршеле.

Словените во Грција им приложување жртви на боговите, што било нивно наследство- Илијада била дело на Атина во 6 век п.н.е., а вакви жртвувања се прошириле и по Александар Македонски. Меѓутоа, во Скитија не се жртвувале луѓе.

Следи скитски=руски нос е мал како на Монголите, но не балканскиот.

Бидејќи во Елада во употреба бил јонскиот јазик со јонското писмо, а во неа никогаш го немало дативот, што важело и за генетивот, што се гледа и во Песната Мани, која на крајот завршува и со Кралот Отон, се потврдува дека коине како дативен и генетивен јазик не бил од Елада, туку тој бил само дворасен јазик на Пелазги и Семити, и тоа за време на Птоломејците, кои како Бриги го внеле и дативот.

Според Хан. Во 1865 година коине во Охрид бил византиски јазик.

Катаревуса бил со четири падежи во службена употреба во 1868 година.

Димотики го нема датив и се избегнува генетивот. Следи заклучокот, коине никогаш не бил еладски јазик.И затоа од Елада не потекнал коине,никако од Атика.

Бидејќи коине бил Птоломејов Александријски јазик, со пропаста на Македонија, Римјаните низ Европа колонизирале Македонци. Токму затоа со нив се пренесени традиции на делата на Хомер преведени на коине само во Александрија, како и коинско писмо. Токму ова било и во Германија. За тоа пиши Цезар, Тацит...

ГЕРМАНЦИТЕ- ДВОЈНО МАКЕДОНЦИ

Галскиот петел бил бригиски, а Галите биле Келти. Според европските автори, Келтите биле Бриги со бригиска писменост... Исто така, бригиски бил јарецот, а македонски бил лавот. Следи Европа да биде со бригиска и македонска симболика.

Кога се говори за симболиката е доказ за глаголицата и кирилицата. Бидејќи глаголицата била од Солунско-Македонија, таа во Далмација и Венеција била однесена со македонскиот лав. Следи денес симбол на Далмација да биде лав. Па кирилицата била од Бригија (...Битола, Преспа, Охрид...). Токму затоа таа била однесена во Истра со јарецот. Денес во Истра симбол е јарец. Во Истра се говори за Власи...

Александар Македонски обожувал да игра топка- неа ја играат и Англичани.

Следи и имињата: Герман било тракиско име, ама и тн.словенски бог Герман=герман: Геро=Херо=херој... И Теутони=Деутон, Deutsch=Дојчин- само Теута.

Низ Европа биле населени Венетите, кои биле од Македонија. Тие пишеле со руни, во кои има и мноштво тн.Кирилични слова- Германците биле Македонци.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 270, пиши: „...Меѓу многуте симболи на крст што значи човек, постојат, посебно во битолската област, мотив на кукаст крст, превртена сфастика, со тркалезни ченгели завртени во лево, како симбол на добра срџка (зборот доаѓа од санскритскиот свасти, што значи добро здравје, среќа)“.

Токму сфатиката денес на Германците им е симбол, а Битола бил бригиски.

Како таа што била венетска, митологијата на Саксонците била тн.словенска.

„Други германски народи исто така тврделе дека имаат негермански корени. Саксонците своето потекло го изведувале од Македонците, од Александар Велики и преживеаните војници на Александар Велики, кои ја напуштиле покорената земја после смртта на својот водач. Sprema другата генеалогска линија, Швабите исто така тврделе дека се македонско потекло. Баварците, синовите на Баварус, мигрирале од Ерменија после големиот потоп“ (Ерменија ја создале Бригите-само Бриги,Р.И.)

Според други автори, Меровингите- претходниците на Франките биле населени пред Христос. Ова говори дека се поклопува она со Александар Македонски.

Следи франковиот хроничар Фредегар (7 век) вели дека Франките и Македонците потекнале од Пријам. Значи, врската била со Тројанската војна. Ова говори дека сите Европјани говорат дека тие имале Тројанско потекло- само едно исто.

Фалмерајер, II- 445/6, во фусотата пиши: „Во една така управо се појави историско дело (Минхен кај Г. Јагет: ‘Германските, нарочито баварските и Salzwerke tc, von Hrn Koch=Sternfeld,ist Thl. II, p.159 und 203) документирано докажано, дека во средниот век на патот од Reichenhall на Дунав во Славините испратените товари на сол, и повратните товари од полскиот мед, таму кон Reichenhall, повеќе словенски фамилии, меѓу кои се викани Zachones и Zizrsa, се населиле, и исто така корисната сопственост на солни тави служеле. Десет години порано истиот историски писател (во II. Vde, понатамошни доприноси за германските земји- и народности tc, Минхен, 1826) при прилика, каде што најпрво укажува на словенското население во Баварска, меѓу многу други документираны докази кај селски предел Zakonisheim, vulgo Zakelheim и Zarnheim десно на Ин, во обласното јадења на Милдорф нагласил. - За ова спореди со Du Cange, glossarium mediae et infimae graecitatis, ad voc. Τζάχωνες“.

Иво Вукчевиќ,¹² на стр. 472, пиши за „Ободрити и Смолјани“:

¹² Иво Вукчевиќ, во „Словенка Германија“, Пешиќ и синови, Белград, 2007. (Српски Београд, Р.И.)

„Како што тоа секогаш е случај, општи и конкретни запазувања на Ј. Херман за овој релативно нерасветлен проблем заслужува посебно внимание: ‘Меѓу словенските племиња кои се населиле на византиското тло ги има оние кои ги носат истите имиња кои исто така можат да се најдат и на север. Покрај веќе споменатите Срби/Сорби, тоа се исто така Оборити и Смолјани. Смолјаните во 6 век живееле на Родопите, на реката Места, измеѓу Пловдив и Солун. Едино племе со исто име, кое се споменува во латинскиот летопис и хрониките на Франковото и Германското царство уште од 9 век се наведуваат како Смелдинги и Смелдингер. Се споменува и Сас, источно од долниот тек на Лаба. Во Битките измеѓу Франковиот и Бугарскиот цар, во првата половина на 9 век, се споменуваат и Ободриди (*qui vulgo Praedene-centi vokantur*). Околу годината 850. ги споменува и Баварскиот географ како *Oster-Abtreze*. Тие ги населуваат пределите измеѓу Панонската низија и Бугарското царство во 9 век, во близина на Дунав и долниот тек на Сава, односно отприлика областа околу Срем и Сингидунум. Северното крило на германскиот сојуз на Оборитите се споменува во франковите хроники од крајот на 8 век. Неговата област на населување лежи измеѓу долна Елба и Северно море. Што се однесува на името на Смолјаните, тоа може да се изведе од името на работата со која овој народ се бавел, како на Балканот, така и во пределот на долна Лаба. Во случајот на Ободрите со најголема сигурност може да се рече дека тоа укажува на сродноста на дунавските Ободрити и Ободритите од долна Лаба.’ “.

Балканските/македонските Смолјани од 6 до 9 век се населиле во Германија.

Бидејќи досега никој не пронашол било каков наод/доказ за преселби на некакви си Словени на Балканот, Балканците биле тие кои го населувале континентот.

Па Иво Вукчевиќ кажаното го поврзува со „Трава, Травјани, Травунија“.

„Од посебно значење на Хермановата алузија на можната врска измеѓу Ободритите на реката Трава во Германија, тв. Травјана, и илирска Травунија, српско кнежество кое било сместено измеѓу денешниот Дубровник и Котор: ‘И најпосле, на Јадранскиот брег, измеѓу Рагуза и Котор, те. 200 км јужно од Ободрит, ја најдуваме Травунија (Травњање, Требиње, измеѓу останатите наследни облици). Етимологијата на тоа име не е сосема јасна. Се смета дека тоа потекнува од илирското минато и се заснова на словенското тробити. Паѓа исто така во очи во областа која ја населуваат ободритските племиња на Северното море исто така постои племенско име Травњање.’ (J. Hermann, *Byzanz und die Slaven ‘am austerten Ende des Weltaische Ozean’, Wege zur Geschichte, 1986*)”.

Преселбите продолжиле во следните векови. Тоа било поради разни поводи.

За потсетување, со богомилите кај Франките било пренесено и името Бодин

Иво Вукчевиќ, на стр. 239, за Бодин пиши: „Во region Surbi и соседната Terra Slavorum најдуваме релативно необичаени имиња како што се Бод, Бодин, Бодимир и Бодишар и имиња на места како што е Бодин (нпр. *villis Bodin/1252*). Во regio Doclea најдуваме лични имиња Бодин, од коренот бод, како во случајот на Бодин (*Bodini... regis Sclavorum gloriossimi*), владетел на проширување на Дукла (која ја обфакала и Рашка и Босна) на крајот на 11 век и наскоро цар на Бугарија (1072)“.

За името Бодин кое се сретнува во Франција пише во претходните книги.

Бидејќи кога Бонифација (8 век) ги покатоличувал Склавините источно од реката Рајна, чии традиции биле тракиски, Германците биле одродени Тракијци. А бидејќи како Македонци биле Траките и Илирите, Германците биле само одродени

Македонци. Како доказ дека Германците биле само одродени Балканци, тие денес ги немаат игрите, кои се познати како коло, хоро, оро, хора, ора...- тие се со марш.

Викинзи биле со симбол рогови на нашето говедо буша, која како буш е бушава, а на нивната лага симбол бил тело на змија и глава од лав. Ова говори тој бил заеднички бригиско- македонски симбол. Нивни водач бил Бродар против Ирска.

Во Шкотска Лохнес=лох нес: х=в; Единбург=един бург=булг, булгар=народ.

Келтите биле шумари. И до Шекспир, ш=с, сек с пир, секи=сечи с пир=пири, сечи со гори-сечеле и пиреле шуми: секира=келта=килта=кирта=секирта=секирата.

Денес западно од Германија се говори на дворасни јазици на Белци и Црнци, а источно од Франција трорасни- уште готски, монголски- готски=татарски јазик. За пример се наведува градот Пекинг=пе (град) кинг (кениг)=владетел, но никако крал. Самиот поим Викинг=вик кинг обаснува дека таму имало мноштво Готи.

ДВОРАСНИ АЛБАНЦИ СО ТРОРАСЕН СКИПТАРСКИ ЈАЗИК

Вилкинсон, на стр. 62, пиши за Пан-славизмот: „...Пан-славизмот ги покренува Србите и Бугарите во една општа акција против Турците и ја потцени авторитативноста на Портата. Ваквото чувство меѓу Словените на Балканот, инспирирано од страна на Пан-славизмот, задачата на етнографиите меѓу 1830 и 1870 ја направија да биде релативно проста, во толку повеќе што Словенот не се справал со Словен за валидноста на интерсловенската етнографска поделба. Така, разликата помеѓу Словенот и Гркот, или пак од онаа помеѓу Гркот и Турчинот. Оттаму, речиси сите етнографи од овој период достигнуваат извесен степен на согласност во мисла на бугарско-српска етнографска граница. Односот меѓу двете групи Словени стана во толкава мера близок по 1840, што Турците ја иницираа политиката на населување на Татари и Черкези во областите на планината Шар со цел да го разделат Србинот од Бугаринот“. (Србите и Бугарите биле Илири и Траки- како во минатото, Р.И.)

Следи фуснота: „Мјуир Мекензи и А. П. Ирби, Патување во словенските провинции во Европска Турција, 2 издание (Лондон). Картата составена од Е. Г. Равенштајн за Универзалната географија овие Черкези биле одбележани во околината на Стара Србија и во областа Ниш- Врање“. Во прилог се наведува Густав Вајганд:

Стр. 39: „Злобно огласени како Турци се Татарите и уште полоши се Черкезите, кои страв и грозота шират, каде тие се појавуваат. После Кримската војна од Турците биле колонизирани околу 100.000 Татари и 500.000 Черкези на Балканот, од кои додуше само мал дел дошол во Македонија. Како мухамедани тие ги посматраат христијаните како нисковредни луѓе и понижувачки гледаат со презир и надуеност. Нивното искористување и силување важи како ним да им е дозволено“.

Ако се соберат податоците, меѓу Шар и Врање биле колонизирани околу еден милион кавказко- црноморски Албанци- Арнаути, кои со своите браќа Госки=Скиптари го уништуваат домородното население. Следи Домородците со векови се под албанско ропство и нивни заложници. Тие од нив ќе мораат да се ослободат.

Па денешните Албанци се дворасни: монголски Арнаути и бели Скиптари.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 218, пиши: „‘Албанец’ е странско именување, сврзано со градот Албанополис или Албеум. Понекогаш ги викаат ‘арбанаси’, народ чија професија е земјоделец: ‘ар’ на албански е житно поле а ‘банес’ е тој што се занимава со нешто“. Следи Арбан=ар бан: ар=земја бан=управител, земјоделец.

„...Албанскиот јазик помешан со грчки и латински корени, е исто така, загатка...“. Значи, тој бил само коинизиран и латинизиран, и тоа само по 1767 година.

Пак, Густав Вајганд вели Албанците и Власите биле „браќа“. Тие биле едно исто- одродени Бриги, само различно грцизирани, романизирани и монголизирани.

Во прилог да се наведе и монголизирањето со татаро-турскиот јазик.

Следи според наводите на Г.Мајер, албанскиот јазик содржи грчки, романски, словенски и татаро-турски зборови. Значи, тој бил само трорасен јазик.

Иако ваква е состојбата, за Албанците се говори, тие биле Илири. Поимот Илири се однесувал за Словени, што се гледа и од изворите на Виена, во кои како Илири=Словени се наведени и Албанците- поимот Илири бил синоним за Словени.

Следи Албанците немале друг јазик освен тн.словенски- со брзјачки говор.

Според Фалмерајер и други, тие биле неписмени. За Буе и други нов народ.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 221, пиши: „Пред војната во Југославија немало школи на албански јазик, ниту пак Албанците како народ знаеле да читаат или пишуваат. Во 1945 г. неписменоста меѓу југословенските Албанци изнесувала до 90% а тешко дека било кој освен оците, свештениците, знаел да прочита весник или да напише писмо...“.

Албанците не ги интересирало наука или писмо- само крадење и убивање.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 273, цитира: „Пример за ова е араиската игра (игра на бандити), која изведува напад од заседа“. Арамии и бандити биле Албанците, од кои Македонците многу страдале. Следи во Македонија имиња на места со араиско... Тоа што било до 1913 година, кога Албанците биле носители на злото, кога тие биле водачи на исламот, и насилно вршеле исламизирање, останале злосторници, што е потврдено од мноштво автори, а таков бил и Густав Вајган. До денес Албанците се водачи на исламот. Затоа за нив се градат само џамии- без црква.

Стојан Прибичевиќ, на стр. 269, истакнива: „...Или пак Албанец со веѓи и мустаќи црни како јаглен и кафеано капче, црна тканина завиткана со едно парче кое се ниша назад во стил на странски легионер, кафеани панталони стеснати кај глуждот и со црна линија на двете ногавици, плус црвен појас...“.

Следи заклучокот, дека Албанците се носеле слично со Мијаците, кои потекнале од северна Албанија, а со колонизирањето на кавкаско- црноморските Албанци- Арнаути, чија носија била бела и со бело капче, избегале на исток во Полог...

А. В. Амфитеатров, на стр. 24, пиши: „1. Христијаните во Македонија живеат многу лошо, иако подобро отколку во Стара Србија, каде што да се биде христијанин, под гневот на Албанците, е- пекол на обесправеност“.

Не само „пекол“, туку „чума“, за домородците и „краста“ за православните.

Тој, на стр. 59, говори за „Кајо- Албанец, муслиман. Роден во Корча, кој во младоста извршил убиство поради крвна одмазда и побегнал во планина, станал разбојник...“. Разбојници биле Албанците, од кои до денес на Македонците им нема спас, затоашто иако тие се плашливи, тие биле во служба на Муслиманите=Турците, плачкаши и убијци, со фашистите со нивните балисти балистички бандити, па со комунстите (Тито, Сталин, Маце Тунг) и денес со НАТО, само од интерес-злоба.

Во декември 2011 година Македонците во Албанија, како националност, во Матичните книги биле бришени и тоа со Одлука на Уставниот суд на Албанија.

Мора да следи реципрочност за сè за тн.Албанци во Р.Македонија.

Крадење на икони од Западна Македонија... Крадењето им било основата.

По карневалот во Вевчани почнале да се палат и уништуваат цркви, што е само процес од Османовото Царство, чиј најкрвни извршители биле/се Албанците.

Тие на насилнички начин ги променуваат имињата на улици, школи... од македонски на трорасниот албански јазик, иако Албанците се 100% колонисти. Па тие како такви не инвестирале во ништо во Македонија, а сакаат неа да ја грабнат. Грабнувањето било како нивните имоти кои биле само православни, а и на џамиите.

Следат навредливи графити врз христијанството. За да се потврди дека Албанците во Р.Македонија не се луѓе со национално чувство е следниов доказ: Македонците напишале „Смрт на Шкиптарите“ - Албанците „Смрт на Каурите“=к аур и: аур + т = таур, тур, говедо, а во аурите се држеле и свињи. Бидејќи се споредува име на држава Шкиптарија и верски правец, Албанците биле само муслимански народ, што останало уште од времето на муслиманското=турско Османовото Царство.

Ако Скиптарите се национално свесни, тие како такви ќе имаат не само достоинство и скиптарска гордост. Бидејќи тие никогаш не биле национални свесни, тие сами си дозволуваат, тие да бидат во една иста нација со монголските Азијати (Арнаути=Геги), како и со Циганите на кои скапо им плаќаат, за Циганите да се изјаснуваат и гласат за Скиптари. Па тие како Скиптари ги прифаќаат тн.Словени (Македонци, Срби...), кои од душата ги мразат, итн., и тоа само оние кои се муслимани.

И не е само тоа. Иако Шкиптарија го носи името Шкиптарија, а скиптарските партии се насловени шкиптарски, јазикот шкиптарски итн., Скиптарите тоа го сметаат за навреда и понижување, па захтеваат, дури со закани итн., тие да бидат нарекувани Албанци. Па ова говори дека тие се срамат, тие да бидат она што биле/се. А кога некој не го прифаќа своето име, тој не е личност, а камо ли нација- шкиптарска.

Па и наизглед така стојат работите. Меѓутоа, бидејќи мнозинството се Албанци- Арнаути од кавказко- црноморските простори со нивното кавкаско бело капче, кое денес во играорните групи го носат и Скиптарите, овие не знаат што тие и се.

Следи на 16.02.2012 Муфтијатството од Битола да поднесе кривична пријава за носителите на Вевчанскиот карневал, кое се залага за Велика Исламска Албанија. Па Албанци се само 14%, чиј процент расте со Турци (Македонци, Турци, Срби ...).

На 24.02.2012, по втор пат, Општината Чаир најави дека ќе ги промени имињата на четири школи, и тоа од врвни македонски личности, на албански, и тоа сите само на Муслимани=Турци, а Албанците како национално несвесни од СФР Југославија само како Турци=Муслимани се преселувале во исламската земја Турција. Имињата на Македонците, национално свесни Македонци, насилно ќе бидат променети во лица непријатели на Македонците и нивната Македонија, и тоа на школи кои се подигнати со македонски средства на македонска почва. Бидејќи во Рамковиот договор нема Финансиска рамка, Македонците постанале заложници во својата држава од 100% колонисти, кои како Муслимани=Турци со векови се паразите врз православните, Македонците, кои велеле и велат сме биле под пет вековно турско ропство, кое со Рамковиот договор преоѓа само во албанско исламско ропство.

На 16.02.2012 се истакна дека и во болниците, дури и државните клиника, ќе биде двојазичноста, што било според Рамковиот договор во општини каде има 20% Албанци. Бидејќи во Скопје, во сите општини нема 20% Албанци, Рамковиот договор не важи за цело Скопје. Исто така, државните клиника не се скопски туку државни. Следи, според Рамковиот договор, службен јазик да биде скиптарскиот, кој е преполн со монголски зборови, што се чита кај Г.Мајер и други автори. Бидејќи

Албанци како Муслимани=Турци се и Македонци со исламска вероисповед, нивниот јазик се и ќе се монголизира, што важи и за Муслимани=Турци Срби и др. Гревот е во тоа што и Турците ќе се скиптаризираат, дури и Арнаутите=Гегите кои се 90% од вкупниот број на Албанци, наспроти Скиптарите=Тоските само со од 10%.

Бидејќи Албанците се залагаат за двојазичност, нужно е и тоа да се пренесе во муслиманските гробишта, во кои се закопуваат Белци (Македонци, Срби, Турци, Скиптари...), Монголи (Арнаути како Черкези и Татари) и Индијци (Цигани). Само овде сите черепи ќе бидат равноправни, затоа што не постои монголски череп кој би говорел монголски јазик, чии монголски зборови се во скиптарскиот јазик. Во прилог е и Retzius Andres [шведски анатомист, антрополог автор живеел од 1796- 1860]. Според него-Словените поново се нашле меѓу Монголите...до 100% равноправност.

Со тоа и не се заврши, па на 17.02.2012 во дворасното Косово меѓу азиски Монголи и европски Пелазги, по третпат беше запалено македонското знаме. Ова беше на ракометен натпреват меѓу Косово на гостинските Албанци во главно Азијати и домашните македонски Македонци, при што имаше дури и плакат, на кого пишеше: „Што се добива меѓу Словени и Бугари ?! Напишаното не се совпаќа затоа што Бугари биле Татари, кои со мнозинството Черкези ги претставуваат самите Арнаути. Секако, не се напиша и: „Што се добива меѓу малцинство европски Скиптари и преголемо мнозинство на азиски Арнаути ?!“ Па само дворасни мешански Албанци. Тие не се обединуваат со еднорасен тн.словенски јазик туку трорасниот скиптарски јазик, со кого треба да се засрамат Скиптарите, кои тврдат, нивниот јазик бил/е пелазгиски. Токму пелазгискиот јазик бил само тн.словенски, а Илир=Словен.

L I T E R A T U R A

Naslovov "Makedoncite samo so domorodni tradicii" e napi{an spored pove}e avtori, objaveni na makedonski jazik, i toa site samo od i po 1990 godina, od Makedonska kniga- Skopje. Isto taka, knigi i na drugi avtori. Za knigava, isto taka, se koristeni i de-lovi od avtorovive knigi:

1. "Sredozemjeto pradomovina na Evropjanite", format A5.
 - a. prvo izdanie avgust vo 1998 godina, strani 354 (10)
 - b. vtoro izdanie mart vo 1999 godina, strani 519 (10)
 - v. treto izdanie maj vo 2007 godina, strani 621 (9)
2. "Nov Aleksandar Makedonski" (tn.Skenderbeg=Georg Kastriot)
 - a. prvo izdanie vo mart 2001 godina, strani 159 (9)
 - b. vtoro izdanie vo juni 2003 godina, strani 334 (9)
3. "Odroduvawe na Makedoncite", avgust 2001 godina.
4. "Vozobnuvawe na anti~ka Makedonija", april 2002 godina.
5. "Kavkazko- crnomorski Albanci- Arnauti", juni 2002 godina.
6. "Vlasite- t.n.Sloveni", septemvri 2002 godina.
7. "Zavera protiv anti~kite Makedonci", oktombri 2002 godina.
8. "Grcite- ve{ta~ki narod", april 2003 godina.
9. "Ishrana na govedata", maj 2003 godina.
10. "Slovenite- germanski falsifikat", juni 2003 godina.
11. "Germancite i Makedoncite- edno isto", juli 2003 godina.
12. "Evropjanite poteknale od Balkanot i Mala Azija", mart 2004 g.
13. "Grcite- odrodени Sklavini i Sloveni", juni 2004 godina.
14. "Makedonskata Komnenova Albanija", avgust 2004 godina.

15. "Homerova Troja na domorodci- t.n.Sloveni", januari 2005 godina.
16. "Evreite- t.n.Sloveni", april 2005 godina.
17. "Homerova=tn.slovenska Makedonija", oktombri 2005 godina.
18. "Albancite kolonisti vo Makedonija", januari 2006 godina.
19. "Atlantida-falsifikat na Solon i Platon", dekembri 2006 godina.
20. "Brigite=Brzjacite bile postari od Egiptjanite", mart 2007 godina.
21. "Albancite odrodni Brzjaci i Mijaci", maj 2007 godina.
22. "Bugari=narod bile Tatarite=Arnautite", maj 2007 godina.
23. "Homerovi=tn.slovenski Morejci=Grci", avgust 2007 godina.
24. "Od Makedonci=Pravoslavni do Turci=Muslimani", noembri 2007 god.
25. "Belcite narod so eden jazik", na germanski jazik, 319 strani, 07.03.2008
26. "Makedonecot Georg Kastriotis, t.n.Skenderbeg", 15.04.2008.
27. "Helas", na germanski jazik, 148 strani, 14.06.2008.
28. "Slovenite falsifikat", 250 strani, 18.09.2008.
29. "Helenite i Grcite falsifikat", 199 strani, format A5, 13.11.2008.
30. "Dodunavska Makedonija", 296 strani, format A5, 21.01.2009.
31. "Etnografija na Makedonija", na germanski jazik, strani 81 format A4, 24.02.2009.
32. "Od kogo postanavme", strani 256 format A4, 18.05.2009.
33. "Evropskite zlostori vrz Makedonija", strani 104, 17.06.2009.
34. "Grcite, Albancite i Vlasite ve{ta~ki narodnosti", strani 175, 05.08.2009.
35. "Grcite so dvorasen jazik na Belci (Pelazgi) i Crnci (Semiti)", str. 318, 09.10.2009.
36. "Makedoncite so ednorasen jazik na Belci (Pelazgi)", evrejski..., strani 73, 18.11.2009.
37. "Za Prokopij Kesarski (6 vek n.e.) nema Sloveni", strani 100, 15.12.2009.
38. "Evropa samo makedonska, venetska=sklavinska=tn.slovenska", strani 121, 12.01.2010.
39. "Rusite ne bile Sloveni", strani 74, 29.01.2010.
40. "Srbite ne bile Sloveni tuku Tribali, Trakijci", strani 142, 08.03.2010.
41. "Ednobo`estvoto- zlostor vrz ~ove{tvoto", str. 241, 27.04.2010.
42. "Belcite eden narod so edna ista simbolika", strani 118, 28.05.2010.
43. "Anti~ka=etni~ka Makedonija", strani 226, 09.08.2010.
44. "Aleksandar Makedonski na Rufus- falsifikat", strani 311, 04.10.2010.
45. "Bugarite bile Makedonci", strani 288, 23.11.2010.
46. "Brigiska [ambala", strani 178, 03.01.2011.
47. "Brigiskata mitologija pomestena na jug", strani 115, 25.01.2011.
48. "Evrejski etni~ki narod nikoga{ nemalo", strani 99, 17.02.2011.
49. "Evropejcite i tradiciite od i preku Balkanot", strani 117, 10.03.2011.
50. "Masonskata istorija- falsifikat", strani 117, 07.04.2011.
51. "Evropejcite rasnesvesni- so pove}erasni jazici", strani 122, 10.05.2011.
52. "Makedonomrscite protiv Makedoncite", strani 85, 31.05.2011.
53. "Egiptjanite so slovenska mitologija", strani 139, 14.07.2011.
54. "Evropskata istorija- falsifikat", str. 119, 10.08.2011.
55. "Albancite dvokontinentalen i dvorasen t.n.narod", str. 122, 05.09.2011.
56. "Bez etni~ki narodi", str. 84, 28.09.2011.

57. "Germancite Brigi i Makedonci- dvojno Makedonci", str. 100, 25.10.2011.
 58. "Herodotovata istorija sami na tn.slovenski jazik", str. 142, 28.11.2011.
 59. "Turcija Frigija=Brigija", str. 98, 21.12.2011.
 60. "Makedoncite- domorodci", str. 102, 10.01.2012.
 61. "Grcite samo slovenski govor i akcent", str. 54, 08.02.2012.

NAPOMENA: Knigite pod 25, 27 i 31, koi se na germanski jazik, mo`at da se najdat na internet: www.Brigien.com. Ova va`i i za Zmejova Dupka, koja e navedena vo "Ilijada" po-kraj Crna Reka, vo Demir Hisar, me|u selata Dolenci i Babino. Istoto va`i i za kniga pod 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38... i 61 na makedonski jazik. A i ovaa 62- ta kniga e vnesena vo internet.

Isto taka, na nea se najduvaat dokumenti od 1 do so 9, koi se odnesuvaat za moeto li-kvidirawe, so montiraniot maratonski sudski proces so vkupno trinaeset presudi, gubej|i go sporot tesno 6 : 7 zaradi korumpiranoto pravosudstvo i obvinitelstvo. Duri i Narodni-ot pravobranitel, za kogo rabotniot odnos ne bil ~ovekovo pravo. Vme{anite sudii, obvi-niteli i pravobraniteli bea nagrazeni i denes se na najvisoki polo`bi. Sledi izgubiv pra-vo na vrabotuvawe od 20.05.1991. Ottoga{ samiot opstojavam bez ni~ija pomo{. Duri sum so niska penzija i so 42% minal trud. Site navodi vo tie devet dokumenti se objaveni vo moite knigi na krajot na knigite kako dodatok. Bidej|i jas ne bev mo|en da se spravam so samovol-nicite i silexiite vo dr`avava, mene mi preostana svojot gnev za moeto uni{tuvawe da go vnesam vo knigite. Otsekoga{ sum gi registriral neprijatelite na makedonskoto zemjodelstvo, sto~arstvo so veterinarstvo i dr`avnite arami{ta, zlo~inci, samovolnici, silexii...

Samo za pe~atewe do so 21-va kniga sum platil preku 20.000 evra...Slednite knigi se pe~atani kompjuterski, vo mal tira`, so tro{ok okolu 100 evra. Probav da dobijam sredstva od Ministerstvoto za kultura, za knigite do br. 4. Me|utoa, jas za vlasta koja be{e vo slu`ba na neprijатели na makedonska Makedonija i makedonskite Makedonci bev nepodoben...

Koga po~nav da se bavam i so istorija a i so biolo{ki metodi, mojata nepodobnost i vo istorijata se odrazi. Iako samo jas imav pi{eno za `ivotot na Makedonecot Georg Ka-striotis, a Albancite kako falsifiktori neuspe{no go bri{at zavr{etokot -is, Insti-tutot za nacionalna istorija i MANU, za proslavata vo ~est na tn.Skenderbeg, mene ne me povikuvaat, niti dozvoluvaat da u~estvuvam. Sledi od niv da bidam proglasen i za "laik".

Od Institutot za nacionalna istorija moite knigi od pod broj 36 bea vrateni nazad, od pod broj 39 pove}e ne gi ispra}am. So niv ne se slo`uvam, nikoga{ nemalo narod Sloveni.

Od DNU-Bitola me isklui vet.lek.od VZ[.Toj so falsifikat doktorat do tn.prof.

Ovoj veterinaren lekar so svoite kolegi veterinari od Veterinarniot institut se nositeli na zloto, koga tie si dozvoluvale vo dr`avava da se uvezuvaat bolni od leukemija (leukoza) kravi i junici, na zemjite im gi ~istele bolnite stada. Pa takvite bolni grla nie gi likvidirame. Samo od takvite yverovi nie ostanavme bez kravi-do denes sé u{te kupuvame.

Za da se potvrdi deka R.Makedonija ima zemjodelstvo kako vo 19 vek, vo nea nema re-onizacija- reon najdobar za govedarstvo bil/e bitolsko-da bide centar, {to va`i i za drugo. Pod HMS "Stre`evo" ne se proizveduvaat visoko dohodovni kulturi so navodnuvawe ({e}e-rna repka,

dobitna hrana...) tuku ekstezivni mnogu nisko dohodovni kulturi bez navodnu-vawe (p~enica, ja~men, maslena repka, son~ogled...), so {to sistemot se pravi neopravdana investicijata. I na smetka na bitolsko se razvivaat drugi delovi-vkupna {teta za dr`avata.

Skoro sekoja godina, od 1990 godina, redovno se javuvav na konkursi na Zemjodelski i Veterinaren fakultet, so Institutot za sto~arstvo, site Skopje, i Vi{ata zemjodelska {kola, Biotehni~ki fakultet- Bitola. Iako tie do denes nemaat kadar, samo poradi mene gi ra-sturale konkursite ili si izbiraa interni lica, so neobjaveni doktorati, so temi za matura, duri bez nieden objaven samostoen trud, nitu kniga. Tie se samoupravni interesni zaednici. Sledi Pravosudstvoto, Obvinitelstvoto i Narodniot pravobranitel so mene se ismejuvale.

Pak, izborot se vr{i na mangupski na~in- mesto da ima eden stav za izbor na docent, von- i redoven profesor, ima tri stava. Za podobro prestava na izborot, e slednava postapka: vo prviot stav se bara obrazovan, vtoriot poluobrazovan i tretiot neobrazovan. Bidej}i vo site tri stava se sodr`i obrazovan, site si gi ispolnuvaat uslovite: nie sme kako vo 19 vek.

С О Д Р Ж И Н А

Вовед	3
Античка Македонија	4
Скитски Словени	24
Македонците само со домородни традиции	27
Црковни народи	41
Историјата на македонскиот народ фалсификат	46
Раса=народ=јазик	50
Грците само со словенски јазик	53
Германците- двојно Македонци	54
Дворасни Албанци со трорасен скиптарски јазик	57